

s.3

2015: Düzen cephesinde istikrar arayışıyla geçen yıl

2015 yılı, artan devlet terörüne rağmen Kürt halkının direnişinin yarattığı etki ve ekonomide değişmeyen kırılan tablo ile geçen için zor bir yıl oldu.

s.6

Bir infazın anatomisi - Av. Zeycan Balcı Şimşek

Siyasi iktidar, adalet terazilerinden birinin üstüne oturmuş ve kalkmaya kararlıdır. Katledilen Tahir Elçi bu anlamıyla ne ilktir ne de son olacaktır.

s.12

Tekstil grup toplu sözleşme üzerine...

Grup TİS sürecinin işçi sınıfı adına kazanımla sonuçlanması için tekstil işçisi fabrikalarda TİS komiteleri oluşturarak kendi geleceği için taraf olmalıdır.

"Suriye ateşine odun taşıyanlar" ve IŞİD'in "sosyolojik analizini" yapmaya bayılan IŞİD sempatzanları - ÖZGÜR KARAGÖL

EMPERYALİST SAVAŞA KARŞI BİRLEŞİK DİRENİŞ!

Emperyalist savaş tehdidi büyürken, AKP iktidarı savaş kırkırtıcılığında başı çekerken, Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin sessiz kalma "lüksü" kalmamıştır. Dönem, geleceğini korumak için emperyalizme, işbirlikçilerine ve savaş kırkırtıcılığına karşı mücadele dönemidir. Mücadeleyi yükseltmek onurlu işçi ve emekçilerin vazgeçilmez görevidir.

AKP iktidarı iflas eden bölge politikasını kurtarmak adına ahmakça hamleler yaparken, ülke tam bir NATO savaş üssü haline getirildi. Rus uçağını düşürerek savaşa benzin döken AKP iktidarı, NATO'nun kapısını çalarak emperyalistlere sığındı. Bunu fırsat bilen NATO, ölümcül silahlarının namlularını Ortadoğu halklarına çevirdi.

Hem Suriye hem Irak'a karşı kırkırtıcı hamleler yapan Türk sermaye devleti, Rusya ile gerilim devam ederken, Musul'a asker ve silah sevkiyatı yaparak, savaş kırkırtıcılığını yeni bir aşamaya yükseltti. Ülkeyi NATO'nun savaş üssü haline getiren dinci-gerici iktidar, bu sayede bölgedeki hegemonya çatışmasından pay kapma hesabı yapıyor. Bu rezil yayılcı politika ABD emperyalizmi güdümündeki NATO'nun bölgeye yerleşmesine hizmet ediyor.

Söylemde herkes IŞİD'e karşı savaşmak için can atıyor. Oysa ABD, AB ile Türkiye-Suudi Arabistan-Katar üçlüsü aldıkları tutumla tam tersi bir rol oynuyorlar. Bu güçlerin derdi savaşı uzatmak, IŞİD'i zayıflatmak ama aynı zamanda onun ikizi olan El Nusra Cephesi ile türevlerini güçlendirmektir. Suriye'ye üşüşmeleri, askeri yığınak için birbiriyle yarışa girmeleri, hedeflerinin ne kadar kirli ve kanlı olduğunu gözler önüne seriyor.

Görünürde öncelikli hedefleri Suriye halkları olsa da savaş aygıtı NATO'nun bölgeye geleceği için ölümcül bir tehdittir. Bu durumda Beşar Esad yönetimi, İran ve Suriye'deki çıkarlarını korumaya çalışan Rusya ile NATO güçleri arasında çatışma riski giderek artıyor. Böyle bir çatışma tüm bölgenin cehennem ateşine atılması olacaktır.

NATO bir kez daha namlularını Ortadoğu halklarına çevirdi...

Emperyalist savaşa karşı birleşik direniş!

Cihatçı çeteleri korumak için Rus savaş uçağını düşüren Türk sermaye devleti, bölgedeki gerilimin daha da tırmanmasına zemin hazırladı. Uçağın düşürülmesinin faturasını Türkiye halkları öderken, batlı emperyalistler incirlik üssü ile Akdeniz'e askeri yığınak yapmanın fırsatını yakaladılar.

Suriye hava sahasında çok sayıda devletin savaş uçakları cirit atarken, Akdeniz adeta bir "savaş gemileri limanı" haline getirildi. "Caydırıcılığı tazeleme" gerekliliğinden söz eden emperyalist savaş aygıtı NATO da devreye girerek, Türkiye toprakları, Akdeniz ve Kıbrıs'ta askeri yığınak yapmaya başladı. Suriye'de siyasi çözüm sürecinden söz edilmeye başlandığı bir dönemde NATO'nun devreye girmesi, tüm bölge halklarını yıkıcı bir savaş tehdidi ile yüz yüze bıraktı.

Dinci-NATO'cu AKP iktidarı bir kez daha baş tetikçi

AKP iktidarı iflas eden bölge politikasını kurtarmak adına ahmakça hamleler yaparken, ülke tam bir NATO savaş üssü haline getirildi. Rus uçağını düşürerek savaşa benzin döken AKP iktidarı, NATO'nun kapısını çalarak emperyalistlere sığındı. Bunu fırsat bilen NATO, ölümcül silahlarının namlularını Ortadoğu halklarına çevirdi.

Hem Suriye hem Irak'a karşı kışkırtıcı hamleler yapan Türk sermaye devleti, Rusya ile gerilim devam ederken, Musul'a asker ve silah sevkiyatı yaparak, savaş kışkırtıcılığını yeni bir aşamaya yükseltti. Irak, İran ve Suriye tarafından tepkiyle karşılanan bu gözü dönmüş yayılmacı emelleri, yıkıcı savaşı körüklemekten başka bir işe yaramıyor.

Ülkeyi NATO'nun savaş üssü haline getiren dinci-gerici iktidar, bu sayede bölgedeki hegemonya çatışmasından pay kapma hesabı yapıyor. Bu rezil yayılmacı politika bölge halklarının felaketlerini derinleştirirken, aynı zamanda ABD emperyalizmi güdümündeki NATO'nun bölgeye yerleşmesine hizmet ediyor. Türk burjuvazisi ve onun devleti 65 yıldır emperyalistler adına bölge halklarına karşı tetikçilik yapıyor. Ama hiçbir iktidar AKP kadar pervasız ve gözü dönmüş olmadı.

Savaş aygıtı NATO'dan askeri yığınak

Sırbistan'ı, Afganistan'ı, Irak'ı, Libya'yı yakıp yıkan emperyalizmin vurucu gücü NATO, bu defa Suriye üzerine çullanmaya başladı. ABD'nin yanı sıra Fransa, İngiltere, Almanya üçlüsü de Suriye topraklarını bombalamaya başladı.

Suriye'ye savaş açarak, dünyanın dört bir yanından vahşi cihatçıları bu ülkeye toplayanlar, IŞİD'in semirip güçlenmesini sağladılar. Şimdi ise, kendi yarattıkları bu vahşi canavara karşı savaşmak bahanesiyle Suriye'yi bombalıyorlar.

"Kitle imha silahları ürettiği" yalanını yayarak Irak'a saldıran emperyalistler, şimdi de IŞİD'e karşı savaş yalanıyla savaş gemilerini Akdeniz'e yığdılar. Türkiye, ABD, Rusya, Fransa, İngiltere, İtalya, Kanada, Hollanda,

Belçika gibi devletlerin savaş gemileri Akdeniz'de bulunuyor.

Ankara'daki dinci-NATO'cu iktidarın katkılarıyla gerçekleşen bu askeri yığınak, bölge halklarını yıkıcı bir felaketle başbaşa bırakmaktadır.

Suriye'de savaşın bitmesini engelliyorlar

Rusya'nın desteği ile cihatçı katil sürülerine karşı yürütülen savaşın başarılı olmaya başlaması batlı emperyalistler ile bölgedeki Türkiye, Suudi Arabistan, Katar gibi suç ortaklarını rahatsız etti. Cihatçı teröre karşı yürütülen savaşı kösteklemek için Suriye'ye hücum eden ABD ile suç ortakları, yıkıcı savaşı kızıştırıp uzatmak için adeta bir grup gibi hareket ediyorlar.

Rusya ile sürdürdükleri hegemonya savaşında cihatçı teröre yaslanan ABD ile suç ortakları, Suriye'nin yakılıp yıkılması, yüzbinlerin öldürülmesi, milyonların yerinden yurdundan edilmesine yolaçtı. Buna rağmen bu ölümcül politikayı ısrarla sürdürüyor. Zira emperyalist hegemonya savaşında ne yasa ne kural önem taşır, ne de ahlaki ve insani değerlere itibar edilir. Halkların ve ülkelerin yıkımı pahasına da olsa hegemonya savaşını acımasız bir şekilde icra edilir.

Bölge halklarının geleceği tehdit altında

Söylemde herkes IŞİD'e karşı savaşmak için can atıyor. Oysa ABD, AB ile Türkiye-Suudi Arabistan-Katar üçlüsü aldıkları tutumla tam tersi bir rol oynuyorlar. Bu güçlerin derdi savaşı uzatmak, IŞİD'i zayıflatmak ama aynı zamanda onun ikizi olan El Nusra Cephesi ile türevlerini güçlendirmektir. Zira bu cihatçı katillere dayanarak Suriye'nin bir kısmını işgal etme hesabı yapıyorlar. Leş kargaları gibi Suriye'ye üşüşmeleri, askeri yığınak için birbiriyle yarışa girmeleri, hedeflerinin ne kadar kirli ve kanlı olduğunu gözler önüne seriyor.

Görünürde öncelikli hedefleri Suriye halkları olsa da savaş aygıtı NATO'nun bölgeye yığınak yapması, tüm Ortadoğu halklarının geleceği için ölümcül bir tehdittir. Bu durumda Beşar Esad yönetimi, İran ve Suriye'deki çıkarlarını korumaya çalışan Rusya ile NATO güçleri arasında çatışma riski giderek artıyor. Böyle bir çatışma ise Türkiye dahil tüm bölgenin cehennem ateşine atılması anlamına gelecektir.

Emperyalist savaşa karşı birleşik direniş!

Emperyalist savaş tehdidi büyürken, dinci-NATO'cu AKP iktidarı savaş kışkırtıcılığında başı çekerken, Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin sessiz kalma "lüksü" kalmamıştır. Dönem, geleceğini korumak için emperyalizme, işbirliklerine ve savaş kışkırtıcılığına karşı mücadele dönemidir.

Sermaye sınıfı ile onun hizmetindeki dinci-NATO'cu iktidar savaştan medet umabilir. Emperyalist efendilerine yaranarak Ortadoğu'nun yağmasından pay alma hesapları yapabilir. Ancak böylesine gerici-yıkıcı bir savaşın işçi sınıfı ve emekçiler için sonucu felaketten başka bir şey olamaz. Unutulmamalıdır ki, savaşları sermaye devletleri başlatır ama insani, mali, sosyal ve siyasal faturası tüm emekçilere ödetilir.

Bunun içindir ki, felaket kapıyı çalmadan mücadeleyi yükseltmek tüm onurlu işçi ve emekçilerin vazgeçilmez görevidir. Hem ülkenin emperyalist savaş üssü haline getirilmesine hem de dinci-NATO'cu iktidarın ülkeyi savaş ateşine sürükleyen saldırganlığına karşı durulmalı, kararlı bir direniş hattı oluşturulmalıdır.

Bunun yolu da sınıf hareketini güçlendirmekten ve devrimcileştirmekten geçmektedir. Bu bağlamda gün, emperyalist saldırganlığa, gericiliğe, faşist baskı ve devlet terörüne karşı işçi sınıfını siyasal mücadele alanına çekmek için seferber olma günüdür.

2015: Düzen cephesinde “istikrar” arayışı ile geçen bir yıl

2015'i geride bırakırken düzen siyaseti ciddi bir krize iç içedir. Düzen siyasetinin son bir yıllık tablosuna bakıldığında, iç politika alanında siyasal belirsizlikler kendini fazlasıyla hissettirmiştir. İki seçim süreci sığdırılan 2015 yılı, artan devlet terörüne rağmen Kürt halkının bitirilemeyen direnişinin yarattığı etki ve ekonomide bir türlü değişmeyen kırılğan tablo ile sermaye düzeni açısından zor bir yıl oldu.

AKP'nin, özelde Erdoğan'ın siyasi kişiliğinde somutlaşan tercihleri ve politikaları ile düzen siyaseti bir dizi sıkıntılı süreç yaşadı. İstikrar arayışı ile AKP'yi dengelemek zorunda hisseden Türk burjuvazisi ve işbirlikçisi olduğu emperyalizmin, AKP'nin rahatsız edici yanlarını törpüleme kaygılarının öne çıktığı görüldü. Bu süreçte ABD ve AB'den sürekli “basın özgürlüğü”, “orantısız şiddet” vb. alanlarda sınırları aşan uygulamalara yapılan kimi açıklamalarla, yurt dışında çıkan bir dizi “önemli” basın yayın organlarında çıkan makalelerle, kimi düşünce kuruluşlarından verilen mesajlarla bu yönlü uyarı ve müdahaleler yapıldı.

Bu açıdan seçimler oldukça önemli bir hale getirildi. Düzen muhalefeti ve reformist solun da seçim propagandaları ile birlikte düzen siyasetinin toplamında seçim öncelikli gündem haline geldi. Kuşkusuz toplumsal muhalefet dinamiklerinin seçim sandıklarına kilitlenmesi düzen cephesini fazlasıyla rahatlatmıştır. (Ki 2015 yılında düzenin yaşadığı siyasal, sosyal ve ekonomik kriz koşullarını atlatmak biraz da bu yolla mümkün olabilmiştir.)

Mevcut koşullarda; yolsuzlukların üstünün örtülmesi, düzen kurumlarının meşruiyetini zora sokacak denli yapılan pervasızlık ve hukuksuzluklar, dinsel gericiliğin etki alanının görünür şekilde artması, yaşam biçimine müdahaleler, başkanlık ve yeni anayasa değişikliği tartışmaları ile toplum ciddi şekilde kamplaştırılmış haldedir. Haziran Direnişi, metal işçileri ve sınıfın diğer kesimlerindeki kıpırdanmalar, Kürt halkının devam eden mücadele azmi gibi bir dizi gelişme karşısında sermaye düzeninin “istikrar” ihtiyacı, AKP'nin ya koalisyonla dengelenmesini ya da yeniden bir uyum sürecine zorlanmasını gerektiriyordu.

7 Haziran seçimleri, sermaye çevrelerinin istediği dengelemeyi yapabileceklerini düşündükleri koalisyon hükümetini mümkün kılan bir sonuç vermişti. Ancak Erdoğan'ın özel müdahaleleriyle tekrar seçime gidildi. Devamında bilindiği gibi kanlı bir senaryo işletilerek, artan devlet terörü, baskı ve katliamlar ile 1 Kasım'da AKP belirgin bir oy çoğunluğu elde etti. Ancak bu “başarı”, toplumsal algıda özellikle yansıtıldığı gibi “AKP'nin seçim başarısı” değildir. Kuşkusuz oy desteğini elde etmeye ve korumaya yönelik giriştiği kanlı ve kirli politikalar önemli bir etkendir. Ancak AKP'nin tek başına hükümet olması, sadece bu yönüyle açıklanamaz. Zira düzen muhalefetine seçimlerde özel bir değişiklik elde edemeyerek, AKP'ye alternatif olamaması, Ortadoğu'da girilen ve giderek derinleşen savaş ve saldırganlık süreci,

Ortadoğu'da şekillenecek hegemonya krizi, Türkiye'nin IŞİD belasıyla kurduğu kirli ve kanlı ilişkilerin etkileri, Kürt sorunu ve hareketindeki gelişmeler, Türkiye'de düzen siyasetinin çıkışsızlığını ve belirsizliğini etkileyecektir.

düzenin yaşadığı ve yaşayacağı siyasal ve iktisadi kriz ortamı gibi etkenler üzerinden, çoğunluğu elde etmiş ve istikrar sözü vermiş bir AKP'nin sermaye düzeni açısından tercih edileceği-edildiği ortadadır.

Vurgulamak gerekiyor ki, seçim sonuçları ne olursa olsun düzen siyaseti meclisten belirlenmiyor. Devletin Mili Güvenlik Siyaset Belgesi'nde de açıkça ifade ettiği gibi, düzen siyasetinin temel belirleyeni emperyalizmin çıkar ve ihtiyaçları olmaktadır. İç ve dış politikada da buna göre adımlar atılmaktadır. AKP ile geçen süreler boyunca yaşanan ve iç dengeleri değiştiren pek çok hamle bu uluslararası etkenlerle birlikte ele alınmalıdır. Bunun kendisi Kürt sorununda ortaya atılan çözüm süreci için de böyledir, diğer iç ve dış politika konularında da.

Türkiye'nin 2015 tablosu da buna göre şekillenmiştir. Türkiye geçtiğimiz yıl emperyalizmin ihtiyaçları çerçevesinde üstlendiği taşeronluğun getirdiği sıkıntıları daha fazla yaşadı. Kuşkusuz buna yeni Osmanlı hayalleri uğruna gerici çetelerle girdiği kirli ilişkilerin etkilerini de eklemek gerekir. Türkiye'nin Suriye politikası bir iflas hikâyesi olarak sürerken, son aylardaki yeni gelişmeler ile Türkiye için daha kritik bir süreç de başlamış oldu.

Suriye savaşına saldırganlıkta sınır tanımadan, gerici çeteleri her yönüyle destekleyerek dahil olan Türkiye; Rusya'nın sürece aktif şekilde girmesiyle, kendini özel olarak sıkıntılara sokacak yeni bir döneme girdi. Emperyalistler arası çelişkilerin keskinleşeceği bu yeni dönemde, Türkiye'nin payına ise bu hegemonya krizinin faturasını ödeyecek ülke olmak dışında bir rol düşmemektedir. Rus savaş uçağının düşürülmesiyle başlayan gerilim ve Rusya'nın karşı hamleleri ile

ilk işaretlerini veren bu sıkıntılı süreç 2016 yılında şiddetlenerek devam edecektir. 2015 yılına rüşvet ve yolsuzluk gündemiyle başlayan AKP, bitiminde de IŞİD ile petrol ortaklığının belgeleriyle kapatıyor. İlkini büyük bir hukuksuzluk pratiği sergileyerek atlatan AKP için, diğerinin bedelleri ağır olabilir. Tüm bunlar Türkiye'nin Ortadoğu'da üstleneceği yeni taşeron roller ve görevlerle birlikte ele alınmalıdır ve her bakımdan zor bir yıl olacağını söylemek mümkündür.

Özetle, Rusya'nın da dâhil olmasıyla Ortadoğu'da şekillenecek hegemonya krizi, Türkiye'nin IŞİD belasıyla kurduğu kirli ve kanlı ilişkilerin etkileri, Kürt sorunu ve hareketindeki gelişmeler, Türkiye'de düzen siyasetinin çıkışsızlığını ve belirsizliğini daha da etkileyecektir. Bu koşullarda sermaye düzeni ve devletinin içeride baskı ve zorbalıkla kendini idame ettirmeyi ne kadar sürdürebileceği, iktisadi krizin etkilerini nasıl atlatabileceği, toplum nezdinde oluşan kamplaşmaların yaratacağı sosyal krizleri nasıl yönetebileceği önemli sorun alanlarıdır. Bu sorunları aşmada AKP'nin tek başına hükümet olması, vaat edilen sosyal yıkım programları ve kimi taahhütler düzenin umduğu istikrar arayışlarında asla bir güvence olamaz.

2015'te derinleşen sorunlar 2016 yılında daha da artacaktır. Bu açıdan 2016 yılında işçi ve emekçileri ağır faturalar beklemektedir. Bu faturanın bir yanı artan baskı ve devlet terörü, diğeri yanı ise ekonomik ve sosyal yıkımdır. Düzenin çok yönlü krizi derinleşirken ve faturası her geçen gün ağırlaşırken; işçi ve emekçilerin bu ağır koşullardan tek çıkış yolu devrimci sınıf mücadelesinin yükseltilmesidir.

Kirli savaş yeni bir aşamada

Gözdağı değil, topyekûn cezalandırma!

AKP ve sermaye devletinin bugünkü kanlı savaşı bir gözdağı savaşı olmayıp, bir topyekûn cezalandırma savaşıdır. Yani kirli savaş yeni bir aşamadır. Özellikle Kürt hareketinin kitle desteğinin güçlü olduğu kentlere dönük saldırının hedefi direnme iradesini kırmaktır.

Sermaye devleti tam bir pervasızlıkla Kürt halkına dönük vahşetini kismaya devam ediyor. 7 Haziran seçimlerinin hemen ardından başlattığı kirli savaş her geçen gün yeni bir boyut kazanıyor. Yerleşim birimlerine dönük yakıp yıkmalardan insanları göçe zorlamaya, keyfi gözaltı ve tutuklama teröründen tek tek ve toplu katliamlara, olağanüstü hal uygulamalarından yargısız infazlara, birçok yönüyle '90'lı yılları anımsatsa da, onu aşan bir saldırganlık sergileniyor.

'90'lı yıllarda köyler basılıyor, yakılıp yıkılıyor, köy halkı göçe zorlanıyordu. Hedefte esas olarak kırsaldaki gerilla ile kent merkezlerindeki popüler kitle önderleri, Vedat Aydınlar vardı. JİTEM ve kontrgerilla işbaşındaydı. Bu karanlık cinayet örgütleri korku yayarak yargısız infazlar gerçekleştiriyorlardı. Her yerde keyfilik ve kuralsızlık hakimdi. Kürdistan özel yetkilerle donatılmış olağanüstü hal valileri ile yönetiliyordu.

Bugünkü savaş ise '90'lı yıllardakinden daha kapsamlı, daha acımasız, daha hedefli ve çok yönlüdür. Pek çok bakımdan '90'lı yıllardakini aşan bir niteliğe sahiptir.

Şimdi döne döne Kürt hareketinin kitle desteğinin en güçlü olduğu kentlere saldırılıyor. Dümeninde dinci-gerici AKP'nin bulunduğu sermaye devleti gelinen yerde sömürgeci-işgalci niteliğini artık gizlemiyor. Saldırdığı kentlerde çok açık bir biçimde sömürgeci bir gücün icraatlarını sergiliyor. Bugün tek tek insanlardan çok bir bütün olarak bu kentlerde

yaşayan yüzbinler hedefdir. Bir işgal ordusu olarak girdikleri bu kentlerin halkına, "Ya devlete biat edin, kayıtsız koşulsuz teslim olun, ya da bu ülkeyi terk edin" anonsları yapıyor.

AKP'nin satılık basınının ünlü bir köşe yazarının deyimi ile şimdiki savaş, istihbarattan polise, "Osmanlı Ocakları" adlı yeni paramiliter örgütlerden özel askeri birliklere, daha özel yetkiler verilmiş valiler ve kaymakamlara, sınırsız bir keyfilik ve kuralsızlığı içeren sömürge kanunlarından kadın-çocuk ayrımı yapılmaksızın katlim özgürlüğüne dek, "her türlü enstürmanın koordineli olarak devrede olduğu" bir savaştır. Tahir Elçi gibi Kürt halkı tarafından çok sevilen kitle önderlerine dönük yargısız infazların yanı sıra topyekûn olarak Kürt halkına saldırılıyor. Kürt hareketini desteklediği için bütün bir halk cezalandırılıyor.

Dolayısıyla, AKP ve sermaye devletinin bugünkü kanlı savaşı bir gözdağı savaşı olmayıp, bir topyekûn cezalandırma savaşıdır. Yani kirli savaş yeni bir aşamadır.

Özellikle Kürt hareketinin kitle desteğinin güçlü olduğu kentlere dönük saldırının hedefi direnme iradesini kırmaktır. Ancak Kürt halkı sömürgeci devletin her saldırısına, sokağa çıkma yasağı uygulanarak günlerce süren işgallerine, tank, top dahil her türden silahla yürüttüğü bu kanlı savaşa onurlu bir direnişle karşılık veriyor. "Biz örgütlüyüz, irademizi kıramazsınız, teslimiyet asla!" diyor.

Nusaybin'de yasak ve katliam

Türk sermaye devletinin Mardin'in Nusaybin ilçesi'nde 6 Aralık'ta 5. kez "sokağa çıkma yasağı" ilan etmesinin ardından katliamlar da yaşanmaya başladı.

Yasağın başlamasıyla birlikte devletin silahlı terör aygıtlarının saldırıları ile çatışmalar şiddetlenirken, sabah saatlerinden itibaren dört mahallenin yoğun abluka altına alındığı bildirildi.

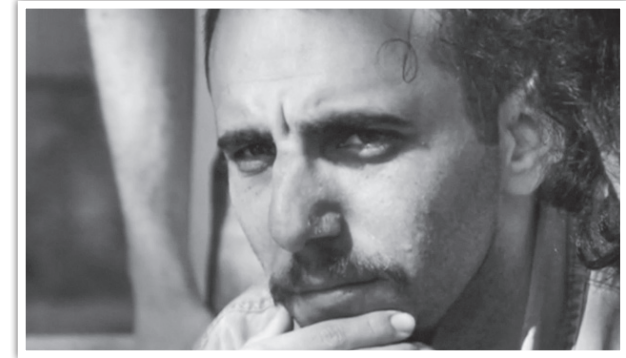
Bunlardan, Dicle Mahallesi Liyan Sokak'ta, kobra tipi zırhlı araçtan açılan ateş sonucunda 3 kişinin yaralandığı, yaralanan 3 kişiden Mahsum Akdoğan (19) ve Mehmet Emin İnan'ın (55) olay yerinde yaşamını yitirdiği kaydedildi.

Öte yandan aynı mahallede çatışmaların devam ettiği, Rabiya Taylan, Ahmet ve iki kişinin daha devletin yoğun saldırıları sırasında yaralandığı duyuruldu.

Saldırılarına kesintisiz şekilde devam eden sermaye devletinin yaraladığı 13 yaşındaki Cudi Teber de kaldırıldığı Mardin Devlet Hastanesi'nde 7 Aralık'ta yaşamını yitirdi.

7 Aralık'ta ise devletin Fırat Mahallesi'ndeki saldırılarını yoğunlaştırdığı, Kanal Sokak'ta bir gencin özel hareketçiler tarafından hedef alınarak ağır yaralandığı ifade edildi. Zırhlı araçtan açılan ateş sonucu yaralanan genci almak için gelen ambulansın da polis tarafından engellenmesi nedeniyle gencin durumunun ağırlaştığı; buna rağmen, bölgedeki emekçilerin yardımıyla ambulansa ulaştırılarak gencin Nusaybin Devlet Hastanesi'ne kaldırıldığı belirtildi.

Yasak ve saldırıların 3. gününde (8 Aralık) bir çocuk daha katledildi. Abdulkadirpaşa Mahallesi'nde Dilek Sokak'taki evinin önünde, zırhlı araçtan açılan ateş sonucu başından vurulan 15 yaşındaki Hakan Doğan, Nusaybin Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı. Burada yapılan müdahalelere rağmen kurtarılamayan Hakan Doğan, devletin 3 günde katlettiği ikinci çocuk oldu.

Paramaz Kızıbaş'ın naaşına ulaşıldı

Geçtiğimiz yıl, Rojava'da IŞİD çetesine karşı savaşırken şehit düşen Suphi Nejat Ağırnaslı'nın (Paramaz Kızıbaş) naaşına 15 ay sonra ulaşıldı.

Kızıbaş'ın naaşının bulunduğu, 6 Aralık'ta babası Hikmet Hacun tarafından kişisel sosyal medya hesabından duyuruldu.

Kızıbaş'ın naaşının Kobanê'de defnedileceğini belirten Hikmet Hacun şu açıklamayı yaptı:

"Nejat'ın naaşına 15 ay sonra ulaştık. Nejat kendi sicilinde yaptığı irade beyanına uygun olarak, 'enternasyonalist devrimci' olarak ait olduğu topraklarda, Kobanê'de önümüzdeki günlerde şehitliğe defnedeceğiz. Kendisiyle birlikte DAİŞ çetelerine karşı özgür Rojava için savaşmış yoldaşlarının yanına emanet edeceğiz."

Devlet terörünün kılıfı: Sokağa çıkma yasakları

Katliamlar, vahşet ve her türlü kirli uygulama sokağa çıkma yasağı "resmi kılıfıyla" örtülmeye çalışılıyor. Her geçen gün yeni yasaklar ve ardından saldırılar gerçekleştiriliyor.

Silvan, Nusaybin, Derik, Cizre, Sur başta olmak üzere birçok bölge, sermaye devletinin kolluk güçlerince abluka altına alınırken, bu devlet terörünün "kılıfı" da "sokağa çıkma yasağı" ve "askeri operasyonlar" oluyor. Katliamlar, vahşet ve her türlü kirli uygulama bu "resmi kılıf"la örtülmeye çalışılıyor. Her geçen gün yeni yasaklar ve ardından saldırılar gerçekleştiriliyor.

Dağkapı Meydanı da yasak

Türk sermaye devleti, Kürt halkına yönelik ablukayı sürdürürken 2 Aralık sabaha karşı bir kez daha yasak getirilen Diyarbakır'ın Sur ilçesinde, 3 Aralık'ta bir yasak daha ilan etti.

İlçedeki sokağa çıkma yasağı Cevatpaşa, Dabanoğlu, Fatihpaşa, Hasırlı, Savaş, Cemal Yılmaz mahalleleri ile Gazi Caddesi'nde devam ederken bu bölgelere yakın olduğu bahane edilerek Dağkapı Meydanı'nda da 16.30 itibarıyla "sokağa çıkma yasağı" ilan edildi.

Kaymakamlık tarafından ilan edilen yasağın "ikinci bir emre kadar devam edeceği" belirtildi.

Lice ve Hazro'da sokağa çıkma yasağı

Diyarbakır'ın Lice ve Hazro ilçelerinde 5 Aralık sabahı yeni "yasak"lar ilan edildi.

Valilik tarafından yapılan açıklamada, Lice'nin Kabakaya, Yalaza, Dolunay, Ortaç, Bağlan, Çavundur,

Varlık, Esenli ve Çanak mahallelerinde; Hazro'nun Çitlibahçe, Ormankaya ve Güzdamı mahallelerinde "askeri operasyonlar yapılacağı" bildirildi.

Hazro'da 4 Aralık akşam 18.00'de başlayan Koçbaba, Akbulut, Ülgen, Mutluca, Zilipınar ve Korhan mahalleleri arasında kalan bölgeye ilişkin "yasak" ilanının ise 5 Aralık sabahı 06.00 itibarıyla kaldırıldığı duyuruldu.

Nusaybin'de 5. kez yasak ilanı

Daha önce 4 defa sokağa çıkma yasağı ilan edilen Mardin'in Nusaybin İlçesi'nde 6 Aralık sabah itibarıyla bir kez daha sokağa çıkma yasağı ilan edildi.

Nusaybin Kaymakamlığı tarafından ilan edilen sokağa çıkma yasağı, sabah saat 07.00 itibarıyla hayata geçirilmeye başlandı.

Hakkari'de 10 günlük yasak

Hakkari Valiliği de 8 Aralık'ta yaptığı yazılı açıklamayla 9 Aralık 2015 günü saat 12:00:01'den 19 Aralık 2015 günü saat 23:59:59'a kadar; Kilile Tepe Bölgesi, Cernil Tepe Bölgesi, Ganizark Mevkii, Bulhari Tepe Bölgesi, Busindi Dağı Bölgesi, Keçilik Dağı, Kokulu Tepe, Karakaya Mevkii, Şine Köprüsü Güneyi, Neçe Sırtı ve Elma Kapı Sırtı 1753 Rakımlı Tepe, Yeşil Mağara Sırtı ve 1419 Rakımlı Tepe arasında kalan bölge Çukurca İlçesi sınırlarında bulunan; Kazan Vadisi'ni özel güvenlik bölgesi ilan etti.

Dilan Kortak katledildi

Türk sermaye devleti "terör" bahanesiyle katliam gerçekleştirmeye devam ediyor.

İstanbul'da "PKK hücre evi" olduğu iddiasıyla özel hareket timleri ve zırhlı araçlarla 3 Aralık akşamı Sarıgazi Atatürk Mahallesi'nde Dem-Genç üyelerinin oturduğu eve baskın düzenleyen kolluk kuvvetleri, Dilan Kortak adlı genç kadını infaz etti. Çatışma yaşandığı iddia edilen eve giren polisler, susturucu kullanarak ve çatışma süsü vererek genç kadını infaz edip, evdeki diğer 3 kişiyi de gözaltına aldılar. Dilan'ın komşuları çatışma ve silah sesi duymadıklarını belirtirken, infaz sonrasında polisler eve dışardan iki el ateş ettiği bilgisini verdiler.

Kortak'ın polisler tarafından infaz edilmesi, 4 Aralık'ta Sarıgazi'de yapılan eylemle protesto edildi. HDP Sancaktepe İlçe Örgütü'nün çağrısıyla Demokrasi Caddesi Çağrı Market önünde toplanan kitle cadde girişine kadar yürüyüş gerçekleştirdi.

Cadde girişinde Kortak'ın infaz edilmesi ve 4 Aralık'ta pek çok ilde gerçekleştirilen operasyonlar protesto edildi. Katliam ve saldırıların mücadeleyi engelleyemeyeceği vurgulandı.

Kortak'a kitlesel uğurlama

Dilan Kortak'ın cenazesi binlerce kişinin katıldığı cenaze töreni ile 5 Aralık'ta Buca Kaynaklar Mezarlığı'nda defnedildi.

Kortak'ın cenazesi Karabağlar Eskiçamlık Mahallesi Şeyh Ahmet Camisi'nde kılınan öğle namazının ardından, aynı mahallede bulunan evinin önüne yürüyüşle getirilmek istendi. Mahalleyi abluka altına alan polis yürüyüşe engel oldu. Cenazenin aile evine götürülmesi engellendi için cami önünde cenaze töreni gerçekleştirildi.

Özgürlük ve demokrasi mücadelesinde yaşamını yitirenler için yapılan saygı duruşundan sonra, konuşan HDP İzmir İl Eşbaşkanı Dilek Aykan "Çatışma sonucunda değil, infaz edilerek öldürüldü" dedi.

Baba: Dilan, Kürt ve Türk halkının özgürlük mücadelesinin şehidi

Tören Baba İbrahim Kortak'ın konuşmasıyla devam etti. Baba Kortak, Dilan'ın Kürt ve Türk halkının şehidi olduğunu söyledi. Özgürlük mücadelesi yürüttüğünü ve bu yolda yaşamını yitirdiğini belirterek konuşmasını sonlandırdı. Polis, cenazeyi uzun bir süre cami önünde bekletti. Polis ile yapılan görüşmeler sonrasında araçlara binilerek, cenaze kortej halinde Buca'ya götürüldü. Kortak'ın cenazesini kadınlar taşıdı. Sloganlar, alkışlar ve zılgıtlar eşliğinde Kortak, annesinin yanına defnedildi.

Bir infazın anatomisi

Av. Zeycan Balcı Şimşek

*“Devleti öldürebilir miyim örneğin
Ve öldürmek istediğim zulümleri”*

Amed Baro Başkanı Tahir Elçi alçakça infaz edileli 11 gün oldu.

Bir gündüz vakti, hepimizin gözleri önünde, devletin planlı suikasti ile ensesinden tek kurşunla vurularak öldürüldü.

Tahir Elçi'nin katliamıyla son bulan süreç bir televizyon programında “PKK terör örgütü değildir, siyasi bir harekettir” ifadesiyle başlamış, siyasi iktidarın sopası haline dönüşen yargı, düşüncenin açıklanmasına dahi tahammül edememiş, adeta “suç” uydurarak basın yoluyla terör örgütü propagandası suçlamasıyla iddianame hazırlamıştı. Hedef tahtasına oturtulan Tahir Elçi, bu işten bu kadar kolay sıyrılamazdı; 1990'lı yıllardan bu yana faili meçhul cinayet davalarını kesintisiz takip eden ender avukatlardan olan, her gün adliyelerde duruşmalara giren ve bölge barolarının en büyüğü olan Amed Barosu'nun Başkanı olan Tahir Elçi'nin “hiçbir yerde bulunamadığı” gerekçesiyle hakkında hemen yakalama kararı çıkarıldı, gece yarısı Baro Başkanlığı'na gelen özel tim ekipleri tarafından İstanbul'a getirildi ve tutuklanması için sorgu hakimliğine sevk edildi.

Tahir Elçi'nin gözaltına alınması ve tutuklanmaya sevk edilmesine karşı, tok ve sert bir şekilde yanıt veren toplumsal muhalefet karşısında yargı, Elçi'yi tutukla(ya)madı ve yurt dışına çıkış yasağı ile serbest bıraktı. Tahir Elçi, mahkeme sorgusunda “doğrularımı söylemekten şaşmayacağım, serbest bırakılmamı da talep etmiyorum. Ne karar verirseniz, verin” demişti. Tahir Elçi'nin, düzen yargısından müvekkilleri için belki ama kendisi için bir beklentisi yoktu. O, mesleğe başladığı günden bu yana Kürt halkının imha ve inkar politikalarıyla sindirilmesine, faili meçhullerle kaybedilmesine, devletin dinci-gerici, faşist yapılanmasıyla Kürt halkının pervasızca katledilmesine karşı devletin tüm kirli aygıtlarıyla teker teker mücadele etti. Sonuçta bu mücadeleyi sindiremeyen siyasi iktidarın eli kanlı polislerince sokak ortasında, hedefe kilitlenmiş bir namlunun mermisi ile hunharca katledildi.

Bu coğrafyada katliam bir devlet geleneğidir. Bu gelenek, devletin resmi tarihidir aynı zamanda. Dersim, Maraş, Çorum, Sivas, Ulucanlar, 19 Aralık, Roboski, Reyhanlı, Gezi, Diyarbakır, Suruç, Ankara... Toplu katliamlar dışında, tek tek sokak infazları ile katledilenlerin listesi ise oldukça kabarık, bu infaz zincirinin son halkası ise Tahir Elçi oldu. Bütün

sevdiklerimizi bir toplu mezarda toplamak ve bizi yok etmek istiyorlar. Bu operasyonda işe en çok yarayan kurum ise elbette yargı!

Bu topraklarda katliamların devlet-yargı işbirliği usulü şöyle işler; biri emir verir, biri vurur, biri soruşturma aşamasında olay yerinde keşif yaptırmaz, biri zaten keşif yapmaz, biri delilleri gizler, biri hedef saptırır, biri mahkemede delilleri görmez, biri sağır-duymaz, görmez olur ve nihayet birileri bu orta oyunu tadında yapılan yargılamada aklanır, katliamın faileri bulunamaz ve dosya kapanır.... Bakıldığında sürecin her ne kadar hukuksuzluk içinde işlediği görülse de aslında burjuva yargısı sermaye düzeni içindeki işlevine son derece uygun bir tutarlılıkla hareket etmektedir.

Sermaye devletinin Kürt halkına, işçi sınıfına, devrimcilere, sosyalistlere, gazeteci ve yazarlara ez cümle sisteme muhalif olan tüm kesimlere karşı uygulanan topyekûn saldırılar son altı ayda ivme kazanarak doruğa ulaştı. Kürdistan'ı abluka altında tutmak için sürekli/olağan hale getirilen sokağa çıkma yasakları, gerici IŞİD çetesiyle sözüm ona mücadele kisvesi altında Kürt halkına yönelik başlatılan katliam ve operasyonlar, toplu mezarlara dönüştürülen şehirler ve bitmek bilmeyen baskı ve zulüm politikaları ile siyasi iktidar, bir yandan “yasal” görünümle devlet terörünü hayata geçirmeye çalışırken, diğer yandan da bölgede Kürt halkının onurlu direnişini kırmaya, kendi çıkarlarına göre bölgeyi şekillendirmeye

çalışıyor. Durumun tüm bu çıplaklığına rağmen AKP iktidarı, çıkarları doğrultusunda katliamları savunmaya ve katliamlar üzerinden kara propaganda yapmaya devam ediyor. Bu propaganda burjuva basın tarafından şovenist duygularla palazlanıyor ve katliamlar böylece meşrulaştırılıyor.

Koyu karanlık bir dönemden geçiyoruz. Bu dönemi dünden ayıran, geçtiğimiz dönemi diğerlerinden farklı kılan ise saldırının boyutları, niteliği ve tarzıdır; Bir yandan Kürt halkının fiili ve meşru mücadelesinin önünde bir duvar gibi yükselen çözüm süreci rafa kaldırılmış, dinci-gerici ve faşist bir parti olan AKP, devletin tüm legal/illegal aygıtlarını ele geçirmiş, kontra faaliyetlerine hız vermiştir. Diğer yandan, sistemin tüm muhaliflerini Terörle Mücadele Yasası ile terbiye ve ıslah etme yolunda uygulanan yaptırımların dozu artırılmış, ıslah olmayanları da tutuklamak suretiyle tecrit/tretmana tabi tutarak adeta bir yargı terörü yaratılmıştır.

Yine tutuklanan gazeteciler Can Dündar ve Erdem Gül'ün, siyasi iktidarın, MİT TIR'larıyla bir başka ülkeye silah götürülmesi ve bir anlamda savaş ihracı anlamına gelen, işlediği bu büyük savaş suçunu ortaya çıkardığı için salt “gazetecilik faaliyeti” nedeniyle tutuklandığı da unutulmamalıdır.

Bu haliyle siyasi iktidar, adalet terazilerinden birinin üstüne oturmuş ve kalkmamaya kararlıdır. Alçakça katledilen Tahir Elçi bu anlamıyla ne ilktir ne de son olacaktır. Düzen yargısının katliamları aklama mercii haline geldiğini akıldan çıkarmadan, Kürt halkını ve işçi sınıfını hedef alan baskı ve zulüm politikalarına karşı, toplumsal muhalefeti yükseltmek ve topyekûn bir mücadele örgütlemek boynumuzun borcudur. Çünkü, baskıya karşı direnmek; onurumuz ve toplumsal belleğimizdir. Galeano, burjuva hukuk düzeni ve düzenin yargısına dair şöyle diyordu; “Adalet de tıpkı yılanlar gibi yalnızca çıplak ayaklıları ısıtıyor.” Bizi yok etmek için var olan bu düzene karşı sokağa, kavgaya...

‘Erdoğan’a hakaret’ten 98 gözaltı

CHP İstanbul Milletvekili Sezgin Tanrıku, paylaştığı Ocak-Ekim 2015 İnsan Hakları Raporu'nda, Tayyip Erdoğan'a hakaret suçlamasıyla açılan soruşturmaların bilgisini verdi.

Raporda, Tayyip Erdoğan'a hakaret suçlamasıyla bu yıl 98 kişinin gözaltına alındığı, 66'sının hakim karşısına çıkarıldığı belirtildi.

7 Ekim'e dek 5 bin 795 kişinin gözaltına alındığı ve bu kişilerden 98'sinin tutuklandığı kaydedildi.

Cezaevlerinde üçü imtiyaz sahibi ve yazı işleri müdürü 25 gazetecinin tutuklu veya hükümlü olarak bulunduğu bilgisine yer verilen raporda, 2015 itibarıyla engellenen internet sitesi sayısının 96 bin 980'i bulunduğu dikkat çekildi.

İçerde de dışarıda da kirli savaş tırmandırılıyor

Kürdistan'da sadece haksızlığından kaynaklı değil, yaptığı her şeyle "kirli" sözünün hakkını vererek, kirli bir savaş yürüten sermaye devletinin, sınırları dışında yaptıkları da pek temiz değil.

Burjuva diplomasisinde başta yalan ve aldatmaca olmak üzere kirlilik karakteristik bir niteliktir. Ama yine de burjuva diplomasisinde bile bu kirliliğin bir sınırı var. Türkiye sermaye devleti 15 gün içinde yaptığı iki hamleyle bu sınırları da aştı. Önce Rus jetini düşürdü. Devletin resmi kanalı Anadolu Ajansı, Cumhurbaşkanlığı kaynaklı ilk haberinde, Rus jeti düşürüldü diye haberi servis ediyor. Yarım saat bile geçmeden düşürülen Jet'in milliyetinin belli olmadığını, yine aynı kaynaktan, AA servis ediyor.

Türkiye görünürde Rusya'ya karşı kuyruğu dik tutuyor. Güya özür dilemiyor. Ne var ki, uçağın hangi ülkeye ait olduğunu bilmiyorduk, bilseydik, farklı davranırdık, sözleri, özür dilemekten başka bir anlama da gelmiyor. Hala sınırlarımızın ihlal edilmesine karşı önlemimizden dolayı özür dilemeyiz, diyorlar. Gerçekte ABD-Rusya arasındaki hegemonya savaşının bir hamlesi uçak düşürme. Rusya geri adım atmadı. Askeri misilleme yapmak gibi bir adım da atmadı. Rusya özürünü aldı aslında. Ama Türkiye'nin direkt özür dilemesi, hegemonya savaşında kendine bir hayli avantaj sağlayacak. Bu yüzden direkt özür bekliyor.

Rusya'nın uçağının "sınır ihlali" birkaç dakikayı geçme olasılığı yokken vuran Türkiye, Irak'ta Musul'a kadar asker gönderiyor. Irak merkezi hükümeti bunu, ihlalden öte, işgalden farksız değerlendiriyor. Türkiye'ye askerini çekmesi için süre de vererek ultimatoma çekti. ABD bu davranışın uluslararası koalisyonun bilgisi ve ilgisi dahilinde olmadığını söyledi. Türkiye ilk önce Musul valisinin çağrısıyla oraya gittiğini söyledi. Örneğin Diyarbakır valisi, misal Rusya'dan böyle şey istese, Rusya bu isteğe yanıt verse, Ankara susacakmış gibi, böyle bir yalanı öne sürdüler. Hemen ardından müttefiği Barzani devreye girdi. Rusya'nın IŞİD petrolünü Türkiye alıyor sözlerine karşılık, Barzani, kendi petrolerini taşıdığını söylemişti. Aynı Barzani, şimdi de Irak merkezi hükümetinin Türkiye'nin Musul'a asker göndermesinden haberi olduğunu iddia etti. Kendilerinin böyle bir talebi olduğunu da ekledi. Evet, Türkiye 2.5 yıldır Peşmergeleri eğitmek bahanesiyle Musul'daymış. Eğitimci vasfıyla sınırlı sayıda asker varlığını merkezi hükümet biliyordur. Ama kiminin 400, kiminin de 1000

asker dediği rakam eğitimci bahanesine epeyce büyük geliyor. Üstelik 20'nin üzerinde tank da sevk edildi Musul'a.

Hakkını yememek gerekiyor, sermaye devleti onca desteksiz yalanın içinde doğruya yakın bir şey de söylüyor. PKK'nin, peşmergeler de dahil olmak üzere diğer Kürt güçleriyle birlikte Şengal'i IŞİD'den kurtarmışken ve Rus uçağı düşürüldükten sonra neredeyse dünyanın IŞİD'in altındaki "Made in Turkey" yazısını görmek üzereyken, IŞİD'le mücadele ediyor görüntüsü, durumu kurtarır diye düşündürdü sermayeye. Ne var ki Irak merkezi hükümeti, sermayenin oyununu bozdu. IŞİD'le mücadele kılıfıyla orada duracak, ama bu kez Irak'la karşı karşıya gelecek. ABD de Türkiye'yi harcamak istemiyor, ama Irak merkezi hükümeti istemediği için, duruma sessiz de kalamıyor.

Görüşmeler sonrasında fazladan gönderilen asker sayısı resmi olarak azaltılıp bir kısım asker geri çekilebilir de, Irak hükümeti ikna edilebilirse aynen kalabilir de. Bu konuda şimdiden bir şey söylenemez. Şimdi söylenecek tek şey gerilimin sürmesinin Türkiye için iyi olmayacağıdır. Keza ABD için de iyi olmaz. Irak hükümetinin verdiği süre dolduğunda bir uzlaşmaya varılamazsa, Türkiye Uluslararası hukuk üzerinden işgalci durumuna düşecek. Bu durumda Irak hükümetinin yardımını istediği Rusya'nın, resmen işgalci konumunda olan askeri güçleri vurması, Rusya'yı Ortadoğu'da daha bir güçlü kılacak.

ABD bunu istemez elbette.

Şimdilik savaş ihtimali çok zayıf görünse bile, Ortadoğu'da savaş var. Türkiye de bu savaşın aktif bir parçası haline gelebilir. Savaşa aktif katılmayı "sağlayanlar" sermaye ve sözcüleri olacak. Fakat savaşta ölen ve öldüren işçi, emekçiler olacak. Bu yüzden sermayenin gerek içerde gerekse dışardaki bütün kirli oyunları, işçi ve emekçileri çok yakından ilgilendiriyor. Sermayenin kirli oyunlarına seyirci kalmamak gerekiyor.

Ortadoğu'da emperyalistlerin kirli çıkarları doğrultusunda süren savaşlar var. Türkiye ise emperyalistlerin ve sermayenin çıkarları gereği kirli savaşa sokuluyor. İşçi, emekçiler olarak "kirli savaşların askerleri olmayacağız!" diye var gücümüzle, birleşik olarak haykırmalıyız.

Muharrem Kurşun

Suriye saldırganlığının arkasında sermaye var

Sermaye sınıfının baş sözcülerinden Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği (TOBB) Başkanı Rifat Hisarcıkloğlu, Kayseri Ticaret Odası'nın düzenlediği bir toplantıda Rusya uçağının düşürülmesiyle ilgili açıklamalarda bulundu. Sermaye sözcüsü, devletin saldırganlığını överek bu politikaların arkasında kimin çıkarlarının olduğunu da açıkça gözler önüne serdi.

"Bizim kültürümüzde birinin evine gelince izin almadan giremezsin. Sen benim evime selam sabah vermeden, adam yerine koymadan girersen uçağın düşürürler" diye saldırganlığı meşrulaştırmaya çalışan Hisarcıkloğlu, çıkan krizler ve savaşlardan en çok etkilenen emekçi sınıfların da umrunda olmadığını ortaya koydu.

Hisarcıkloğlu, konuşmasının devamında, saldırganlıkta sınır tanımayarak Suriye'deki emperyalist savaşı ve Türkiye'nin kirli politikalarını da meşrulaştırmaya çalışarak, Türkiye'nin bugün Suriye'deki emperyalist savaş öncesindeki ticaret rakamlarını yakaladığını ifade etti. Hisarcıkloğlu bu sözleriyle, tek derdinin Türkiye'nin yatırımları ve ticareti olduğunu; katledilen, barbarlığa mahkum edilen milyonlarca emekçinin kendisi için hiçbir anlamı olmadığını gösterdi.

McGurk: Musul'a asker sevkine karşıyız

ABD Başkanı Barack Obama'nın özel temsilcisi Brett McGurk, Türkiye'nin Irak hükümetinin onayı olmadan Musul'a asker göndermesini onaylamadıklarını söyledi.

7 Aralık günü Twitter hesabından açıklama yapan McGurk, "ABD, Irak hükümetinin izni olmadan ülkede asker konuşlandırılmasını desteklemiyor. Buna herhangi bir ülkenin askeri personelinin yanı sıra ABD askeri personelinin konuşlandırılması da dâhildir" dedi.

Musul'a asker sevkياتının gündeme gelmesinin ardından Irak hükümeti tepki göstermiş ve görüşmeler sonucunda Musul'a yeni asker sevkياتının durdurulduğu, eski birliklerin ise geri çekilmeyeceği ifade edilmişti.

Kaşıkla verip kepçeyle alacaklar!

İşçiler tarafından büyük bir merakla beklenen asgari ücret için sermaye cephesi toplantılar yapmaya başladı. Asgari Ücret Tespit Komisyonu, 2016'da geçerli olacak asgari ücreti belirlemek için Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Süleyman Soylu başkanlığında toplandı.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın Reşat Morali Salonu'nda Bakan Soylu başkanlığında toplanan komisyonda, işçi tarafını Türk-İş, işveren tarafını Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu (TİSK) temsil ediyor. Komisyonun bu yılki ilk toplantısına Türk-İş Genel Eğitim Sekreteri Nazmi Irgat, TİSK Yönetim Kurulu Gözlemci Üyesi Metin Demir, her iki konfederasyonun temsilcileri ve bürokratlar katıldı. AKP'nin 1300 liraya yükseltme vaadi olduğu asgari ücret tutarı, şu durumda bekar bir işçi için brüt 1273 lira 50 kuruş, vergiler ve kesintiler düştüğünde net bin lira 54 kuruş.

Bu ilk toplantıda, yeni asgari ücretin patronlara maliyeti konusunda AKP'nin tavrının ne olacağı sorulması üzerine Soylu, bu konunun Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nun ilerleyen toplantılarında konuşulacağını söyledi. Ayrıca hem patronların hem de işçilerin durumunun gözetileceği özellikle vurgulandı. Sonuç olarak tüm tarafların kabul edebileceği bir anlaşmaya varılacağı ifade dildi. İkinci toplantı ise 10 Aralık'ta Türk-İş ev sahipliğinde yapılacak.

Kuşkusuz 2016 yılı için hedeflenen asgari ücret öncekilerle kıyaslandığında sınırlı bir artış ifade etmekte. Bu görece artış ise sendikalar tarafından sistemli bir şekilde belirlenen "açlık ve yoksulluk sınırı" ile kıyaslandığında bir anlam ifade etmiyor. İşçiye bir kaç simit, bir kaç paket makarna ve birkaç torba kömürden başka bir şey değildir. Keza yeni zamlar da cabası... AKP'nin 1300 hedefi ise 1 Kasım öncesi diğer düzen partilerinin vaatlerini boşa düşürmek için gündeme getirilmiş olsa da (keza AKP önceki hiç bir seçimde böyle bir vaatte bulunmamıştı) gerisinde birçok neden bulunuyor.

AKP oy deposu olarak tuttuğu sosyal tabanı sadece inanç sömürüsü sayesinde kendisine yedeklemiyor. Yaratmış olduğu sadaka kültürü sayesinde, devletin bu

düzen sınırları içerisinde dahi yapması gerekenlerin çok az bir kısmını icra ederek, kendisini vazgeçilmez kılma başarısını gösterebiliyor. Alternatifsizlikle işçi ve emekçileri çözümsüz bırakıyor. Yine AKP bilerek yaratmış olduğu toplumsal kutuplaşmanın karşı cephesinde hiç de azımsanmayacak bir kampla karşı karşıya olduğunu biliyor. Düzenin siyasal sıkışmasının bir biçimde üstesinden gelebilmenin bir diğer yolu da işçi ve emekçilerin ağızına çalınacak bir parça bal oluyor. Ayrıca torba torba çıkarılan yasaların içerisinde nasıl sosyal yıkım yasaları karıştırıldığı biliniyor.

Ancak bunlar meselenin sadece bir parçası. Asıl önemlisi ise kapitalist sistemin kendi durumu. Sermaye sınıfının temsilcilerinin bile neredeyse tüm kötülüklerin kaynağı olarak kapitalist sistemi gösterme çabaları boşuna değil. Zira duyduğumuz sermaye sınıfının vicdanı değil. Sermayenin vicdanının sadece para olduğunu düşünürsek mesele daha kolay anlaşılabilir. Hatırlarsak geride kalan dönem içerisinde işçi sınıfı cephesinde belli aralıklarla yaşanan büyük işçi direnişleri oldu. Tekel, Greif, metal fırtınası bunlardan en önemlileri. Bunlara ayrıca Haziran ve Kobanê direnişleri eklenmeli. Kapitalist sistemin rahatlatılması

için işçinin alım gücünün görece artırılması, daha rahat "alın verin piyasaya can verin" denilebilmesi de bu gerekçelere eklenebilir. Sermaye sınıfı tüm bu gelişmeleri gayet iyi okuyabiliyor. Sistemin sıkışmışlığını ve sınıfın içinde mayalanan patlama dinamiklerini görebiliyor.

Doğal olarak AKP'nin vaat ettiği asgari ücret artışı da bir yatıştırıcı olarak devreye sokuluyor. Fakat bu açlık sınırının altında kalan artışın bile maliyeti sermaye sınıfının üzerinden alınacaktır. Anlaşılan o ki vergilendirme sistemiyle oynanacak, yük kapitalistlerden alınacaktır. Bilindiği üzere zaten benzeri uygulamalar sık sık hayata geçirilmiştir. Her kriz döneminde sermayeyi rahatlatan uygulamalara gidilmiştir. Diğer taraftan bugün bahsedilmese de rafta olan bir diğer uygulama da "bölgesel asgari ücret" politikasıdır. Ve yine riskli işlere göre ücretlendirmeden bahsediliyor.

2016 için belirlenecek asgari ücret, diğer zamanlara kıyasla daha fazla işçi ve emekçilerin gündemine girmiştir. 10 Aralık Perşembe günü ikinci toplantısını yapacak olan Asgari Ücret Tespit Komisyonu ilerleyen toplantılarla da yoluna devam edecek ve sermaye için uygun bir çözüm bulacak. Kapitalistler ise AKP tarafından omuzlarından alınan yükü yeterli görmezlerse fabrikalarda kendi çözümlerini hayata geçireceklerdir. Bunun kendisi işçilerin karşısına işten çıkarma olarak da çıkabilecektir.

Var olan sınırlı hakların bile kullanılmadığı, birçok yerde işçilerin tespit edilen asgari ücreti bile alamadığı, sigortasız, sendikasız çalıştırıldığı sömürü koşulları işçilerin yaşamını cehenneme çevirmiştir. Bu nedenlerle işçinin emek gücüne fiyat biçmek yerine "insanca yaşamaya yetecek" ve "vergiden muaf" bir asgari ücret politikasıyla işçi sınıfının karşısına çıkılmalıdır. Keza bu dönemde yine tam da asgari ücret tartışmaları vesilesiyle en çok ihtiyaç duyulacak bir diğer şey de "Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi" ve "örgütlülük" olacaktır.

Sonuç olarak nedeni ne olursa olsun, işçinin gündemine giren asgari ücret tartışmaları, üretim alanlarında daha fazla kazanımların vesilesi haline getirilmelidir.

Asgari ücret artarsa ekmeğin fiyatı...

Türk sermaye devletinin büyük bir gelişme yaşıyor muşçasına asgari ücrette kısıtlı düzeyinde yapacağı artış, beraberinde bunun sermayeye bir kazanım olarak nasıl geri döneceği tartışmalarını da getiriyor. Bu yönde yapılan asgari ücret tespit komisyonu toplantıları, "bu zammın ardından patronlar nasıl zarar etmez" gündemine yoğunlaşırken, aynı zamanda, emekçilerin ihtiyaçlarındaki pahalılaşmayla da asgari ücret zammının eritilmesi tartışmaları yaşanıyor. Bu açıdan ekmeğe zam gelebileceği belirtiliyor.

Ekmeğin Sanayii İşverenler Sendikası Genel Sekreteri Cihan Kolivar konuyla ilgili "Ekmeğin imalatında kullandığımız 50 kiloluk bir torba un 57 liradan 68 TL'ye çıktı. Bu yılın 7'nci ayında sektörde

çalışan işçilere yüzde 10 zam yapmıştık. Yıl başından sonra asgari ücretin 1300 TL olması karşısında işçilik ücretlerine yeni bir zam daha yapacağız. Maliyetlerin artması karşısında ekmeğe zam kaçınılmaz" ifadelerini kullandı. Ekmeğin fiyatlarına zam yapılmazsa birçok esnafın iflas edeceğini dile getiren Kolivar, her durumda da büyük sermaye sahiplerinin kazanacağını, küçük esnaf veya işçilerin kaybedeceğini altını çizdi.

Öte yandan Ekmeğin Üreticileri Federasyonu Genel Başkanı Murat Kavuncu, un fiyatlarının yükselmesine rağmen ekmeğin fiyatlarına zam yapmayı düşünmediklerini söylese de tartışmanın önümüzdeki dönem de devam edeceği görülüyor.

DİSK: Asgari ücret net 1900 TL olsun!

DİSK Ege Bölge Temsilciliği, asgari ücretin net 1900 TL olması talebiyle 3 Aralık'ta basın açıklaması gerçekleştirdi.

Kemeraltı girişinde yapılan eylemde "Kârlar azami, ücret neden asgari? Ücret yük değildir, geçim ücreti istiyoruz. Asgari ücret 1900 net" şiarlı pankart açıldı.

Açıklamaya geçilmeden önce Yeni Kapı Tiyatro Grubu "asgari ücret" ile ilgili kısa bir oyun oynadı.

Eylemde basın açıklamasını yapan DİSK Ege Bölge Temsilcisi Memiş Sarı, asgari ücret görüşmelerinin başladığını söyleyerek, DİSK olarak taleplerini belirtti. Asgari ücret hesaplanırken, Türkiye'de büyüme oranlarının ücrete yansımaları, kişi başına düşen milli geliri, yoksulluk sınırını ve cumhurbaşkanı bütçesine yapılan zammı dikkate aldıklarını ifade eden Sarı, 1300 TL'lik asgari ücretin, işçilerin insanca yaşayabileceği, açlığı ve yoksulluğu yenebileceği düzeyden uzak olduğunu vurguladı. Sarı, sermaye temsilcilerinin son dönemde asgari ücret ile ilgili yaptıkları açıklamaları protesto ettiklerini belirtti. Türkiye'nin, işçilerin emeği üzerinden elde edilen kâr oranları açısından Avrupa'nın birinci liginde olduğunu, asgari ücret açısından ise yerinin üçüncü lig olduğunu ifade eden Sarı, Avrupa ülkelerindeki asgari ücret rakamlarını paylaştı.

İşçi sınıfına yönelik saldırılardan, kıdem

tazminatından, taşerondan ve işsizlik fonuna göz dikilmesinden söz eden Sarı, saldırılara karşı örgütlü mücadele edilmesi gerektiğinin altını çizdi. Devletin, patronların işçiye karşı tüm yükümlülüklerini fazlasıyla paylaştığına dikkat çekti.

Asgari ücretin adil ve demokratik bir toplu pazarlık süreciyle belirlenmesi gerektiğini söyleyen Sarı, asgari ücretin net 1900 lira olması gerektiğini ifade ederek, işçilerin emeğinin karşılığını alması için tüm işçi sınıfının birlikte mücadele etmesinin önemini vurguladı.

Kızıl Bayrak / İzmir

Kent Ekmek işçilerinden eylem!

Tek Gıda-İş İzmir 7 No'lu Şube'de örgütlü Kent Ekmek işçileri direnişlerinin 41. gününde (9 Aralık) eylemlerini, İzmir Büyükşehir Belediyesi (İBB) önünde süresiz oturma eylemine çevirdi. Grand Plaza'ya bağlı Kent Ekmek fabrikası ile sendikaların Toplu İş Sözleşme (TİS) süreci ücret konusunda tıkanmış ve sendika 30 Ekim günü greve çıkmıştı. 9 Aralık'ta İBB, Grand Plaza ve sendika arasında bir görüşme gerçekleşti. Görüşmede çözüm yönünde bir adım atılmaması üzerine sendika basın açıklaması düzenledi.

İBB önünde yapılan eylemde Tek Gıda-İş İzmir 7 No'lu Şube Başkanı H. İbrahim Bircan konuştu. Bircan, Grand Plaza ile gerçekleştirdikleri görüşmeyi aktardı. Görüşmede, Grand Plaza yönetiminin sosyal haklarda kısmi iyileştirmenin dışında bir öneride bulunmadığı, ücret konusunda ise %8'in üzerine çıkmayacağını belirttiğini söyleyen Bircan, yönetimin diğer önerilerini şöyle sıraladı: "İkramiye 85 gün üzerinden hesaplanacak, evlenme 560 TL, ölüm 450 TL, doğum

325 TL, öğrenim 300, 500, 750 TL arası, alışveriş 560 TL, bayram parası 300TL, giyim yardımı yok, yakacak aylık 94 TL, yemek çeki vermeyecek, onun yerine 270 TL nakit verecek."

İBB ve Grand Plaza yönetiminin uzlaşmaz tutumunun emekçileri zor durumda bırakacağına altını çizen Bircan, TİS maddelerinin birçoğunda feragat ettiklerine, ama İBB'nin ısrarla, anlaşmaya yaklaşmadığına dikkat çekti. Bircan, haklarını elde etmek için İBB önünde süresiz oturma eylemi başlattıklarını duyurarak, tüm İzmir kamuoyundan destek isteyerek sözlerini bitirdi.

Ardından DİSK Ege Bölge Temsilcisi Memiş Sarı söz aldı. Sarı, Kent Ekmek işçilerinin mücadelelerini desteklediklerini söyleyerek aynı şirkette çalışan Sosyal-İş Sendikası üyelerinin de 10 Ocak'ta greve çıkacağını duyurdu.

Kızıl Bayrak / İzmir

SİDEMİR işçilerine polis saldırdı

Sivas Demir Çelik İşletmeleri (SİDEMİR) işçileri 5 aydır ücretleri ödenmediği için başlattıkları eylemlere devam ediyorlar. Daha önce ücretlerinin ödenmesi için birçok eylem yapan işçiler, 8 Aralık'ta da taleplerini haykırdılar. İşçiler bir kez daha polis saldırısına uğradılar.

Kent meydanında toplanan işçiler, taleplerine kulak tıkayan Sivas Valisi Alim Barut'a tepki göstererek istifasını istediler. Daha sonra yürüyüş yapmak isteyen işçilerin önü polis tarafından kesildi. Yürüyüşe izin vermeyen polis, işçilere eylemlerini kent meydanında yapmalarını dayattı.

Polisin engellemesi nedeniyle meydana sloganlarla eylemi sürdüren işçilere aileleri de destek verdi. Tencere ve tavalarla kent meydanında bekleyen işçilerin yanına gelen aileler, maaşların yatırılmaması nedeniyle evde tencerelerin kaynamadığını belirttiler.

Kent meydanında yaklaşık 2 saat süren eylemin ardından dağılacaklarını söyleyen işçiler önce Osmanpaşa Caddesi'ne doğru ilerledi. Ancak daha sonra işçiler Sırer Caddesi üzerinde yürüyüşe geçti. Bunun ardından polis işçilere biber gazı ile saldırdı.

İşçi temsilcileri ve polislerin yaptığı görüşmenin ardından işçiler Sırer Caddesi'nde polis ablukası altında yürüyüş yaparak eylemlerini sonlandırdı.

"Yeraltından sesler" facebook sayfası kapatıldı!

"Yeraltından sesler" facebook sayfasının hiçbir gerekçe gösterilmeden kapatıldığı belirtildi. Yeniden bir sayfa açılırken, "Yeraltından sesler" açıklama yaparak "maden işçilerinin mücadelesini ortak bir zeminde kurmakta kararlıyız" dedi.

Açıklamanın tamamı şu şekilde:

YERALTINDAN SESLER'İ SUSTURMAYA GÜCÜNÜZ YETMEYECEK!

Facebook tarafından hiçbir gerekçe gösterilmeden tahminlerimize göre şikayetler sonucunda sayfamız kapandı. Bu ilk değildir. Daha öncesinde "kişisel hesaplarımız" defalarca kapatılmıştı. Bu kez de sayfamız kapatıldı.

Sayfamızın, özellikle de son zamanlarda Soma'dan Amasra'ya, Amasra'dan Zonguldak'a tüm işçilerin sorunlarının dile getirildiği bir platform olduğu için hedef olarak seçildiğini biliyoruz.

Ancak bizler birileri kırılacak diye bildiklerimizi söylemekten vazgeçmeyeceğiz! Zonguldak-Soma-Amasra başta olmak üzere tüm maden işçilerinin mücadelesini ortak bir zeminde kurmakta kararlıyız!

TÜM İŞÇİ EMEKÇİ DOSTLARIMIZDAN İSTEĞİMİZ SAYFAMIZI BEĞENMEYE, PAYLAŞMAYA VE ARKADAŞLARINI DAVET ETMESİDİR.

YERALTINDAN SESLER SUSMAYACAK!

YERALTINDAN SESLER

<https://www.facebook.com/yeralti.sesler/?fref=photo>

“Metal fırtınası yol gösteriyor”

Bursa’da başlayan ve diğer kentlerdeki birçok fabrikaya yayılan metal fırtınası sürecini tartışmak için Metal İşçileri Birliği (MİB) tarafından “Metal fırtınası yol gösteriyor!” şiarıyla örgütlenen sempozyum 6 Aralık’ta Aksaray’daki Su Gösteri Sanatları Sahnesi’nde gerçekleşti. Etkinliğe İstanbul’un yanı sıra Kocaeli, Bursa, Ankara, İzmir, Adana, Mersin, Manisa, Trakya, Kayseri, Nevşehir illerinden çok sayıda işçi ve emekçi katıldı.

Direnişi mayalayan süreç, sendikal bürokrasi, MİB’in direnişteki rolü

Açılış konuşması, saygı duruşu ve sinevizyon gösterimi ile başlayan sempozyumun ilk bölümünde metal direnişini hazırlayan süreç, sendikal bürokrasi ve MİB’in mücadele programı ele alındı. Üç sunum gerçekleştirilen bu bölümde, ilk olarak yakın geçmişte işkolunda yaşanan toplu sözleşme dönemleri, Bosch deneyimi ve grevlerin metal direnişine etkisi üzerinde duruldu. İkinci sunumda sendikaların ve sendikal bürokrasinin metal fırtınadaki yeri, tarihsel bir çerçevede içerisinde ele alındı.

Üçüncü sunumda ise MİB’in rolü ve hedefleri anlatıldı. MİB’in metal direnişindeki etkisi ve süreçle olan bağı anlatıldı. Metal sürecinde MİB’in mücadelenin odağına oturmasının birçok kesim tarafından anlaşılamadığı ancak yılları bulan ısrar ve kararlılık sayesinde metal işçilerinin MİB’e inandığı söylendi. Direnişin içinden örneklerin verildiği sunumda, MİB’e yönelik saldırılar hatırlatılarak, MİB’in süreç boyunca patronlar, devlet, Türk Metal ve reformizmin saldırılarına karşı mücadeleyle sürdürdüğü vurgulandı.

Uluslararası Otomobil İşçileri Kongresi (ICOG) Temsilcisi Ali Reçber’in, işçi sınıfının uluslararası dayanışmasının önemine vurgu yaptığı konuşmasıyla ilk bölüm sonlandı.

İkinci bölüm: Söz işçilerin

İkinci bölümde söz sempozyuma katılan işçilere bırakıldı. İlk sözü Kavel Kablo direnişinde yer alan işyeri baştemsilcisi ve Maden-İş yöneticisi olan **Hamit Şimdi** aldı. Şimdi’nin Kavel grevini anlattığı konuşması ilgiyle dinlendi.

IFF Aroma direnişçileri kendilerinin de metal işçilerinin mücadelesinden örnek aldıklarını belirttiler. Aynı zamanda, yeni örgütlendikleri için sendikal bürokrasiyle karşılaşmadıklarını ancak olası bir durumda nasıl davranmaları gerektiği konusunda fikre vardıklarını belirttiler.

Metal işçilerinin mücadelelerini kendilerine örnek aldıklarını belirten **Bayteks direnişçisi** bu sayede patronlara ve polisler karşı nasıl tutum almaları gerektiğini öğrendiklerini söyledi.

Gürmak ve Kocaer işçilerinin konuşmalarının ardından, Bursa’dan sendikasız bir metal işçisi de Metal Fırtınası’nın yozlaştırılmaya çalışılan işçiler

üzerinde yarattığı olumlu etkiye değindi.

BŞH direnişçisi de söz alarak yaşadıkları süreci anlattı. **Ankara Sincan’dan bir metal işçisi** ise hareketin önündeki engellerin tartışılması ve buradaki eksikliklerin ortaya konulması gerektiğini ifade etti.

Sinter direnişçisi Lale Balta Kavel direnişçisinin konuşmasının kendisinde yarattığı etkiye değinirken, **Tuzla’dan tersane işçileri** de sahneye çıkarak MİB öncülüğünde başlayan metal sürecini selamladı.

TOMİS ve DEV TEKSTİL adına yapılan konuşmaların yanı sıra, sempozyum eski bir Maden-İş üyesinin, meslek liseli bir öğrencinin, ÇHD üyesi Avukat Bülent Şimşek’in, Kristal-İş üyesi bir cam işçisinin, Toplumsal Eşitlik adına Halil Çelik’in, Çukurova’dan bir metal işçisinin, DGB’lilerin ve son olarak Bursa’dan bir MİB’linin konuşmasıyla devam etti.

Konuşmaların ardından sempozyumu özetleyen MİB sözcüsü, işçi sınıfının siyasallaşması için sağlam örgütlülükler ve birliklerin kurulması, ortak hareket edebilme ve sınıfa karşı sınıf tutumunu sergilemenin önemine dikkat çekti. Bütün bu deneyimlerin ve tartışmaların ışığında 2017’de gerçekleştirilecek TİS sürecinin önemini hatırlatarak metal işçilerinin söylediği gibi “Asıl film 2017’de” dedi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Gürmak ve Kocaer işçileri, MİB’in ortaya koyduğu taban örgütlülüğü-komiteler ekseninde örgütlendiklerini belirttiler. Bu süreçte MİB’in hep yanlarında olduğunu belirten işçiler MİB’e borçlu olduklarını ve mücadelenin sürdüğünü ifade ettiler. İşten atılmalarına rağmen mücadelenin kırılmadığını belirten işçiler, sempozyumun yapıldığı gün de Gürmak’ta mesai ücretlerinin %50’den %100’e çıkarılması talebiyle eylem yapıldığı haberini aldıkları bilgisini paylaştı.

Metal Fırtına’nın bir sonucu olarak kurulan **TOMİS** adına kurucular içinde yer alan bir işçi, MİB öncülüğünde sürece başladığını ve 17 fabrikadan işçiler olarak bir araya geldiklerini anlattı. Ancak baskılar sonucunda geri çekilmelerin olduğunu ifade eden TOMİS temsilcisi, diğer sendikaların yanı sıra değerlendirildiğini ve TOMİS’te kararların ortak bir şekilde alındığını anlattı.

DEV TEKSTİL adına konuşan Engin Yılgin, işçilere inanan, işçilere güvenen, mücadeleye inanan MİB’in Mayıs ayında metal işçilerine öncülük ettiğini söyledi. Komitelerin, taban örgütlülüğünün bilince çıkarıldığı bir örgütlülükle neler yapılabileceğinin Greif sürecinde olduğu gibi metal sürecinde de tekrardan görüldüğünü ifade etti. Yılgin, “Gündüzlerinde sömürülmeyen, gecelerinde aç yatılmayan” günler için mücadelenin süreceğini vurguladı.

'Metal fırtınası'nın işe iade davaları sürüyor

Ford Otosan'da işten atılan işçilerin davaları Kocaeli Adliyesi'nde görülmeye devam ediyor. 16 kişinin 4 Aralık'ta görülen duruşmasında karar çıkmazken, duruşma 21 Aralık tarihine ertelendi. 35 Enpay işçisinin işe iade davası ise kazanımla sonuçlandı.

Ford davasında tanıklar dinlendi

4 Aralık'ta saat 10.00'da Kocaeli 5. İş Mahkemesi'nde görülmesi beklenen dava Enpay işçilerinin duruşmasının uzaması nedeniyle biraz gecikmeli başladı. Duruşmada ilk önce Ford işçilerinin tanık olarak gösterdiği işçiler mahkeme tarafından dinlendi. İşçiler mahkemede eylem süreçlerini anlatarak işçi arkadaşlarının haksız gerekçe ile işten atıldıklarını belirttiler.

Sonrasında ise Ford Otosan yönetimini savunmak için gelen tanıklar dinlendi. Her iki tanık da işten atılan işçileri tanımadıklarını belirterek söze başladı. Daha sonra ise Ford tanıkları için de diğer duruşmalarda verilen savunmanın aynısı yazıldı. Tanık ifadelerinin ardından mahkeme her iki tarafın da süre talep etmesi üzerine duruşmayı 21 Aralık tarihine erteledi.

Enpay işçileri kazanmaya devam ediyor

Enpay işçilerinin de bölüm bölüm farklı iş mahkemelerinde görülen davaları devam ediyor. 4 Aralık'ta görülen 35 işçinin davasında karar çıktı. Mahkeme işçilerin sendikal nedenle işten atıldıkları kanaatine vararak işe iade taleplerini kabul etti.

Kızıl Bayrak / Kocaeli

Gamak'ta sözleşme imzalandı, grev sona erdi

İstanbul Ümraniye'deki Dudullu Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan ve 15 Ekim'den bu yana grevin devam ettiği Gamak'ta, 8 Aralık Salı günü akşam saatlerinde Çelik-İş Sendikası'nın toplu sözleşmeyi imzalamasıyla grev sonlandırıldı.

Patronla yapılan görüşme sonrası fabrika önünde az sayıda işçiye açıklama yapan Çelik-İş Genel Başkanı Cengiz Gül, anlaşmanın detaylarına girmedi. Öncelikle bu süreçte geçmişten farklı olarak grev komitesiyle yol yürüdüklerini ve süreç boyunca bütün kararları komitenin aldığını ifade eden Gül, sonrasında 3 yıllık imzalanan sözleşmede ilk olarak 2006'dan önce uygulanan gruplandırmanın geri geldiğini, ücretlere ortalama ilk yıl %22, ikinci ve üçüncü yıl ise enflasyon artı %2 zam, sosyal haklara ise %22 ile %600 arası zam yapıldığını ifade etti.

Açıklama sonrası bazı işçiler sendikaya tepki

gösterdiler, yapılan anlaşmanın tatmin etmediğini ifade ettiler. Sendika başkanı ise tepkileri, Gamak'ta 10 yıllık kayıpların olduğunu bunları tek sözleşmeyle geri almanın imkansız olduğunu gerekçe göstererek dindirmeye çalıştı. Gül her fırsatta sözleşmenin işçilerin bilgisi dahilinde imzalandığını söylese de, sözleşmenin imzalandığı günden birçok işçinin haberinin olmadığı gözlemlendi.

Gamak işçilerinden aldığımız bilgilere göre en düşük ücretin asgari ücret olduğu Gamak'ta saat ücreti en düşük 8 TL, bayram parası ortalama 160 TL, yakacak yardımı 550 TL, doğum yardımı 250 TL olarak belirlendi. Sosyal haklara yapılan % 600'lük zammı sorduğumuzda ise, işçiler geçmiş sözleşmede doğum yardımının 38 TL olduğunu şimdi 250 TL'ye çıkmasıyla böyle büyük bir oranın çıktığını söylediler.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

Hollanda'dan MİB'e mesaj

Hollanda'dan sınıf dostları, emekçiler, Metal İşçileri Birliği'ne (MİB) selam göndererek metal fırtına sürecindeki rolüyle ilgili düşüncelerini dile getirdiler.

MİB'e katkılarını da ilettiklerini belirten Hollanda'dan sınıf dostlarının gönderdiği mektubun tamamı şu şekilde:

"Metal İşçileri Birliği'ne!

Metal İşçileri Birliği'nin metal fırtınadaki konumu ve duruşunu ilgiyle ve büyük bir dikkatle izledik. Reno, Ford, Mako, Coşkunöz, Delphi, Türk Traktör ve diğer işletmelerdeki sınıf mücadelesi eksenli duruşunuz ve eylemlere yapmış olduğunuz müdahale takdire şayan bir heyecan yaratmıştır ve haklı olarak MİB'i ilgi odağı haline getirmiştir. Bu onurlu direniş karşısında devlet aygıtı, MESS ve Türk Metal çetesi sermaye devletinin her türlü olanağını kullanarak saldırıya geçmiş ve MİB'in bütün müdahalesine rağmen sınıf cephesindeki dağınıklık ve örgütsüzlüğün yarattığı sorunlar aşılamamış ve direniş uzun soluklu olamamıştır. Yalnız unutulmamalıdır ki her işçi direnişi ve grevi, işçilerin sınıfsal bilincinde sıçramalara ve daha büyük muharebeler karşısında siyasallaşan bir irade kazanmasına büyük olanaklar yaratır. Nitekim bütün olumsuzluklara rağmen bu direnişin sonucunda sınıf bilinçli işçilerin fiili önderliği ile metal sektöründe bağımsız devrimci bir sendika ortaya çıkmış durumdadır. Metal işçisi açısından sahiplenilmesi ve büyütülmesi gereken güçlü bir kazanımdır. MİB bu direnişi Türk Metal'in ve MESS'in şahsında gerici Türk sermayesine karşı bütün olumsuzluklara rağmen başarıyla yönetmesini bilmiştir.

Gerici kapitalist sistem var oldukça sermaye ve işçi sınıfı arasındaki mücadele devam edecektir. Sınıfın kazanması için daha çok grev, daha çok direniş ve daha çok işgal deneyimine; bu deneyimlerin ortaya çıkaracağı yepyeni bir sınıf bilinçli proleter kuşağa ihtiyaç vardır. Hiç kuşkusuz bu ihtiyaca öncülük edecek MİB gibi taban örgütlenmesiyle gelen sınıfın öz örgütleri de olmazsa olmazlardandır.

Bu duygu ve düşüncelerle MİB'in 20.09.2015 tarihinde başlatmış olduğu bağış kampanyasına Hollanda'dan bir grup emek ve sınıf dostu olarak naçizane bir katkıda bulunmak istedik ve bu maddi katkıyı muhataplarımıza ilettiğimizi bilmenizi isteriz.

Devrimci sınıf mücadelenizde başarılar diliyoruz.

Yaşasın işçi sınıfının örgütlü mücadelesi!

Yaşasın devrim!

Yaşasın sosyalizm!

Hollanda'dan sınıf ve emek dostları!"

Ford İşçi Bülteni'nin 3. sayısı çıktı

Tüm Otomotiv ve Metal İşçileri Sendikası'nın (TOMİS) Ford Otosan işçilerine dönük hazırladığı TOMİS Ford İşçi Bülteni'nin 3. sayısı çıktı.

TOMİS Kocaeli Şubesi'nin açıldığı duyurusunun yer aldığı bültende ayrıca Ford Otosan işçilerinin davaları kazanmasına dair de bilgilendirme bulunuyor.

İşten atılan bir Ford Otosan işçisinin birlik olma üzerine yazdığı yazının yer aldığı bültende öne çıkan konunun 'birlik çağrısı' olduğu görülüyor.

Kızıl Bayrak / Kocaeli

Tekstil grup toplu sözleşme süreci üzerine

Tekstil sektöründe 1 Nisan 2016 tarihinden itibaren geçerli olacak 24. Dönem Grup Toplu Sözleşme sürecine girildi. "İşçi sendikaları" (Teksif, DİSK Tekstil, Öz İplik İş) ve patron sendikası TTSİS'nin yürüttüğü toplu sözleşme görüşmeleri 12 bin işçiyi kapsıyor. Sözleşme süreci aynı döneme denk gelen tekil sözleşme yapan 10 bin civarında işçi için de belirleyici bir yerde duruyor. Yıllardır işçi sendikaları tarafından sessizlikle karşılanan Grup Toplu Sözleşme süreci bu sene de oldubittiye getirilmeye çalışılıyor. Grup TİS sürecinin resmen başlamasına rağmen yetkili hiçbir sendika herhangi bir taslak hazırlamış, herhangi bir mücadele programı açıklamış değildir.

Grup toplu sözleşme süreci fabrikalara taşınmıyor

Grup TİS kapsamındaki birçok fabrikada çalışan işçiler böyle bir sürecin varlığından dahi habersizler. Yetkili sendikalar işçilerin görüşlerini alarak toplu sözleşme taslağı hazırlama, tekstil işçilerinin insanca çalışma ve yaşam koşulları için mücadelesini örgütlenme anlayışından uzaklar.

Grup TİS kapsamındaki fabrikalarda çalışan işçilerin büyük bir kısmı asgari ücret düzeyinde maaş alıyor. Ocak ayı içinde asgari ücrete yapılacağı ifade edilen zam tekstil işkolundaki işçi sendikaları için bir çıkmaz haline gelmiş durumda. Patronlarla kol kola olan "işçi sendikaları" bu dönem yapılacak görüşmeleri nasıl oldubittiye getireceklerinin telaşını yaşıyorlar.

Tekstil işçilerini yeni hak gaspları bekliyor

Yıllardır yapılan toplu sözleşmelerde tekstil işçileri örgütlü bir taraf olmadığı için işçiler lehine toplu sözleşme gerçekleştirilemedi. 2008 krizi bahane edilerek imzalanan sözleşmede tekstil işçilerinin ikramiyeleri (2,5 ikramiyeye düşmüştü) dahi önemli ölçüde gasp edilmişti. İşçi sendikaları işçiler için yeni haklar elde edecek sözleşme imzalamak yerine kazanılmış hakları bırakarak masadan kalkmışlardı. 2013-2016 sözleşme döneminde ikramiyelerde kısmi düzeltmeye gidilmişti. Diğer haklarda ise hiçbir

iyileştirme elde edilmedi. Tekstil işçisi yine açlık sınırının altında kalan ücrete mahkûm edilmişti. Bugün Tekstil Grup TİS kapsamında olan fabrikalarda çalışan işçilerin büyük bir kısmı ikramiye, asgari geçim indirimi vb. dâhil edildiğinde aylık 1300 TL ile 1400 TL arası maaş alıyorlar. Bu rakamlar bile sektörde imzalanan sözleşmenin işçilerin taleplerine yanıt vermediğini gösteriyor.

Tekstil patronları asgari ücrete yapılacağı ifade edilen zam artışını ve kirli savaş ve saldırganlık politikalarını bahane ederek tekstil işçilerinin bir takım haklarını da gasp etmeye hazırlanıyorlar. "İşçi sendikaları" ise bu duruma sessiz kalıyorlar. Toplu sözleşme sürecine dair hiçbir fabrikada işçilerin taleplerini dinleyen, süreç hakkında bilgilendirme yapan bir toplantı örgütlenmiş değil. Geçmiş toplu sözleşme süreçlerinde olduğu gibi bu dönem de yapılacak sözleşmeyi oldubittiye getirmeye hazırlanıyorlar. Tekstil işçileri bu duruma müdahale etmezlerse 24. dönem toplu sözleşmesi de tekstil işçilerinin sefaletini ve köleliğini arttıran bir sözleşme olarak imzalanacaktır.

Tekstil işçisi inisiyatifini eline almalıdır

12 bin işçiyi doğrudan, 10 bin işçiyi de dolaylı olarak etkileyecek Grup TİS sürecinin işçi sınıfı adına kazanımla sonuçlanması için tekstil işçisi inisiyatifini eline almalıdır. Fabrikalarda TİS komiteleri oluşturarak kendi geleceği için taraf olmalıdır. Bütün işçilerin görüşleri alınarak TİS taslakları hazırlanmalı ve taslakta yer alan taleplerin elde edilmesi için dişe diş mücadeleye hazırlanmalıdır. Greif işçilerinin 2014 yılında toplu sözleşme sürecinin tıkanmasının ardından ortaya koydukları mücadele anlayışı ve yöntemleri tekstil işçilerinin nasıl davranması gerektiğine ışık tutmaktadır. Patronlarla işbirliği içinde tekstil işçisine ihanette sınır tanımayan sendika ağalarının oyunlarını ancak böyle bir anlayışla hareket eden işçiler bozabilir. Bunun için de öncü, ilerici işçilere büyük görevler düşmektedir. Aksi halde patronların saldırılarını engellemek mümkün olmayacaktır. Geçmiş Grup TİS'leri bu gerçekliğin somut göstergesi olarak orta yerde durmaktadır.

Sultanbeyli Greif'te baskılar tırmanıyor

DEV TEKSTİL Anadolu Yakası Temsilciliği, Sultanbeyli Greif fabrikasında artan baskılara ve sendika yönetiminin bu duruma karşı sessiz kalmasına karşı 5 Aralık'ta bildiri dağıtımını gerçekleştirdi.

Son süreçte fabrika yönetiminin işçilere baskısı artmış ve bunun sonucunda da 4 işçi işten atılmıştı. Fabrikada ücretlerin düşük olması, her geçen gün işçilerden üretim hızının artırılmasının istenmesi işçilerde hoşnutsuzluk yaratıyordu. Fabrika yönetiminin artan baskılarını ve sessiz kalarak kimin tarafında olduğunu gösteren DİSK Tekstil yönetimini teşhir eden bildiriye işçiler ilgiyle karşıladı.

Bildiri dağıtımını esnasında DEV TEKSTİL dergisi de işçilere ulaştırıldı. Öncü tekstil işçilerini göreve çağıran dergi işçilerin ilgisine konu oldu.

"İş yeri komitemizi kuralım, ihanetlere ve baskılara geçit vermeyelim" başlıklı bildiriye şu çağrı yer alıyor: "Bizler de artan baskılara ve yönetimle beraber davranan bürokratlara karşı söz, yetki ve kararı elimize alalım. İş yeri komitemizi kuralım daha iyi çalışma koşullarına sahip olmak için mücadeleyi büyütelim."

Kızıl Bayrak / Ümraniye

'Kaza' dedikleri ihmal ve iş cinayeti

Yoğun ve uzun çalışma saatlerinin yanı sıra iş güvenliği önlemlerinin alınmaması iş cinayetlerine davetiye çıkarıyor.

İzmir Tire'de tarihi bedestenin restorasyon işinde çalışan inşaat işçisi İsmail Çalimli 4 Aralık'ta 4 metre yükseklikten düşerek başını çarptı. Tire Devlet Hastanesi'ne kaldırılan işçi kurtarılamadı.

Yalova'dan aldığı tersane işçilerini 8 Aralık akşamı İstanbul'a götüren minibüs D-100 Karayolu Feniş mevkiinde takla atarak ters döndü. Kazada, minibüsten fırlayan tersane işçisi 58 yaşındaki Yusuf Karaca olay yerinde hayatını kaybederken, minibüs sürücüsü ile birlikte 7 kişi yaralandı.

Tuzla Deri Organize Sanayi Bölgesi'nde elektrik-elektronik alanında faaliyet yürüten bir fabrikada 9 Aralık'ta iş 'kazası' yaşandı. Montaj bölümündeki bir kadın işçi elini sıcak prese kapması nedeniyle hastaneye kaldırıldı.

Sakarya'nın Geyve ilçesinde plastik üretimi yapılan bir fabrikada 9 Aralık akşam saatlerinde yangın başladı. Alevler, fabrikadaki malzemelerin tutuşmasıyla kısa sürede yayıldı. Fabrika hızla tahliye edilirken, iki fabrika çalışanı dumandan etkilenmeleri nedeniyle tedavi altına alındı.

Gebze Organize Sanayi Bölgesi'nde (GOSB) 700. Sokak'ta bulunan bir inşaatta Yunus Ç. isimli işçi, kirişlerin kırılması sonucunda 7 metre yükseklikten aşağı düşerek feci şekilde can verdi.

Ordu'nun Fatsa İlçesi'nde, 7 Aralık'ta çalıştığı inşaatın 15'nci katında bulunan asansör boşluğundan dengesini kaybederek düşen ve hayatını kaybeden Sinan Kayar adlı 22 yaşındaki işçi 9 Aralık'ta toprağa verildi. Kayar'ın cenazesi Eski Ordu Mahallesi'ndeki aile kabristanlığına defnedildi.

Tekstil işkolunda 16 sendika var, kaç tanesi tekstil işçileri için mücadele ediyor?

Sınıf mücadelesinde ‘aman’lar olmaz. Sınıf mücadelesi vermek patronların ve patronların hizmetindeki baskı aygıtlarının (polis vb.) karşısında net durmayı gerektirir. En basit saldırılarda taviz vermek, peşi sıra başka tavizleri getirecektir.

Tekstil işkolu sendika sayısının en fazla olduğu işkoludur. Fakat bu sendikaların birçoğu resmiyette var ama tekstil işçilerinin mücadelesinde yoklar. Parmakla sayabileceğimiz sendikanın tekstil işçileriyle öyle ya da böyle bir bağı var. Bunların büyük bir kısmı da işçilerin sınıf bilincini geliştirmek, “söz, yetki, karar” hakkının işçilerde olduğu örgütlülükler yaratmaktan uzaktırlar. Dertleri işçileri üye yaparak patronların çıkarını gözeten yasalar çerçevesinde sendikacılık yapmaktır. Bunun için de bu sendikaların büyük kısmı yetki barajının üstünde üyeye sahip olmak için çalışıyorlar. Tekstil işçileriyle olan bağlarının büyük bir kısmı budur. Üye yaptıkları işçilerin örgütlülük ve bilinç düzeylerini arttırmak bu sendikaların işine gelmez. Kapalı kapılar arkasında birileriyle pazarlıklar yaparak üyelerini arttırmayı temel örgütlenme biçimi olarak görürler. Birçoğu kendi işkollarındaki işçi eylemleri de olmak üzere hiçbir işçi eylemine ve direniş alanına uğramazlar. Çünkü direnen işçiler kendilerinin üyeleri değildir. Bu anlayıştaki sendikaların sınıf mücadelesi anlayışı bu kadardır. İşçiler birlik olmuş, kendi komitelerini kurmuş, mücadele ediyormuş umurlarında değildir. Gerçek sınıf sendikaları ise kendi üyeleri olup olmadıklarına bakmaksızın ileri duruş sergileyen bütün işçi eylemlerinin yanında olur, bu mücadelenin kazanımla sonuçlanması için çalışırlar. Hiçbir sendikal örgütlülüğü olmadan direnen Bayteks işçileri bu duruma somut bir örnektir. İşçilerin direniş destek çağrısına tekstil işkolu ve diğer işkollarından kaç sendika yanıt vermiştir?

Bugün tekstil işçilerinin ve tüm işçi sınıfının hak mücadelesini büyütmenin yolu fiili meşru mücadeleden geçiyor. Bu da patronların yasalarını bir kenara iterek işçi sınıfının mücadele yasalarıyla hareket etmeyi gerektiriyor. Sınıfa öncülük iddiasında olan herkesin sınıf mücadelesini ileri çekmek için böyle bir anlayışla hareket etmesi gerekir. Ötesi sınıfın geri yanlarına yaslanarak günü kurtaran faydalar elde etmek demektir. Kısa vadede faydacı yöntemlerle elde edilenler işçi sınıfı mücadelesinin geleceği için hiçbir değer yaratmaz. Bu anlayışın temsilcileri olanlar etki ettikleri sınıf bölüklerini “aman polisle karşı karşıya gelmeyelim”, “aman birilerini ürkütmeyelim”... söylemleriyle kendi davalarına yabancılaştırırlar.

Sınıf mücadelesinde ‘aman’lar olmaz. Sınıf mücadelesi vermek patronların ve patronların hizmetindeki baskı aygıtlarının (polis vb.) karşısında net durmayı gerektirir. En basit saldırılarda taviz vermek, peşi sıra başka tavizleri getirecektir.

İşçiler eriştikleri bilinç ve örgütlülük düzeyine göre duruş sergilerler. İşçilerin duruşunu güçlendirmek, daha ileri çekmek öncülerin görevidir. Öncülerin kurdukları cümlelerde ‘aman’lar olmaz. Sınıfın örgütlülük ve bilinç düzeyini hep daha ileri taşımak öncünün temel görevidir. Buna rağmen işçi sınıfının geri tutumları hayat buluyorsa bu sınıfa yabancılaşmayı değil, daha çok görevimiz olduğunu bize gösterir.

www.devtektstil.org

Bayteks’te direniş kararlılıkla sürüyor

Bayteks Nakış işçileri 8 saatlik çalışma, sigorta primlerinin aldıkları ücret üzerinden ödenmesi ve atılan arkadaşlarının işe geri alınması talepleri ile başlattıkları direnişe devam ediyorlar.

Direnişin başından beri işçiler sürekli olarak polis tarafından taciz ediliyordu. Son olarak patronların topladığı imzaları ve kaymakamlık yazısını gerekçe gösteren çok sayıda polis ve zabıta gece yarısı akrepler eşliğinde işçilerin çadırına ve bütün malzemelerine el koymuştu. Çadırsız kalan işçiler Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası’nın (DEV TEKSTİL) kendilerine verdiği çadırı kurarak fabrika önündeki direnişlerini kararlılıkla sürdürüyorlar.

Bayteks patronu yeni işçiler olarak üretimi sürdürmeye çalışıyor. Altı tanesi bu hafta olmak üzere şimdiye kadar ondan fazla işçi işbaşı yaptı. Ancak işbaşı yapan işçiler müdürün özel olarak evlerinden alıp evine bırakmasına rağmen, sadece bir gün çalıştıktan sonra ikinci gün işbaşı yapmadı.

Öte yandan, Garip Dede Türbesi, kendi imkanları ile direnişi sürdürmeye çalışan Bayteks Nakış işçilerine her gün öğlen yemek vermeye başladı.

Sadece kendileri için değil bütün nakış işçileri için direndiklerini ifade eden Bayteks Nakış işçileri mücadelelerini sonuna kadar sürdürmekte kararlı olduklarını belirtiyorlar.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

Mersin’de bülten dağıtımı

Çukurova bölgesinde çalışan işçilerin sorunlarını paylaşmak ve işçilerin birliğini, örgütlülüğünü sağlamak için çıkarılan Çukurova İşçi Bülteni’nin dağıtımları sürüyor.

Bu sayısında, Mersin’den Adana’ya ve Antep’e, tekstil ve metal işkolunda çalışan işçilerin yazılarının olduğu Çukurova İşçi Bülteni’nde, ayrıca işten atma saldırısına karşı direnen cam işçilerinin mektubu da bulunuyor. Bu nedenle Mersin’de özellikle cam işçilerinin verdiği direnişi duyurmak ve sınıf dayanışmasını güçlendirmek için dağıtımlar yapıldı.

Mersin Liman işçilerine sabah işbaşı saatlerinde ulaştırılan bülten, Şişecam Holding’in sahibi olduğu ve Petrol-İş Sendikası’nın örgütlü olduğu Soda Sanayi fabrikasındaki işçilere de ulaştırıldı. Ayrıca, cam işçilerinin direndiği Şişecam fabrikalarının yanı sıra başında olan ve Çimse-İş’in örgütlü olduğu ÇİMSA’da iş çıkışlarında dağıtımlar gerçekleştirildi.

Bu fabrikalarda yapılan dağıtımlar esnasında Şişecam işçilerinin direnişine destek çağrıları yapıldı. Dağıtım yapılan tüm fabrikalarda Türk-İş’e bağlı sendikaların örgütlü olmasına rağmen, işçilerin, Şişecam direnişinden haberdar olmadıklarını söylemeleri dikkat çekti.

Kızıl Bayrak / Mersin

“Adalet saraylarında köle olmayacağız!”

İstanbul Kartal'da bulunan Anadolu Adliyesi'nin yemekhane bölümünde Evrensel Gıda A.Ş. adlı taşeron altında çalışan işçiler, taşeron köleliğinin yarattığı sonuçlara karşı haklarını aramak için 4 Aralık'ta eyleme geçti.

C Blok önünde toplanan işçiler, burada bir açıklama yaptıktan sonra adliye etrafında yürüyüş yaparak seslerini duyurmaya çalıştı. Eyleme çevredeki avukatlardan destek verenler oldu.

İşçiler yaptıkları açıklamada, taşeron köleliğini nasıl yaşadıklarını anlatarak, maaşlarının düzenli ödenmediğini, iki aydır da hiç maaş alamadıklarının altını çizdi. Özlük haklarının korunmadığını anlatan işçiler, kendilerine “adalet içinde adaletsiz” davranıldığını teşhir etti. Sigorta primlerinin de tam maaş üzerinden ödenmediğini anlatan işçiler “taşeron sistemine son” dedi.

İşçiler eylemlerine 7 Aralık'ta da devam etti. Sabah 08.00'de adliye önüne gelen işçiler 09.00'da patronla görüşmek için adliye içine girdi. Fakat müdürün başsavcı ile görüştüğü bahane edilerek işçiler oyalanırken dışarıdan yemek getirilerek içerde dağıtılmak istenmesi işçiler tarafından tepkiyle karşılandı.

Kapı önünde direniş sürdüğü sırada dışarıdan getirilen yiyeceklerin dağıtılmaya başlanacağı haberinin gelmesi üzerine işçiler adliye içine girmek istedi. Bu sırada özel güvenliklerin işçilere engel olmak istemesi işçilerin tok tutumuyla boşa çıkarılarak adliyeye giriş yapıldı.

YARSAV üyeleri işçilere destek olmak için adliye önünde basın açıklaması kararı alarak işçilerin hakları verilene kadar adliyede yapılan yemekleri yememe kararı aldıklarını belirttiler.

BES üyesi kamu emekçileri de adliye önünde direnişi sürdüren işçilere destek verdiler.

Adliye işçileri 8 Aralık'ta nasıl bir yöntem izlenilmesi üzerine tartışmalar gerçekleştirdiler. Sendikaya üye olmak, Evrensel Hazır Gıda firmasının gitme ihtimali, bu durumda yeni ihale açılıp yeni bir şirket gelene kadar işçilerin ocakların ve yemekhanenin başına

geçerek 3 aylık ödenmeyen maaşları için çalışabileceği vb. konular tartışılıyor.

Adliye işçilerine destek eylemleri de gerçekleştiriliyor. 8 Aralık Salı günü belediyede çalışan DİSK Genel-İş üyesi taşeron işçileri de adliye işçileriyle dayanışma eyleminde bulundu. Adliye ve belediyede çalışan taşeron işçileri olarak “Yaşasın sınıf dayanışması” sloganları hep birlikte atıldı.

Ayrıca Yargıçlar Sendikası ve YARSAV işçilere maddi destek sundu.

Kızıl Bayrak / Kartal

“Bizlerin birlik olması lazım”

Anadolu Adliyesi'nde taşeronda çalışan kadın işçiler çalışma koşullarını anlattı.

- Bir taşeron gidiyor, yenisi geliyor ve gelen gideni aratıyor. Maaşlarımızı alamıyorduk, şimdi de alamıyoruz. Taşeronları değiştirmek değil, kadrolu iş istiyoruz.

Biz devlete hizmet ediyoruz, devletten maaş alıp kadrolu olmak istiyoruz. Fakat çalışıyoruz, karşılığını alamıyoruz. Taşeron bizim sırtımızdan geçiniyor.

- Taşeronluk, köle gibi çalışmaktır. Sıkıntıyı çeken biz işçiler, keyfini süren taşeronlar. Hafta sonları nöbete gelip çalışıyoruz, mesai yerine sayılmıyor. Asgari geçim indirimimiz gasp ediliyor.

Adliyede çalışmak için buraya geldiğimizde, taşeron firması olan Evrensel'in merkez binasına yollandık. İki kişinin işini yaptıkları için işten çıktım, aslında mecbur bırakıldım.

Ben iş güvencesinin olmasını, devamlılığın olmasını ve taşeron köleliğinin son bulmasını istiyorum.

Şimdi yan yanayız ve bunun için kendimizi daha güçlü hissediyoruz.

Adliyeden talebimiz de aracıyı kaldırıp kadrolu iş! Çalışmaktan şikayetçi değiliz. Emegimizin karşılığını aldığımız, güvenceli bir işte çalışmak istiyoruz. Herkesten destek bekliyoruz. Taşın altına elimizi sokup bu sorunu hep beraber çözmek istiyoruz.

- Bizler öncelikle iş güvencesi istiyoruz, kadrolu iş istiyoruz. Bunun için de mücadele ediyoruz. Mücadelede yer almanın belli zorlukları var, özellikle biz kadınlar pek çok sorun yaşıyoruz. Her işte çalışmıyoruz, iş koşulları çok ağır, ağır işlerde çalışmıyoruz.

Ücret konusunda, muhatap alınma konusunda, söz söyleme konularında hep ikinci plana atlıyoruz.

Bizlerin birlik olması lazım. Her yerde işçiler olarak birbirimize destek çıkmamız lazım.

Kızıl Bayrak / Kartal

EKK adliye işçilerini ziyaret etti

Emekçi Kadın Komisyonları (EKK) da 9 Aralık'ta adliye işçilerini ziyaret etti. EKK'lılar işçiler tarafından coşkuyla karşılandı.

Eylem alanında EKK adına yapılan konuşmada, adliyede geçen yıl yaşanan direniş hatırlatılarak, “Sömürü devam ettikçe mücadele de devam edecektir” vurgusu yapıldı.

Geçen sene çıkan direnişte yer alan ve direnişin öncülerinden biri olan bir işçi, bu sene adliyede çalışmamasına rağmen, işçilere destek olmaya gelerek ziyaret sırasında bir konuşma gerçekleştirdi.

Söz alan bir başka EKK'lı, burada verilen mücadelenin bir tek burada sınırlı kalmadığını, işçi sınıfının mücadele tarihine bir tuğla eklendiğini belirtti. Ardından EKK'nın “Kadın işçilerin çalışma yaşamındaki sorunları ve hakları” başlıklı broşürleri işçilere dağıtıldı.

400 bin Suriyeli kaçak işçi

Bu gerçek şunu açıkça ortaya koyuyor: Türk sermaye devletinin kapısı göçmenlere 'açık', ancak yalnızca, onlar üzerinden daha fazla kâr edebildikleri oranda!

Ortadoğu'daki emperyalist savaş, özel olarak da Suriye'de tırmanan barbarlık Türkiye'de "mülteci sorunu" olarak vahim sonuçlara yol açıyor. Bunun en çok göze çarpan yanı Türkiye'deki kölelik koşullarından kaçan göçmenlerin Akdeniz'i geçmeye çalışırken katledilmesi oluyor. Bu sonuç, Türkiye'de göçmenlerin içinde bulunduğu duruma da daha yakından bakmayı gerektiriyor.

Türk sermaye devleti sözcülerinin "göçmenlere kapımızı açtık" gibisinden ikiyüzlü söylemleri göçmenlerin Türkiye'de içinde bulunduğu kölelik koşullarını gizleyemiyor. Tarihinin en büyük göçmen akımını yaşayan ülkede, resmi olarak 2.2 milyon Suriyeli olduğu ifade ediliyor. Bunların ise 400 bininin kayıt dışı olarak çalıştırıldığı, patronların örgütü Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu'nun (TİSK) en son araştırmasında ortaya konuyor. "Kayıt dışı" koşullarda ağır sömürüye maruz kalanların başında da çocuklar geliyor. Nitekim, resmi rakamlara göre 2.2 milyon Suriyeliden 1.2 milyonu 18 yaşının altında.

Kısacası "göçmenlere kapımızı açtık" diyenlerin temsil ettiği patronlar, göçmenleri ağır koşullarda, adeta köle gibi çalıştırarak kârlarını büyütüyor. TİSK'in raporunda göçmen işçilerin, ortalama ücretlerin üçte birine çalışmaya razı oldukları dile getiriliyor.

Göçmen akımını fırsata dönüştürerek emek gücü maliyetlerini düşüren ve bunu daha da ileri götürmeye çalışan patronlar, işçi sınıfı içerisinde de

öfkenin ve huzursuzluğun büyümesine yol açıyor. Ancak "milli birlikleri" ile kendi sorumluluklarının ve kirli çıkarlarının üstünü örtmeye çalışan sermaye sınıfı, işçilerin öfkesini de Suriyeli göçmenlere yöneltmeyi amaçlıyor. Bunun sonucunda, "Suriyeliler çalıştırılmasın" ya da "Türkiye'ye alınmasın" yaklaşımı emekçilere benimsetilmeye çalışılıyor. TİSK'in raporunda bu bakış da istatistiklere yansıyor.

TİSK'in raporunda patronların 'talepleri'ne de yer verilirken, "mülteci sorunu"nun bu sorumluları, göçmenler için adeta "toplama kampları" kurulmasını öneriyor. Göçmenlerin detaylı bilgilerinin, yeteneklerinin alınarak uygun alanlarda 'çalıştırılması' gibi ifadelerle sunulan talepler listesi, sorunun çözümüne yönelik değil, aksine, sorunu daha fazla kâr için fırsata dönüştürmeyi hedefliyor. Kayıtlı, uygun yönlendirmelerle emek gücünün düşen maliyetlerinin yaygınlaştırılması, sermayenin "mülteci sorunu"na yaklaşımının esasını oluşturuyor.

Bunun en açık göstergesi de TİSK'in raporunda yer alıyor. Antep ilindeki göçmen sömürüsü nedeniyle maliyetleri düşüren ve rekabet güçlerini arttıran patronlar, Denizli'de bu fırsattan pek yararlanamayan ve piyasadaki paylarını kaybeden patronların tepkisini çekiyor. Bu gerçek şunu açıkça ortaya koyuyor: Türk sermaye devletinin kapısı göçmenlere 'açık', ancak yalnızca, onlar üzerinden daha fazla kâr edebildikleri oranda!

4 günde 3 bin göçmen gözaltına alındı

AB ile imzaladığı anlaşmanın ardından göçmenlere yönelik operasyonlara başlayan sermaye devleti, Çanakkale'nin Ayvacık ilçesinde dört günde 3 bine yakın göçmeni gözaltına aldı.

Para karşılığı operasyon

AB ile Türkiye arasında yapılan anlaşma gereği, Türkiye göçmenlerin AB'ye geçişlerini engelleyecek, AB de Türkiye'nin göçmenleri barındırması için para desteği sunacaktı.

Bu çerçevede adeta parayla operasyona başlayan sermaye devleti, Ayvacık ilçesindeki ormanlık alanda 4 gün boyunca operasyonlarını sürdürdü. 50 kilometrelik alanda yapılan operasyonlarda 4 Aralık'a kadar 2 bin 933 kişi gözaltına alındı.

Operasyonlar Çanakkale İl Jandarma Komutanlığı Profesyonel Asayiş Timleri ile Bursa Jandarma Bölge Komutanlığı Özel Harekat Taburu tarafından yapıldı.

Madem dert ölümleri durdurmak...

Göçmenlere yönelik operasyona ilişkin haberlerde, bu sayede göçmen ölümlerinin önüne geçildiği, civardaki köylerde yaşanan huzursuzlukların son bulduğu vb. ifadelere yer verildi.

Ancak haberlerde "Madem ölümler durdurulabiliyordu, bugüne kadar niye yapılmadı" sorusu yanıtız bırakıldı. Operasyonların göçmenlerin yaşam hakkı ile ilgili kaygılardan değil, AB anlaşması kapsamında gelecek para hevesi ve AB'nin diğer vaatlerinden doğru yapıldığı cevabı haberlerde kendine yer bulamadı. Kaldı ki, savaş ve saldırganlık politikalarıyla göçmen sorununun nedeni olan güçlerin "insancıl" kaygılarla hareket edeceği okurlara da inandırıcı gelmeyecekti.

Göçmen katliamı sürüyor: 17 kişi öldü

Emperyalist saldırganlık ve dinci-gerici çetelerin katliamları nedeniyle ülkelerini terk etmek zorunda kalan göçmenler, bir kez daha denizde ölümlerle karşılaştı.

İzmir'in Çeşme ilçesinde göçmenleri taşıyan bot 7 Aralık gecesi sulara açıldı. Ancak botun bir süre sonra batmasıyla göçmenler suya savruldu.

Olay yerine gelen sahil güvenlik ekipleri can yelekleriyle deniz üzerinde kalmaya çalışan 8 göçmeni kurtarıırken, 6 göçmenin ise cesedine ulaşıldı.

Ege Denizi 9 Aralık'ta da emperyalistlerin yıkımından kaçan göçmenlere mezar oldu.

Aydın'ın Didim ilçesinden hareket ettiği sanılan göçmenleri taşıyan tekne, Bulamaç (Farmakonisi) Adası yakınlarında saat 04.00 sıralarında battı.

Yunan Sahil Güvenlik ekiplerinin arama kurtarma çalışmasında 11 kişinin cesedine ulaşıldı, 26 kişi kurtarıldı. 13 göçmenin daha kayıp olduğu bildirildi.

NATO: Bir saldırı, savaş

NATO belli aralıklarla, bu son zamanlarda yaklaşık 2-2,5 yılda bir olur, devlet ve hükümet başkanları zirvesi yapar. Kasım ayı sonunda Letonya'nın başkenti Riga'da yapılan bunların sonuncusu. Ayrıca ortalama her 6 ayda bir de, her biri ayrı ayrı olmak üzere, NATO ülkeleri dışişleri bakanları ve yine NATO ülkeleri savunma bakanları toplantıları yapılır.

NATO Brüksel'de sürekli karargahı olan bir örgüt; izlenecek politikalar gerçekte bu karargahta hazırlanır, planlanır, bir noktaya getirilir ve belli aralıklarla toplanan bu türden zirvelerde hükümet başkanlarının biçimsel kalan resmi onayına sunulur. Bu nedenle belli aralıklarla yapılan hükümet ve devlet başkanları zirvelerine gereğinden fazla bir önem ve anlam atfetmemek gerekir. Zirveler toplandığında gerçekte karar tasarıları iyi kötü hazır, yeni politikalarla ilişkin hazırlıklar ve elbette pazarlıklar iyi kötü bir sonuca bağlanmıştır. Zirvelerde bunlara ilişkin çoğu kere önemsiz bazı son rötuşlar yapılır, ince ve zorlu pazarlıkların son safhası bir sonuca bağlanır ve sonuçta kararlar alınır, uygun sınırlar içinde kamuoyuna açıklanır.

Yine de bir önemi olabiliyor bu toplantıların, burada alınan ve bazen gösterişle dünyaya açıklanan kararların... 1999 Nisan'ında Washington'da yapılan 50. yıl Zirvesi buna bir örnek. Bu Zirvede önemli kararlar alındı ve deklare edildi. Sovyetler Birliği'nin yıkılışının ardından ilk önemli deklarasyonuydu bu NATO'nun. Zirve toplandığında Kosova bahane edilerek Yugoslavya'ya karşı başlatılan yıkıcı savaş tüm şiddetiyle sürüyordu ve örgüt bu "tarihi" zirvede dünya polisi ilan edilmiş, yani o sıra Yugoslavya üzerinden yapılmakta olan işin adı konulmuştu. Bunun, dünya polisliği misyonunun, daha sonraki Prag Zirvesi'nde (Kasım 2002) daha da geliştirildiğini, daha açık ve kesin hükümlere bağlandığını biliyoruz.

Resmi kuruluş gerekçesine ve taşıdığı isme göre NATO sözde "savunma amaçlı" bir devletler ittifakıdır; ittifak kapsamındaki ülkeleri, Sovyetler Birliği ve müttefiklerinin saldırısına karşı korumayı amaçlamaktadır. Oysa bütün bir tarihi, onun gerçekte bir saldırı ve savaş örgütü, bu çerçevede bir tehdit ve şantaj örgütü olduğunu ortaya koyar. Dahası o sadece bir uluslararası saldırı ve savaş örgütü değil, belki çok daha önemli olarak, aynı zamanda ittifak bünyesindeki tüm ülkeler için gizli ve kirli bir iç savaş örgütüdür de. Özellikle '89 yıkılışına kadar olan dönemde onun bu özelliği çok daha belirgin ve fiili uygulama olarak önplandadır, buna ilişkin kanlı ve kirli icraatları yıkılışa denk düşen yakın yıllara kadar önemli ölçüde karanlıkta kalmış olsa bile.

NATO elbette ki başından beri bir saldırı ve savaş örgütüdür, bu kadarı onun dolaysız olarak açık olan konumuna ve rolüne işaret eder. Fakat NATO aynı zamanda dört dörtlük bir içsavaş örgütüdür de. Bu temel özelliği oldukça erken yıllardan beri dünya devrimcileri tarafından biliniyor ve teşhir ediliyordu. Fakat resmi düzeyde bu her zaman inkar ediliyor, bir komünist iftirası sayılıyordu. Sovyetler Birliği ve

NATO sözümona bir savunma örgütü olarak kurulmuştu ama biz onun başından itibaren gerçekte bir saldırı örgütü olduğunu biliyoruz. Burada bir savunma fonksiyonu var kuşkusuz, ama bu, dünya ölçüsünde kabaran devrimci dalgaya karşı sistemi emekçilere ve halklara karşı savunma olarak kendini gösteriyor.

Doğu Bloku'nun çöküşünü izleyen dönemde açığa çıkan gerçekler, bu konuda hiçbir tartışma bırakmadı, örgütün her ülke bünyesindeki kirli iç savaş aygıtları bir bir açığa çıktı. Bir tek Türkiye ve elbette ABD dışında, bu gerçek resmi düzeyde kabul de gördü. İtalya'da (ünlü Gladio), Almanya'da, Belçika'da, Hollanda'da, İngiltere'de, Norveç'de, Danimarka'da, Yunanistan'da (ve hatta ittifakın askeri kanadından 1966'da çekilmiş Fransa'da ve tarafsızlığı ile ünlü İsviçre'de bile), bu kanlı ve kirli uluslararası örgütün ulusal uzantıları olduğu açığa çıktı. Çöktükten sonra her ülkede kontr-gerilla örgütleri, Gladio vb. isimler altında bir dizi kirli savaş örgütü, birbiri peşi sıra açığa çıktı, hükümetler bu örgütlerin varlığı itiraf

etmek zorunda kaldılar ve görünüşe göre tasfiye de ettiler. Gerçekte ise bu örgütlerin varlığını halen de sürdürdüğünden kuşku duyulamamalıdır.

Türkiye'de ise NATO uzantısı bu aynı kirli içsavaş örgütü Kontr-gerilla olarak biliniyor, resmi adıyla ise Özel Harp Dairesi. Öteki ülkelerden farklı olarak Türkiye'de hükümetler böyle bir örgütün varlığını bugüne kadar itiraf etmediler, Özel Harp Dairesi'nin ise olağan bir askeri oluşum olduğunu ileri sürdüler. Dolayısıyla biçimsel ve aldatıcı bir tasfiye bile sözkonusu olmadı Türkiye'de. Tersine, birçok belirti bu arada bu örgütün daha da pekiştirildiğini ve örneğin Özel Kuvvetler adı altında kısmen resmileştirilip meşrulaştırıldığını gösteriyor. Fakat yine de bu kanlı

ş ve iç savaş örgütü - 1

H. Fırat

(NATO'nun Riga Zirvesi vesilesiyle
Aralık 2006'da verilmiş bir konferansın kayıtlardır...)

ve kirli örgütün tüm ülkelerden önce ilk kez Türkiye'de deşifre edildiğini vurgulamak gerekir. '60'lı yıllarda başgösteren büyük sosyal uyanış ve bu uyanışın bastırılmasına yönelik CIA-NATO odaklı kirli savaş, bu örgütün Türkiye'de '70'li ilk yıllara denk gelen bir erken tarihte teşhis ve teşhir edilmesini sağladı. Tümüyle CIA-NATO bağlantılı bir askeri faşist darbe olan 12 Mart'ı izleyen yeni kitle hareketinin en dolaysız hedeflerinden biri Kontr-gerilla'nın açığa çıkarılması ve tasfiyesi idi. Bu mücadelenin baskısı ve o döneme denk gelen Kıbrıs bunalımının özel koşulları altında, dönemin başbakanı olarak Ecevit böyle bir örgütün varlığını ve denetim dışılığını, yani dolaysız olarak CIA-NATO denetimi altında olduğu gerçeğini, itiraf etmek zorunda kalmıştı. Fakat bu durum bir tasfiyeye yol açmamış, tam tersine, bu CIA-NATO güdümlü örgüt Türkiye'yi yeni bir askeri faşist darbeye sürüklemişti.

Her bir ülkedeki bu kirli savaş örgütleri, İtalya'daki isimlendirmeye Gladiolar, hemen tamamen CIA eliyle

dolaysız olarak NATO bünyesinde kurulmuş, NATO tarafından yönetilen ve finanse edilen, NATO'nun genel stratejisine hizmet eden örgütler olmuşlar ve tam olarak birer iç savaş örgütü olarak iş görmüşlerdir. Türkiye ve İtalya, bu konuda özellikle önplandaki iki önemli NATO ülkesidir ve bu, bu ülkelerde sosyal mücadelenin ve ilerici-devrimci siyasal muhalefetin gücü ve etkisiyle dolaysız olarak bağlantılıdır. Zira bu kirli iç savaş örgütlerinin işlevi tam da ve tümüyle bu alandadır. Türkiye'nin son 50 yılında Kontr-gerillanın oynadığı çok özel rol gözönüne getirilirse, söz konusu örgütlerin bu özelliği ve işlevi kolayca anlaşılır.

Bu onun, NATO'nun her ülkedeki sınıf mücadelesinde dolaysız olarak taraf olan bir örgüt olduğu, dolayısıyla da aynı zamanda bir iç savaş örgütü olduğu anlamına gelir. NATO'nun zamanında Sovyetler Birliği liderliğindeki bloka karşı bir politik-askeri örgüt olarak oynadığı temel önemde rol ile, her bir NATO ülkesindeki iç savaş örgütü rolünü birlikte düşünmek gerekir. Dahası ilki potansiyel, oysa bu ikincisi gerçek,

fiili bir rol olmuş, olagelmıştır. NATO, yakın zamanda Yugoslavya ve Afganistan savaşlarını saymazsanız, tarihi boyunca bu anlamda bir devletler arası savaş örgütü olarak herhangi bir fiili icraat yerine getirmiş değildir. Bu açıdan bir emperyalist karşı kuvvet organizasyonu olarak Sovyetler Birliği liderliğindeki Doğu Bloku'na karşı elbette temel önemde bir işlevi olmuştur, kışkırtıcı bir tehdit ve şantaj örgütü olarak. Ama fiili savaş olarak asıl rolünü, bir iç savaş örgütü olarak tek tek ülkeler bünyesinde oynamıştır. Bu kirli rol, her ülkedeki sınıf mücadelesine dolaysız olarak ve sistematik tarzda, ama tümüyle gizli olarak müdahale etmek yoluyla yerine getirilmiştir.

Örneğin İtalya'da oynadığı bu rol çok belirgin ve aynı ölçüde önemlidir. Yıllarca İtalya'nın siyasal yaşamında önemli bir güç ve hükümet olma potansiyeli taşıyan İtalyan Komünist Partisi'ne karşı sistemli bir kirli savaş yürütmüştür. Bu çerçevede bir kısmı kitle katliamları olarak gerçekleşen sayısız provokasyonlarda ve girişimlerde bulunmuştur. Bunların yetmediği yerde açık tehditlere girilmiş ve böylece İtalyan seçmeninin tercihi dolaysız olarak baskı altına alınmıştır, vb.

Türkiye'de her iki faşist askeri darbe de CIA-NATO ikilisinin Kontr-gerilla eliyle uyguladığı icraatın ürünü olmuşlardır. Son 50 yıldır ilerici-devrimci muhalefete karşı yürütülen kirli savaşta, CIA-NATO güdümlü Kontr-gerilla ve onun uzantısı faşist paramiliter örgütler, temel önemde bir rol oynamışlardır. 12 Eylül askeri faşist darbesi kuşkusuz birinci elden bir Amerikan ürünü olmuştur. Fakat ilkin, başından itibaren ve halen, NATO demenin büyük ölçüde ABD demek olduğunu unutmamak gerekir. İkinci olarak, bu organik bağdan öteye, 12 Eylül askeri faşist darbesi aynı zamanda dolaysız olarak NATO'nun da bir ürünüdür. Mehmet Ali Birand, çok iyi bilindiği gibi sistemin ve Amerika'nın has adamlarından biridir, gazeteciliğini uzun yıllar boyunca Brüksel'deki NATO karagahı üzerinden yapmıştır; "12 Eylül" konulu ve isimli kitabında, darbenin yapıldığı günün gecesini, 12 Eylül'ün NATO karargahında sevinçle karşılandığını ve kutlamalara konu edildiğini tüm açıklığı ile yazmaktadır. Ufuk Güldemir yine bir Amerikancıdır, o da Kanat Operasyonu isimli kitabında, Türkiye'deki sosyal hareketliliğin ve bunun ürünü devrimci gelişmelerin NATO karargahında nasıl kaygıyla izlendiğini, içinde bulunduğu coğrafi-stratejik konumdan dolayı Türkiye için değil devrimci akımların "ılımlı bir sol"un bile bir lüks sayıldığını anlatıyor ve bunun toplumsal muhalefeti ve devrimci hareketi ezme üzere gündeme getirilen 12 Eylül askeri faşist darbesi ile bağını ortaya koyuyor. Bu çerçevede NATO'nun güneydoğu kanadındaki Türkiye operasyonunu ima eden Kanat Operasyonu, 12 Eylül'den başka bir şey değildir. İran Devrimi'nin ardından doğan kritik boşlukta bu operasyon NATO için özellikle acil ve zaruri hale gelmiştir. Toplumsal muhalefet ezilmiş, Yunanistan ile sorunlar çözülmüş, bu koşullarda Türkiye, İran Devrimi ile doğan boşluk

da gözetilerek, emperyalist sistemin hizmetinde Ortadoğu halklarına ve Sovyetler Birliği'ne karşı daha etkin bir biçimde konumlandırılmıştır. İçteki toplumsal muhalefetin ezilmesi NATO payına bu bölgesel ihtiyaçlar için özellikle önemli olmuştur.

Bütün bunları, NATO'nun bir iç savaş örgütü olarak çok belirgin olan rolüne ve bunun da onun uluslararası stratejisi ve politikalarıyla dolaysız bağına işaret etmek için ortaya koymuş oluyorum. NATO'nun devletler arası saldırgan bir askeri ittifak olmaktan öteye böylesine temel önemde bir rolü olmuştur. Bu askeri ittifakın bir savaş örgütü olarak karşı kampa karşı oynadığı rol potansiyel, oysa şu veya bu ülkedeki toplumsal muhalefete ve devrimci harekete karşı icraatı fiili olmuştur. İlki karşılıklı bir etkin güç dengesi oluşturmaktan ibaret kalmıştır. Sovyetler Birliği ile kurulan o "soğuk savaş" dengesi bunu anlatmaktadır. Ama bu denge içinde NATO, bir iç savaş örgütü olarak her zaman aktif ve etkin bir rol oynamıştır. Çeşitli ülkelerin sınıf mücadelelerinde dolaysız ve etkin bir taraf olmuştur. Bu anlamıyla o, kapitalist-emperyalist sistemi Sovyetler Birliği liderliğindeki kamptan çok halklara ve devrimci akımlara karşı savunmuş ve korumuştur.

NATO sözümona bir savunma örgütü olarak kurulmuştu ama biz onun başından itibaren gerçekte bir saldırı örgütü olduğunu biliyoruz. Evet, burada bir savunma fonksiyonu da var kuşkusuz, ama bu, dünya ölçüsünde kabaran devrimci dalga karşısında sistemi emekçilere ve halklara karşı savunma olarak kendini gösteriyor. İkinci Dünya Savaşı'nda Sovyetler Birliği büyük bir prestij kazanmıştı. Halkların verdiği mücadele Doğu Avrupa'da komünistleri öne çıkarmış, iktidarı almalarını kolaylaştırmıştı, Sovyetler Birliği'nin savaşta elde ettiği başarıya da bağlı olarak. Dünyada devrim dalgası doruğundaydı. Çin Devrimi en iyi dönemdeydi ve kesin zaferi göğüslemek üzereydi. Vietnam Devrimi ilerliyordu, Kore'de devrim vardı. Genelde büyük bir sosyal-siyasal kaynaşma vardı tüm dünyada ve kapitalist dünya sistemi kendini gerçek anlamda tehdit altında hissediyordu.

Bu anlamda, yani kapitalist-emperyalist sistemi ayakta tutmaya çalışma anlamında, evet, bir "savunma" örgütü. Yani dünya halklarının ulusal kurtuluş ve özgürlük mücadelelerini boğmak, dünya çapında emekçilerin sosyalizm uğruna verdikleri mücadeleyi dizginlemek ve ezmek, ona karşı kendi sistemlerini ayakta tutmak üzere kurulmuş bir örgüt. Bu anlamda bir "savunma örgütü"! Bir bütün olarak sistemi ve tek tek ülkelerdeki sermaye diktatörlüklerini savunma örgütü! Çeşitli ülkelerde bir iç savaş örgütü olarak çalışması da zaten bunu gösteriyor.

Zamanında NATO'nun kuruluş gerekçesi yapılan Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku bugün artık yok. '89 yıkılışından beri durum bu ve o zamandan beri NATO'nun yeni işlevi tartışılmaktadır. Ve gitgide belirginleşen yeni işlevine baktığımızda, bir iç savaş örgütü olarak kendini gösteren yanı giderek daha belirgin bir biçimde ortaya çıkmaktadır. Bu, NATO'nun temelde, sistemi Sovyetler Birliği'nin sözde tehdidine karşı değil fakat gerçekte sistem karşıtı güçlere karşı korumak üzere oluşturulduğunun da bir itirafıdır. Sovyetler Birliği tarih olduğu halde NATO'nun tüm varlığıyla ortada durmasının, dahası etkinlik sahasını tüm dünya olarak ilan etmesinin anlamı da budur.

Gelinen yerde, yani bloklardan biri yıkılıp ünlü "dehşet dengesi" geride kaldığından beri, NATO'nun bir devletler arası savaş örgütü olarak yeni rolü de daha belirgin biçimde açığa çıkmaktadır. Dün Yugoslavya üzerinden görmüştük bunu, bugün

halen Afganistan üzerinden izliyoruz. Yarın emperyalistler arasındaki ilişkilerin gidişatına bağlı olarak belki Ortadoğu'daki başka roller üzerinden göreceğiz bunun yeni örneklerini. Şunu da eklemek gerekir; Yugoslavya'dan farklı olarak, işbirlikçi bir kukla yönetimin bulunduğu Afganistan'daki rolü, emperyalist işgali sürdürmek ve buna karşı direnişi ezmek olarak çıkıyor karşımıza. Yani savaş ve iç savaş örgütü rolleri burada iç içedir, bu da ilginç bir durum örneğidir ve yarının devrimci gelişmeleri karşısında NATO'nun üstleneceği role açıklık getirmektedir.

Bu açıdan NATO konusu fazlasıyla önemli. Bu çerçevede NATO'nun teşhirini, kitleler içinde NATO'nun konumu, işlevi ve hazırlandığı yeni misyonlar konusunda açık bir devrimci bilinç geliştirmeyi önemsemek, sürekli bir iş edinmek durumundayız. Türkiye'de burjuva gericiliğini zora sokacak her önemli devrimci gelişme karşısında dolaysız olarak ABD emperyalizmini ve NATO'yu bulacaktır, bunu hep akılda tutmak gerekir. ABD emperyalizmi ve NATO, her zaman ve bugün halen bu açıdan oynadıkları kirliliği gün geldiğinde çok dolaysız ve açık olarak oynayacaklardır, devrim yapmak isteyenler bugünden bunun bilincinde olmalı, buna göre hazırlanmalıdırlar. Konu bu açıdan ayrıca bizler için temel önemde bir stratejik sorundur. Türkiye'de NATO'ya karşı '60'lı yılların o etkin çıkışlarından kök alan bir mücadele geleneği de var; bunu, yeni koşulları, NATO'nun bugünkü yeni rolünü ve misyonunu da gözeterek, canlandırıp geliştirmemiz gerekir.

Türkiyeli devrimciler olarak bu açıdan halen zaaf içinde olduğumuz için bunun altını özellikle çiziyorum. NATO, her şeyden önce ABD demek. NATO'nun arkasında en başta ve etkin yönetici güç olarak Amerikan emperyalizmi var, bunu yineliyorum. Amerikan emperyalizminin dünya halklarına karşı faaliyetleri ile, politikalarıyla, saldırı ve işgalleri ile o kadar ilgileniyoruz da, NATO'nun buna etkin bir

biçimde hizmet ettiğini gözden kaçırabiliyoruz. Oysa NATO esası yönünden bir Amerikan örgütüdür. NATO Irak'a yönelik emperyalist saldırı savaşında da gerçekte aktif ve etkin bir biçimde rol oynadı. Awaks uçaklarından Alman teknisyenlerine kadar... Almanya güya savaşa karşıydı ve savaşın dışındaydı, ama gerçekte NATO üzerinden sunulan lojistik destek ile Irak'a müdahalenin dolaysız olarak içindeydi. NATO'yu Amerika'dan ayırmak zaten mümkün değil; şu veya bu ülkeye ABD müdahalesi olacak da NATO bunun dışında kalacak, bu düşünülecek şey değil.

ABD emperyalizmi İkinci Dünya Savaşı'nın ardından kapitalist dünya sisteminin patronu olduğu için, zaten bunu doğal bir biçimde, herhangi bir zorlamayla değil, tam tersine, öteki emperyalist müttefikleri de buna ihtiyaç duydukları ve buna her bakımdan muhtaç oldukları için aynı zamanda, bu liderliği kolayca üstlendi ve bu liderlik aynı biçimde NATO'nun içinde de yansıdı. En büyük kuvvetler ABD'ye ait, teknolojik alt yapı büyük ölçüde ABD'ye ait. Faturasını önemli ölçüde ABD ödüyor. Ve doğal olarak esas sözü de bu durumda her zaman ABD söylüyor, örgüt esası yönünden onun denetiminde ve hizmetinde. Karargah Brüksel'dedir, coğrafyası Avrupa olmak zorundadır, çünkü çatışmanın ve muhtemel bir savaşın esas alanı Avrupa'dır. Ama gerçek komuta, yönetim ve denetim her zaman Amerika'nın elindedir. Özetle tartışmasız bir ABD hegemonyası var NATO'da. Bu kuşkusuz iyi bilinen bir olgu, fakat yeterince bilinmeyen ya da gözetilmeyen temel önemde bir sonucu var bunun. NATO aynı zamanda sistem içi çelişkileri kontrol etmenin ve uzlaştırmanın da temel önemde bir aracıdır. Bu NATO'nun temel önemde bir siyasal işlevi olagelmıştır ve bugün, daha doğrusu Doğu Bloku'nun çöküşünden itibaren, NATO'nun bu işlevi özellikle de ABD emperyalizmi hesabına giderek ayrı bir önem kazandığı için bunun üzerinde de durmak, bu çerçevede son Riga Zirvesi'ne de yansıyan bazı sorunları irdelemek durumundayız.

Hegemonya savaşı yeni bir aşamada!

Ortadoğu bugün emperyalist nüfuz mücadelelerinin ana sahnesi durumunda. Tüm emperyalistler Ortadoğu'ya taşınmış bulunuyorlar.

ABD öteden beri savaş uçakları ve gemileriyle Ortadoğu'dadır. Türkiye başta olmak üzere her yerde üslere sahiptir. Bölgenin en gerici ve en kirli devletleri ABD'nin işbirlikçisidir. Tüm bunların sonucu olarak ABD bölgeyi kendi doğal etkinlik alanı sayıyor. Bunu diğer rakiplerine kabul ettirmek istiyor. Bu nedenle son dönemlerde sahip olduğu tüm imkanları kullanarak rakiplerini yıpratmaya, provokasyonlarla onları güç duruma sokmaya çalışıyor.

Bunun son örneği, Türk sermaye devleti aracılığıyla bölgedeki en büyük rakibi olan Rusya'nın bir uçağının düşürülmesidir. Bunun gerisinde ABD'nin olduğu neredeyse tartışmasızdır. Bu gelişmenin kaynaklık ettiği gerilim ilk günkü sıcaklığıyla devam ediyor.

Bölgedeki önemli güçlerden biri de ABD'nin küçük biraderi İngiltere'dir. O da IŞİD'e karşı mücadele yalanı ile Suriye hava sahasını ihlal ederek hava operasyonları yapıyor.

Fransa Libya'ya dönük emperyalist müdahale ve işgal döneminden beri en iştahlı emperyalist güçlerden biridir. Başından itibaren Suriye'ye doğrudan müdahaleyi savundu. Şimdi de IŞİD'in Paris'te gerçekleştirdiği katliamı dolaysız müdahalenin vesilesi yapmaya başlamıştır. Büyük bir hırsıyla IŞİD'e dönük hava bombardımanları gerçekleştiriyor.

Geçtiğimiz günlerde Almanya da bu kervana katıldı. İlk elden savaş uçaklarını İncirlik hava üssüne taşıdı. Bir fırkateynini Akdeniz'de konuşlandırdı. Bunları 200 askerin bölgeye aktarılması tamamladı. Almanya'nın kalcılaşmak üzere bölgeye giriş yapma gerekçesi de Suriye krizine sözde çözüm bulmak, bu arada da IŞİD'e karşı mücadeledir.

Bölgeye yığılan emperyalistler ile işbirlikçi bölge

devletlerinin hepsi de NATO üyesidir. Türk sermaye devleti de NATO'nun vurucu gücü olarak bugünkü saldırganlıkta kirli bir rol oynamaktadır.

Öteden beri Suriye ile ilişkileri olan Rusya, krizin başlamasıyla birlikte Suriye'nin yanında yer aldı. Çin ile birlikte, ABD ve onun öncülüğündeki emperyalist koalisyonun Suriye'ye müdahalesini engelledi. Yakın dönemde ise bölgeye dengeleri değiştiren hızlı bir giriş yaptı. Buradaki hava üssüne konuşlandı. IŞİD'e yönelik ciddi operasyonlar gerçekleştirdi. Rusya'nın bölgedeki inisiyatifi, başta ABD olmak üzere emperyalist batı blokunu, yanı sıra Türk sermaye devletini, Katar ve Suudi gericiliğini fazlasıyla rahatsız etti. Türk sermaye devletinin Suriye ve Rojava planı başta olmak üzere, hesaplarını bozdu.

Rusya artık bölgenin yeniden şekillendirilmesinde söz sahibidir. Çin ve İran'la birlikte iddialı bir taraftır. Açıkta ABD'nin karşısına dikilen yegane emperyalist güçtür. Onun da bölgeye dönük planları vardır.

ABD'si, AB'si, Rusya ve Çin'i ile tüm emperyalist güçlerin Ortadoğu'daki bu yoğunlaşmaları tesadüf değildir. Tüm gelişmeler bu güçler arasındaki nüfuz mücadelelerinin hız kazandığının ifadesidir. Daha önce nispeten dolaylı cereyan eden bu mücadele gelinen yerde daha açık dışa vurmaya başlamıştır. Tüm emperyalistler, Suriye'deki kanlı icraatları şahsında, büyük acılara ve yıkımlara yol açacağı kesin olan yeni bir emperyalist savaşa hazırlanmaktadırlar.

Tüm gelişmeler, komünistlerin, içinden geçmekte olduğumuz dönemin bir bunalımlar, savaşlar ve devrimler dönemi olduğu tespitini doğruluyor. Bir kez daha emperyalistler kendi cephelerinden yeni bir yıkım savaşının hazırlıklarını yapıyorlar. Bunun içindir ki, bunalımları ve savaşları izleyecek olan yeni bir devrimler dönemine hazırlık günün en yakıcı ihtiyacıdır.

ABD reddetti, Suriye BM'ye şikayet etti

ABD öncülüğündeki sözde "IŞİD karşıtı" koalisyonun Suriye Deyr ez Zor'da bulunan Esad'a bağlı askeri güçlerin bulunduğu kampı vurduğu öne sürüldü.

Suriye'deki emperyalist savaş giderek kızışırken 7 Aralık günü Amerikan emperyalizmi öncülüğündeki sözde "IŞİD karşıtı" koalisyona ait savaş uçaklarının, Esad'a bağlı askeri güçlere ait, Deyr ez Zor'da bulunan bir kampı vurduğu belirtildi.

AFP'nin haberine göre, IŞİD'in kontrolündeki bölgeye yaklaşık 2 kilometre uzaklıkta bulunan kamp, koalisyona ait savaş uçakları tarafından bombalanırken, Esad'a bağlı 4 askerin öldüğü, 13'ünün de yaralandığı açıklandı.

Deyr ez Zor'da Esad'a bağlı askeri güçlerin bulunduğu kampın bombalanmasıyla ilgili ABD ve Suriye'den çelişkili açıklamalar geldi.

ABD sözcüleri saldırıyla ilgili yaptıkları açıklamalarda, o bölgede bombardıman gerçekleştirmediklerini, yalnızca petrol kuyularını vurduklarını dile getirdi. Dışişleri Bakanlığı Müsteşar Yardımcısı Brett McGurk 7 Aralık günü Twitter üzerinden yaptığı açıklamada, askeri üssün bulunduğu bölgede herhangi bir bombardıman olmadığını ifade etti. NATO koalisyonu sözcülerinden Amerikan ordusu komutanı Albay Warren ise vurdukları bölgede insan olmadığını, yalnızca petrol kuyularını vurduklarını öne sürdü.

Suriye'den yapılan açıklamada ise saldırıda 3 askerin yaşamını yitirdiği ve BM'ye 2 uyarı mektubu gönderildiği ifade edildi. Suriye Dışişleri Bakanlığı da saldırıyı kınayarak 4 koalisyon jetinin 9 füze ile üssüne bombardıman gerçekleştirdiğini belirtti. BM sözleşmesinin ihlal edildiği vurgulanan açıklamada saldırıların "ABD'nin IŞİD'le mücadeledeki samimiyetsizliğini gösterdiği" ortaya kondu.

ABD: IŞİD Türkiye üzerinden petrol kaçırıyor

ABD Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü John Kirby, 8 Aralık'ta düzenlediği basın toplantısında IŞİD petroleri ve Türkiye'nin Musul'a asker göndermesi ile ilgili konuştu.

"IŞİD'in Türkiye üzerinden petrol kaçırdığına" ilişkin sorulara yanıt veren Kirby, IŞİD'in para kaynaklarından birinin petrol kaçakçılığı olduğunu bildiklerini belirterek, "Bazı kaçakçılık güzergahlarının Türkiye ile olan sınırdan geçtiğini biliyoruz" diye konuştu. Elleri, Türk hükümetinin IŞİD petrolünden çıkar sağladığına ilişkin bir bulgu olmadığını söyleyen Kirby, "Türk hükümeti ile IŞİD arasında petrol kaçakçılığı veya tüketimi konusunda herhangi bir gizli anlaşma görmüyoruz" dedi.

Kirby, Türkiye'nin Musul'a asker göndermesi ile ilgili yaptığı açıklamada ise "Irak içinde IŞİD'e karşı yapılacak herhangi bir askeri girişim Irak hükümetinden izin alınarak ve tam koordinasyon ve konsültasyon ile yapılmalıdır" dedi.

“Suriye ateşine odun taşıyanlar” ve IŞİD’in “sosyolojik analizini” yapmaya bayılan IŞİD sempatanları

Normalde bu yazının daha önce yazılması gerekiyordu. Araya başka yazılar-ışler almak zorunda kalmıştım. Lakin dünyanın gelmiş geçmiş en kanlı tecavüzcü barbarlık ordusu olan IŞİD’in katliamları ve insanlığa karşı işlediği suçları katlanarak devam ediyor. AKP’nin IŞİD’i koruyup kollaması da aynen devam ediyor. AKP ve daimi şefinin özellikle Reyhanlı Katliamı, Diyarbakır HDP mitingi ve seçim dönemi boyunca HDP binalarına dönük katliam girişimleri ile Suruç ve Ankara katliamları sonrasında ısrarla (bilinçli bir tutumla) IŞİD’i telaffuz etmeyerek “kendi kendilerini bombaladılar” yalanları eşliğinde PKK’yi hedef göstermeleri IŞİD’e ne kadar hoş görülüyor olduklarının kanıtıydı.

Burada AKP’nin ve sermaye devletinin yetkili ağzlarından IŞİD’i meşrulaştırmaya –ki onlara göre meşrudur, toplumda da meşrulaştırmaya çalışıyorlar. Zira iliklerine kadar aynı zihniyetin kokuşmuşluğunu yaşıyorlar- dönük söylemlerinin yanında günün hemen her saatinde özellikle haber kanallarında güvenlik uzmanı, strateji analisti kimliği ile konuşan kontr-gerilla ve özel hareketçilerin sık sık TV ekranlarında boy göstererek IŞİD’e nasıl sempati duyduklarını ifşa edeceğiz.

IŞİD’in “sosyolojik” analizini yapmaya pek hevesli bu cellat ruhluların ideolojik faaliyetlerinden önce AKP ve dümenini tuttuğu sermaye devletinin IŞİD’e ekonomik, askeri, siyasi ve lojistik yönden verdiği desteğe bakmak ve hatırlamak yerinde olacaktır. Zira pratikte verilen bu destek ile sermaye medyasında (özellikle yandaş medyada) kontr-gerilla artığı çanak yalayıcıların ideolojik meşrulaştırma çabaları kol kola gitmektedir.

Dünden bugüne çeşitli muhalif basın-yayın organlarında çıkan haberlerin yanı sıra önemli ayrıntılarını da içeren bir yazı dizisi yayınlandı *Cumhuriyet* gazetesinin 15-16-17 Ekim 2015 tarihli sayılarında. Kemal Göktaş tarafından hazırlanan bu yazı dizisi “IŞİD’in Türkiye’de üslenmesine göz yumuldu”, “Cihatçılara silah yardımı: MİT tırlarının skandalı” ve “O ‘öfkeli gençler’ artık kontrol dışı” başlıklarından oluşuyor, IŞİD ile flörtün tarihçesi üst başlığını taşıyordu. 10 Ekim Ankara Garı katliamının hemen sonraki günlerinde yayınlanan bu yazı dizisi sermaye devletinin kirli ilişkilerini deşifre etmesi açısından önemli veriler sunuyor. Bizler hapishane koşullarında dışarıdaki insanlara göre haber kaynakları konusunda sınırlı imkanlara sahip olsak da *Cumhuriyet*’in ilgili yazı dizisini arşivlerden-internetten okumanızı tavsiye ederim. Bu yazının da kafalarda oturmasına vesile olacaktır oradaki maddi bilgiler.

Suriye’de Esad’ı devirebilmek adına iç savaşta gün be gün kızıştıran AKP ve sermaye devleti birçok dinci-gerici çeteyi de besledi büyüttü yıllarca. Aradan geçen yılların ardından emperyalist haydutlarca Esad’ın kısa vadede yıkılmayacağı görüldü ve malum “Esadlı geçiş süreci” gündeme geldi. Lakin AKP ve Türk burjuvazisi Esad karşıtlığını devam ettirerek, iç savaşın ilk günlerindeki tavrını sürdürerek Suriye

yangını ha babam de babam körükledi. Gelinek yerde sürdürülen bu tavrın hedefi (ki ilk başından itibaren böyleydi aslında) tamamen Rojava Kürtleri oldu. Esad karşıtlığı tamamen Kürt düşmanlığına dönüştü. Rojava gerçekliğinin ısrarla yok sayan ve tehdit gören AKP, IŞİD ve diğer gerici çeteleri Kürt halkının üzerine salarak Batı Kürdistan’ı ezmeyi hedefledi. “Kobanê düştü düşecek” diyerek ellerini ovuşturuların “PYD IŞİD’den daha tehlikeli” söylemi ve “PYD’yi Fırat’ın batısına geçirtmeyeceğiz” (Geçmesini istemezler çünkü orası –Cerablus- ruh ikizleri olan IŞİD’in işgali altındaki Kürt bölgesi), “Geçerlerse vururuz” tehditleri de IŞİD ile “360 derecede farklı olduğunun” ve Kürt düşmanlığının kanıtıdır.

Hafıza tazelemek adına Davutoğlu’nun Musul Konsolosluğu rehinerleri IŞİD’in elindeyken “öfkeli gençler” savunmasını, Hakan Fidan’ın “2000 tır malzeme gönderdik. Gerekirse Suriye’ye dört adam gönderirim Türkiye’ye sekiz füze attırırım, savaş gerekçesi üretir, Süleyman Şah türbesine saldırırız” sözlerini, 2014 yılı Ocak ayında durdurulan MİT TIR’ları için Adana Valisi Hüseyin Avni Coş’un “Erdoğan biliyor” itirafını, ısrarla TIR’ların Bayırbucak Türkmenleri’ne insani yardım malzemesi götürdüğünü söyleyen Davutoğlu’nun “Türkmenler’in katliamını ilaçla, insani yardımla engelleyemezsiniz değil mi?” sözleri ile gerçeği itiraf edişini (ki Türkmenler’e gittiği iddiası Türkmenler tarafından yalanlandı) hatırlatalım. Bunlara ek olarak 2014 Haziran’ında İstanbul’da IŞİD’in organize ettiği bayram namazı ve bir yıl sonra Suruç Katliamı’ndan birkaç gün önce yine İstanbul’da gerçekleştirdiği piknik ve Cihat çağrılarını, CHP’nin Adıyaman Raporu’ndan yansıyanları, elini-kolunu sallayarak Suriye’ye gidip gelen Diyarbakır, Suruç ve Ankara bombacılarını ve yine Davutoğlu’nun “Seyahat özgürlüğü” savunmasını unutmamak gerekir. “Elimizde liste var ama eyleme geçemedikleri için bir şey yapamıyoruz” incilerini, Adıyamanlılar’ın polise ihbar etmesine rağmen polisin dokunmamasını, Ankara Hacı Bayram Mahallesi’nin merkez üs haline gelişini ve Suriye’ye giden çetecilerin her gelişlerinde yeni çete elemanları götürdükleri halde Ankara polisinin ısrarla dokunmayışını, Antep’teki kamplarda eğitim gören çetecilerin rahatlıkla Suriye’ye kaydırılışını,

hastanelerde tedavi edilen IŞİD’çilerin taburcu olup tutuklanmamasını ve Suriye’ye geçişler için sağlanan otobüs seferlerini de son olarak not düşelim.

İşte tüm bu pratik IŞİD’i meşrulaştırmaya dönük TV ekranlarında konuşlandırılan “güvenlik uzmanları” ve “strateji analistleri” tarafından ideolojik olarak inceden inceye yapılan savunu ve meşrulaştırma çabalarıyla eş zamanlı olarak sürdürülmektedir. Emperyalist güçlerin ve işbirlikçilerinin eliyle yaratılan tecavüz-barbarlık çetesi “toplumsal bir tabanı” varmış gibi yansıtılmakta, “sosyolojik bakmak lazım” denilerek savunulmaktadır. PKK ve Türkiye devrimci hareketinden bahsederken her iki kelimedede bir “terör, terörist” diyerek ağzlarından salyalar saçan bu uzman kılıklı çanak yalayıcılar IŞİD’den bahsederken bu azılı katil-tecavüzcü sürüsünün adeta kalbini kırmamak için özenli bir dil kullanmaktadırlar. Böylece IŞİD ile aynı zihniyete sahip olduklarını kanıtlamış oluyorlar. Söz konusu Kürt halkının mücadelesi ve PKK olduğunda sosyolojik bakmak şöyle dursun kudurgan bir şovenizmle saldıranlar, gelmiş-geçmiş en barbar tecavüzcü çetenin “sosyolojik analizini” yapmaya kalkışarak gerçekte ne düşündüklerini ve özünde IŞİD’den zerre kadar farkları olmadıklarını da göstermiş oluyorlar.

Siyasal bir organizasyon, yapı ya da örgütün sosyolojik analizini yapmaya kalkışmak o oluşumun tarihsel, coğrafi ve kültürel bir gerçeklik olduğunu kabul etmek demektir. Böyle bir ön kabul haliyle o oluşumu meşru görmeyi-göstermeyi, onu anlamaya-anlatmaya çalışmayı beraberinde getirir ki yukarıda bahsettiğimiz analist-uzman kılıklı kirli savaş suçluları, (çoğu kontr-gerilla ve özel hareket kökenlidir) tam da bunu yapmaktadırlar.

İşçi sınıfı ve emekçi halkların her türlü eylemini “terör” yaftası ile karalayan sermaye devleti söz konusu kendi çıkarları ve bizzat kendisinin besleyip büyüttüğü tecavüz ordusu olduğunda sosyolojik-psikolojik izahlara-analizlere kalkışmaktadır. Seçimlerde altı milyon insanın oy verdiği HDP’yi kriminalize etmeye çalışan ve faşist terör odaklarının hedefi haline getiren AKP, dünyanın dört bir yanından Suriye’ye akan dincilerin, tecavüzcülerin ve para meraklılarının sosyolojik incelemesini yaptırarak IŞİD’e

toplumsal destek yaratmaya çalışmaktadır.

Geçtiğimiz haftalarda toplanan G20 Zirvesi de bu barbarlık ve vahşetin sorumlusu devletlerin yeni savaş ve vahşet planlarının uğursuz toplantısı oldu. Ortadoğu'da ve dünyanın dört bir yanında akan her damla kanın sorumlusu olan bu haydut sürüsünden aksini beklemek eşyanın tabiatına aykırıdır. 13 Kasım'da Paris'in göbeğinde gerçekleştirilen katliamlar insanlığın nasıl bir baş belası katliam makinesi ile karşı karşıya olduğunu bir kez daha gösterdi. 10 Ekim Ankara mitinginde solcuları, devrimci-demokratları –özel olarak Kürtleri ve HDP'yi elbette- hedef tahtasına çakan dinci tecavüz ordusu Paris'te de tamamen savunmasız sivil insanları ve belirli yaşam-sosyal etkinlik alanlarını kana bulayarak 120'yi aşkın insanı katletti.

Can Dündar'ın 15 Kasım 2015 tarihli *Cumhuriyet* gazetesindeki; "Bir ülkeye şiddet ihraç ederseniz bir süre sonra beterinini ithal etmek sorunda kalabilirsiniz. O zaman da bütün bunlardan habersiz, masum inşalara sormak düşer: "S'il vous plait, qu'est-ce qui passe?" (Lütfen söyleyin neler oluyor?) -Le Monde muhabiri Daniel Psenny'in katliamdan kaçanlara sorusu.- Olan şu: Çıkar hesaplarıyla "Büyük Ortadoğu"ya ekilen kin tohumları, yıllardır o topraklarda kanlı meyveler veriyordu. Oralarda yaşanan korkunç iç savaş Batı başkentlerinden soğukkanlılıkla izleniyordu. Şimdi o ateş Ortadoğu'dan taşıp o başkentleri de yakıyor" ifadeleri emperyalist devletlerin sorumluluğuna işaret ediyor. Lakin durduğu yer itibarıyla dönüp dolaşıp "vahşetin gölgesinde toplanan G20'den sorunların çözümüne vesile olmasını" temenni ederek tam da G20'nin sorunların kaynağı olduğunu göremiyor. Kuşkusuz bu beklentiye şaşırılmış değiliz. Zira Can Dündar'dan bir beklentimiz yok.

Paris Katliamı'ndan iki gün önce "Suriye ateşine odun taşıyanlar çok yakında kendilerini aynı ateşin içinde bulacaklar" diyen Erdoğan farkında ya da değil, bir itirafta bulunuyor. TIR'larla mühimmat taşımak, seyahat özgürlüğü adı altında gidip gelen çetecilere göz yummak Suriye ateşine odun taşımak değilse neydi? Reyhanlı, Diyarbakır Suruç ve Ankara Katliamları Suriye'ye taşınan odunların sonucu değil miydi? Can Dündar'dan alıntılanan satırların Erdoğan tarafından itirafı olan sözler aynı gerçekliğin dile getirilişidir. Cihatçı çeteleri besleyip büyüyenler savunmasız masum sivillerin dökülen kanlarından en az İŞİD barbarları kadar sorumludurlar. Ve işledikleri suçlar tarihe not düşülmektedir.

Emperyalist devletler ve bölgedeki işbirlikçileri olan Suudi Arabistan, Katar, Türkiye Suriye'ye odun taşıyanların başını çekmektedir. Bunun faturasını ise emekçi halklar –masum insanlar- ödemektedir. Kurşungeçirmez villalarda G20 zirvesi gerçekleştiren tiranlar üst düzey korunmanın rahatlığını yaşamaktadır. Olan, bizim sınıfımızdan insanlara olmaktadır.

İnsanlık, emperyalist-kapitalist barbarlığı yeryüzünden kazıyıp, İŞİD gibi foseptik çukurlarının bataklığını kurutmadan savaştan kurtulamayacaktır. Kurtuluş tüm dünyada yükseltelen sınıf savaşı ile kapitalizmin kalelerinin birer birer düşürülmesi ile adım adım gelecektir. İşte o günler geldiğinde "Cellatların döktükleri kan Kendilerini boğacak Bu kan denizinin ufkundan Kızıl bir güneş doğacak" Ve enternasyonal kurtulacak insanlık!

Özgür Karaçöl

Sincan 1 No.lu F Tipi Hapishanesi'nden TKİP dava tutsağı

Almanya Suriye'ye asker gönderdi

Alman devletinin Suriye'ye asker göndermesi planı, 4 Aralık günü parlamentoda tartışılıp oylama yapıldı. 3 Aralık günü ise Barış İnisyatifi'nin çağrısı ile uluslararası hukuku çiğneyen ve Suriye'ye savaş için asker göndermek isteyen karara karşı, Berlin, Hamburg, München, Leipzig başta olmak üzere birçok şehirde protestolar yapıldı.

Die Linke'nin (Sol Parti) parlamento başkanı Sahra Wagenknecht, Berlin'deki protestoda "savaşa karşı yeniden çoğalmalıyız, eğer asker gönderme kararı çıkarsa, savaşa karşı bu protestolarımızı

çoğaltarak devam ettirmeliyiz" dedi. 4 Aralık günü ise Alman devletinin Suriye'ye asker göndermesi, 445 milletvekilinin 'evet', 145'inin 'hayır', 7'sinin çekimser oyuyla, onaylanmış oldu. Sol Parti'nin tamamı 'hayır' derken, Sosyal Demokrat Partisi'nden 28 kişi 'hayır', Yeşiller Partisi'nden 3 'evet', 3 de çekimser oy kullanıldı. İktidar partisinden de iki hayır oyu kullanıldı.

Bu oylamanın hemen ardından, Potsdam'da operasyon komutanlığı sözcüsünün verdiği bilgiye göre, 7 Aralık gecesi Almanya 220 askerini güneydoğu Akdeniz'e gönderdi.

Gerici çeteler Suriye'den çekiliyor

Suriye'deki emperyalist savaşta Esad'la çatışan emperyalistlerin desteklediği gerici çetelerin, varılan anlaşma sonrasında Humus kentinden ayrıldığı öne sürüldü.

Londra merkezli Suriye İnsan Hakları Gözlemevi'nin 9 Aralık günü duyurduğu gelişmeye göre, BM masasında varılan ateşkes antlaşması doğrultusunda, gerici çetelerin, kenti Esad'a bağlı güçlere devrettiği

ifade edildi. Otobüslerle kenti terk etmeye başladığı bildirilen gerici çetelerin, buradan İdlib vilayetine geçecekleri kaydedildi. İdlib ise Nusra Cephesi ve Ahrar-uş Şam'ın öncülüğündeki gerici Fetih Ordusu'nun kontrolünde bulunuyor.

Bazı bölgelerde uygulanmaya başlayan ateşkes anlaşması kapsamında Esad hükümetinin bazı çetelere kendilerini yönetme hakkı verdiği de iddia ediliyor.

Gazprom: Türk Akımı durduruldu

Rusya Enerji Bakanı Aleksandr Novak, 3 Aralık günü Türk sermaye devletiyle ortak yürüttükleri Türk Akımı Projesi hakkında açıklama yaparak görüşmelerin durduğunu ifade etti. Novak konuyla ilgili "Türk Akımı konusunda görüşmeler durduruldu. Türkiye ile nükleer enerji projesine ilişkin görüşmeler devam ediyor" dedi.

Rusya'ya ait Gazprom şirketi de, Türk Akımı projesinin görüşmelerinin durduğunu doğruladı. Önceki günlerde bu kararın beklendiği açıklanmış fakat

resmi bir açıklama yapılmamıştı. Gazprom Başkanı Aleksey Miller, yaptığı açıklamada "Türkiye projesinin eğer devam etmesini istiyorsa bize başvurabilir" diyerek Novak'ın açıklamasını doğrulamış oldu. Miller, Türkiye'ye yapılan gaz sevkiyatıyla ilgili ise "umarız böyle bir durum oluşmak zorunda kalmaz" ifadelerini kullanırken, Türkiye'nin Katar'la yaptığı doğalgaz antlaşmasını 'politik' bir adım olarak nitelendirdi.

Rusya'dan NATO'ya uyarı

NATO'nun Türkiye hava sahasını güçlendirmeye yönelik adımları Rusya'dan tepkiyle karşılandı.

RIA Novosti'nin haberine göre, Rusya'nın NATO Büyükelçisi Alexander Gruško, Türkiye-Rusya gerginliği üzerine Türkiye'nin hava savunmasını güçlendirme girişimlerinin Suriye'de kurulacak koalisyonu olumsuz etkileyeceğini savundu.

Gruşenko, "Türkiye'nin hava savunma gücünü

arttırmaya yönelik girişimlerin, terörist örgütlerden kaynaklanan muhtemel tehditleri yok etme göreviyle uyduğundan emin değiliz" dedi. Ayrıca "Türkiye NATO'nun çabalarıyla Rusya'yı baskı altına almaya kalkarsa, bu terörizme karşı uluslararası bir koalisyon oluşturulmasının önünde engel oluşturur" diye ekledi.

İngiltere'den Suriye'ye saldırı

İngiltere Suriye'de ilk hava saldırısını 3 Aralık'ta gerçekleştirdi. İngiltere Savunma Bakanlığı tarafından yapılan açıklama, operasyonda Tornado tipi savaş uçakları kullanıldığı belirtildi.

Açıklamada ayrıca, Suriye'de İŞİD hedeflerini vuran savaş uçaklarının Kıbrıs'taki İngiliz üssünden kalktığı bildirildi.

İngiltere'nin Suriye'ye savaş uçaklarını göndererek İŞİD hedeflerini vurması, parlamentoda yapılan görüşmenin hemen ardından oldu. Gece geç saatlerde parlamentoda yapılan görüşmelerde, ülkenin Suriye'deki hedefleri vurmak üzere savaş uçağı göndermesi kararı 223 red oyuyla karşı 397 oyla kabul edildi.

İşçi-emekçi kadın çalışması...

Sorunlar, ihtiyaçlar ve görevler

Emekçi kadın çalışmasında son yıllarda çaba ve yönelimimiz yoğunlaşmış olmakla birlikte henüz hedeflediğimiz mesafeyi alabilmiş değiliz.

Partinin temel değerlendirmelerinde kadın sorununa ve nasıl bir kadın çalışması yürütülmesine dair temel esaslar ortaya konulmuş olduğu halde, öncelikli olarak sınıf çalışmasında yaşanan zayıflık ile kadro sorunundan kaynaklı olarak bu alanda sistematik bir çalışmayı oturtamadık. Dolayısıyla kadın çalışmasında yaşadığımız zorlanma, kadın sorununa bakış ve çalışmanın örgütlenmesine dair belirsizlik ya da boşluklardan kaynaklanmıyor, sorun uygulama planında yaşanıyor.

Son yıllarda AKP iktidarıyla birlikte kadının ezilmesini derinleştiren politikalar kadın sorunu konusunda duyarlılığı geliştirmiş ve kendi içinde bir tepki birikimine yol açmıştır. Ancak sola hakim feminist-reformist çizgi, bu tepkileri kadın-erkek karşıtlığına yöneltmekte, bu temelde emekçilerin birliğini bölen politikalarını son yıllarda daha da derinleştirmiş bulunmaktadır.

Böylesi bir dönemde sınıf devrimcileri, kadın sorununda estirilene liberal-reformist rüzgara karşı ideolojik mücadeleyi emekçi kadınların örgütlenmesinin sorunlarıyla birleştiren bir dizi etkinliğe konu etmişler, yanı sıra kadın işçi ve emekçilere dönük çalışmalarını yaygınlaştırmışlardır. Sınıf devrimcilerinin çabasıyla Greif Direnişi bünyesinde oluşturulan kadın işçilere yönelik komisyon, kadın çalışmasına ilişkin perspektifimizin pratikte yaşam bulması açısından anlamlı bir örnek olmuştur.

Ancak, bu yönlü çabalara rağmen, yakın döneme baktığımızda, kadın işçileri de doğrudan ilgilendiren metal direnişi, seçimler, 1 Mayıs vb. süreçler emekçi kadın çalışmasının gündemi olamamıştır. Çalışma alanlarında kadın işçilere dönük kolektif bir yüklenme yapılamamış, kadının cinsel ezilmesinden kaynaklı sorunlarına yeterli ilgi gösterilmemiş ya da sınıf zemininden kopuk ele alınabilmiş, toplumsal öfke patlamasına yol açan Özgecan Aslan'ın katledilmesinin ardından verilen refleksi zayıf kalmıştır. Özetle, emekçi kadın çalışmamızda zayıf ve parçalı bir tablo ortaya çıkmıştır.

Kadın sorununun toplum ölçeğinde öne çıkmış olması ve toplumsal mücadelelerde kadınların tuttukları belirgin yer, işçi-emekçi kadın çalışmasında daha özel bir yoğunlaşmanın önemini ortaya koymaktadır.

Sorun pratikte aşılmalıdır!

Kadın çalışmasında zorlanma alanlarımızın aşılmasının esasta pratik bir sorun olduğunu ifade ediyorsak, bugünkü tabloyu değiştirebilmek için çift yönlü yüklenmeye ihtiyaç vardır. Bir yandan emekçi kadın çalışmasında politik önderliği güçlendirmek, diğer yandan da yerel çalışmaların inisiyatifiyle kadın işçi çalışmasına yoğunlaşmak.

Politik önderlik planında yaşanan yetersizlik ve

Emekçi kadın çalışmasında zorlanma alanlarımızın aşılması esasta pratik bir sorunsu, tablomuzu değiştirebilmek için çift yönlü yüklenmeye ihtiyaç vardır. Bir yandan emekçi kadın çalışmasında politik önderliği güçlendirmek, diğer yandan da yerel çalışmaların inisiyatifiyle kadın işçi çalışmasına yoğunlaşmak.

zayıflıklara yüklenmek, temel çözücü halka olarak önemli bir yerde duruyor. Alanın sorunlarına daha fazla yoğunlaşmak, somut politikalar üretebilmek, aynı zamanda partiye bu temelde yön verebilmek en temel ihtiyaçtır. Bu, çalışmamızda bir zayıflık olarak görülen parçalı tabloya da müdahale anlamına gelecek, kolektif ruh, ortak politik hat ve bütünlüğü güçlendirecektir. Partinin kadın çalışmasının esasları ve yönelimleri konusundaki birikiminin özümsemesi açısından varolan boşluklar, zaafiyet alanları ve yer yer çarpıklıkların aşılmasına hizmet edecektir.

Partinin kadın sorununa ve kadın çalışmasının esaslarına dair birikimine dayanarak, kadın çalışması alanında politik önderlik kapasitesinin güçlendirilmesi, bu birikiminin tüm partiye ve kadın çalışması yürüten güçlere maledilmesi ve partinin güçlü örgütsel müdahaleleri, bu alanda mesafe almamızı hızlandıracaktır.

Emekçi kadın çalışmasının zorlanma alanları

Temel noktalara ilişkin bu vurguların ardından, yakın dönem pratiğimizi de dayanarak kadın çalışmasında yaşadığımız sorunların ve zorlanma alanlarının altını bir kez daha çizmek istiyoruz:

* Kadın çalışması esasta kadın işçi çalışmasıdır. Sınıf çalışmamızın organik bir parçası ve özgül bir boyutudur. Bu konudaki açıklıklarımıza rağmen,

bugüne kadar yaşadığımız zorlanmaların da (sınıf çalışmasının geriliği, kadro darlığının yarattığı sıkışmalar vb.) etkisiyle bu alanda gerekli yüklenmeyi başaramadık. Bunun yanı sıra hala da aşılması gereken bir zaafiyet, kadının özgül sorunları üzerinden genel bir kadın çalışması algısıdır.

Sınıf çalışmamızın sorunları çerçevesinde tartıştığımız temel önemde bir nokta, doğal olarak kadın işçi çalışması için de geçerlidir. Kadın işçi çalışmasında mesafe almak, bu alanda somut hedeflere dayanmak, yoğunlaşmak ve kilitlenmek ile doğrudan bağlantılıdır. Genelliğinden çıkartılmadığı, sektör/fabrika vb. somutlamalara gidilemediği koşullarda, sistematik bir tarza bürünmesi ve mesafe alınması olanaklı değildir. Kadın işçi çalışması kapsamında direniş sürecinde kurulan Greif Emekçi Kadın Komisyonu'nun deneyimi, faydalanmamız gereken özgül bir örnektir.

Kadın işçi çalışması temelde, yaşadıkları tüm sorunların asıl kaynağını göstererek kadın işçilere siyasal sınıf bilinci kazandırmaktır. Ancak kapsamı ve hedefleri konusunda hala da yer yer bulanıklıklar yaşanabilmektedir. Emekçi kadın çalışması denildiğinde, kadının ya cinsel kimliğinden kaynaklı sorunlar (özellikle sınıf zemininin zayıf olduğu alanlarda), ya da kadın işçilerin çalışma yaşamındaki özgül sorunları akla gelebilmektedir. Elbette kadın işçi çalışmasının özgül karakterini hiçbir biçimde

gözden kaçırmamalıyız. Ancak bu özgünlük onun sınıfsal kimliğine dayalı sorunlarının ve istemlerinin esas alınması gerektiği gerçeğini karartmamalıdır. TKİP II. Kongresi değerlendirmelerinde konuyla ilgili şu vurgular yer almaktadır:

“Sınıf içinde kadın çalışmamız, belki tekrar olacak ama yaygın yanlış kavrayışlar düşünülürken bu gereklidir de, hiçbir biçimde kadının özgül istem ve ihtiyaçları sınırları içinde düşünülemez. İşçi kadın üzerinde yoğunlaşacak bir çalışma, onu temelde sınıf kimliği, dolayısıyla da buna dayalı sorunları, ihtiyaçları ve istemleri üzerinden hedeflemelidir. Ancak bu temel kadının ezilen cins olmaktan kaynaklı sorunları ve istemleri ile de birleşmelidir. Bir başka ifadeyle, işçi sınıfının genel sorunları ekseninde yürüyen çalışmamız, işçi kadınlara özgü sorunlara dayalı bir çalışmayı da içermek durumundadır.” (Kadın sorunu ve sınıf içinde kadın çalışması, II. Kongre değerlendirmeleri...)

Eğer kadın çalışmasının temel hedefi kadın işçilerin sınıf bilincini geliştirmek ise, her türlü siyasal gelişmeyi de bu çerçevede değerlendirmek durumundayız. Bugün karşı karşıya kaldığımız savaş ve saldırganlık politikaları, bunların sonucu olarak yaşanan vahşi katliamlar, düzenin çok yönlü krizi, seçim süreçleri vb. emekçi kadın çalışmamızın da somutluğu içinde gündem olabilmelidir.

* Kadın çalışmamızın hedeflerinden bir diğeri, işçi sınıfı içinde kadın sorununu ve dolayısıyla işçi kadınların sorunlarını işlemek, sınıfın bütününe kadın sorunu konusunda eğitmektir. II. Kongre değerlendirmelerinde konuya ilişkin şunlar söylenmektedir:

“... Bu, bir yandan toplum düzeyinde kadının genel ezilmesini ve bunun her türden yansımalarını yeri geldikçe sınıfın gündemine taşımak, öte yandan ise işçi kadınların özgül sorunları ve istemleri konusunda genel işçi kitlelerini eğitmek ve pratik yönden duyarlı kılmak demektir. Bu eğitimin, işçi sınıfı içinde de derin kökleri olduğunu bildiğimiz feodal ataerki ya da burjuva cinsiyetçi düşünce, eğilim ve önyargıları gündelik yaşamın ve mücadelenin her alanında ve evresinde çok yönlü olarak hedeflemesi de gerekir. Siyasal çalışmanın ve sosyal mücadelenin bütünlüğü içinde kadın sorununu gündeme getirip onun özgün ezilmesini erkek işçiye kavratmadan, kadın erkek kaynaşmasını sosyal mücadele içerisinde sağlamadan ve özellikle erkek işçiyi bu konuda bir eğitimden geçiremeden, sınıf içinde kadın çalışmasında anlamlı bir mesafe alamayacağımızı da unutmamak gerekir.” (agy)

Geride kalan dönemde karşı karşıya kaldığımız iki süreç, bu alandaki zayıflıklarımızı ortaya koymuştur. Özgecan Aslan'ın canice katledilmesi toplumsal ölçekte tepkilere yol açmış, tüm ülkede eylemler gerçekleşirken, tepkiler kimi fabrikalara da yansımış, özellikle sendikal örgütlülüğün olduğu işyerlerinde eylemler gerçekleştirilmiştir. Duyarlılığın da arttığı böyle bir süreçte çalışma yürüttüğümüz alanlarda kadın sorunu üzerinden işçilere seslenme imkanı yeterince değerlendirilememiştir. Yine, onbinlerce işçinin içinde yer aldığı metal fırtınası sürecinde, sayıları sınırlı da olsa kadın işçiler de yer almış, yanı sıra erkek işçilerin eşleri direnişe etkin bir biçimde manevi-moral güç vermişlerdir. Buna rağmen, siyasal olarak geri bilince sahip metal işçilerinin direniş sürecinde sergilediği cinsiyetçi yaklaşımları kırmaya dönük müdahalelerimiz zayıf kalmıştır.

Genel perspektifler ışığında bu ve benzeri süreçlerden dersler çıkartarak önümüzdeki dönemde sınıfın bütününe yönelik çalışmaya da yüklenebilmek gerekiyor.

* Kadın sorununu esasta işçi ve emekçi kadın sorunu olarak ele almamız, işçi ve emekçi kadınları örgütlemeyi hedeflememiz, genel planda kadınların cins olarak ezilmesinin ikinci plana atılması anlamına gelmiyor. Konuya ilişkin değerlendirmelerimizde, kadın çalışmasının kadının sınıfsal konumundan kaynaklanan sorunlarına indirgenemeyeceği, bu temel üzerinde işçi ve emekçi kadının cinsel konumundan kaynaklanan sorunlarının da bu çalışmanın temel önemde bir boyutu olduğunun altı önemle çizilmiştir. Burada önemli olan, kadının cinsel olarak ezilmesinin temelinde neyin yattığı, yani bu ezilme üretenin ne olduğu, dolayısıyla neyin hedeflenmesi gerektiği konusunda bilinç açıklığı yaratmaktır.

Soruna bakışımız yeterince açık ve net olduğu halde, gerek toplum ölçeğinde kadın sorununun ağırlaşması, gerekse reformist-feminist çevrelerin bu zemindeki etkileri, yer yer sınıf zeminimizin zayıf olduğu alanlarda bulanıklıklara yol açabiliyor. Oysa, kadın sorununa sınıfsal bakış, cinsel ezilme tali planda görmek bir yana, onun kaynağına açıklık getirerek, buna karşı nasıl bir mücadele çizgisi izlenmesi ve neyin hedeflenmesi gerektiğini ortaya koyar. Binlerce yılı bulan cinsel ezilme kaynağında sınıflı toplumlar, dolayısıyla mülkiyet düzeni gerçeği yatar.

Kadınların cinsel ezilmesini üreten bu kaynağı, yani baskı ve ezilme kaynağı olan sistemi ve onun kurumlarını ortaya sermek, bu gerçeği başta işçi kadınlar olmak üzere işçi ve emekçilere taşımak, bu çerçevede güçlü bir teşhir ve eylemli bir hat, pratik-politik çalışmamızın oturması gereken zemindir. Kadının cins kimliğinden kaynaklı sorunlara kendi zeminimizden müdahale, kendini salt bu zeminden vareden feminist/reformist anlayışlara karşı mücadele ve onlarla aramıza sınırlar çekmek açısından da önem taşımaktadır.

* Kadın çalışmasının örgütsel boyutuna dair de yer yer zorlanma yaşadığımızı belirtelim. İşin esası yönünden, bağımsız kadın örgütlenmesi ya da feminist-reformistlerin örgütlenme sorununa bakışı açısından saflarımızda bir açıklık var. Zorlanma pratik

alanda yaşanmaktadır.

Temel bir kaynak olarak işaret ettiğimiz II. Kongre değerlendirmesinde, “tarihsel deneyimlerin ve pratik gerçeklerin” ışığında ihtiyaca uygun düşen örgütsel biçim olarak işçi-emekçi kadın komisyonları önerilmektedir. Komisyonlar, “bizzat kadın kitlelerini örgütlemenin biçimi olmaktan çok, onlara etkin ve amaca uygun biçimde yönelebilenin örgütsel biçimi” olarak ifade edilmektedir. Zayıflık, komisyonların oluşturulması, işletilmesi ve sorunun örgüte maledilmesi konusunda yaşanmaktadır.

Kadın çalışmasının komisyon biçiminde hayat bulamadığı alanlarda, “her çalışmanın kadın boyutu olması” yaklaşımından yola çıkarak, ilgili zeminlerde (bir yerel çalışma, dernek, birlik, sendika vb.) bu konuda partinin genel perspektiflerine uygun bir bakışla hareket edilmesi gerekmektedir. Örneğin, son metal sürecinde erkek işçilerin sergilediği gerici ataerki eğilimlere emekçi kadın komisyonlarının müdahale etmemesi kuşkusuz bir zayıflıktır. Ancak bu, metal eylemliliğine müdahale eden zeminlerimizin de böyle bir müdahale sorumluluğu taşıdığı gerçeğini değiştirmemektedir.

* Son bir nokta ise feminist-reformist güçlere karşı mücadele sorunudur. Reformist-feministlerin kadın sorununda oynadıkları uğursuz rol yıllardır ortaya konulmakta ve saflarımızda bu konuda yeterli bir açıklık bulunmaktadır. Bu alanda da Kürt hareketinin peşinden sürüklenen reformistler, sınıflar gerçeğinden koparılmış bir kadın yüceltmesiyle kadının ufkunu düzen sınırları içine hapsetmektedirler.

Partimiz kadın sorununda bir bütün olarak sola egemen hale gelmiş olan reformist-feminist çizgiye karşı etkili bir ideolojik mücadelenin önemine dikkat çekmektedir. Fakat aslolanın kendi zemininden güç olabilmekten geçtiğinin bilincindedir. Devrimci bir sınıf hareketinin bir parçası olarak kadın işçilerin örgütlenmesinde alınacak mesafe, solda estirilen reformist-feminist cereyanın etkisizleştirilmesinin de biricik yoludur.

(TKİP'nin Merkez Yayın Organı Ekim'in Kasım 2015 tarihli 297. sayısından alınmıştır...)

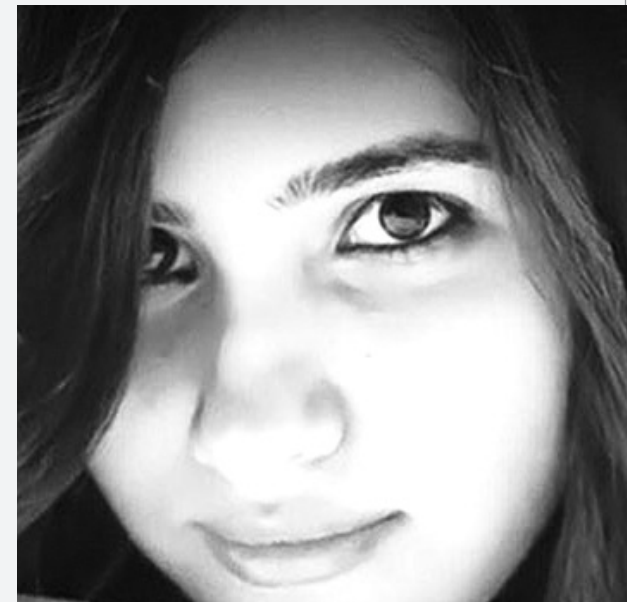
Özgecan davasında karar: Ağırlaştırılmış müebbet

Geçtiğimiz yıl 11 Şubat'ta Mersin'in Tarsus ilçesinde Özgecan Aslan'ı hunharca katletmekten yargılanan Ahmet Suphi Altındöken, Necmettin Altındöken ile Fatih Gökçe hakkında ağırlaştırılmış ömür boyu hapis istemiyle açılan davanın 3. duruşması 3 Aralık günü Tarsus 1'inci Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü.

Katiller, ifadelerini değiştirdi, birbirlerini suçlamaya devam etti ve düzen yargısından “indirim” koparmak için türlü yalanları sürdürdü.

Karar açıklandı: Ağırlaştırılmış müebbet

Mahkeme heyeti dava kararını saat 11.00 sularında verilen aranın ardından açıkladı. Mahkeme üç katil hakkında da ağırlaştırılmış müebbet kararına

hükmetti.

Suphi Altındöken hakkında "kendisini savunamayacak durumdaki maktül öldürmek" suçundan ağırlaştırılmış müebbet kararı verilirken "hürriyetinden yoksun kılma", "nitelikli cinsel saldırı", "suçun halk otobüsünde işlenmesi" gibi gerekçelerle birlikte 27 yıl hapis cezasına; Fatih Gökçe için ise 24 yıl hapis cezasına hükmedildi.

Kapitalizmde kadın sorununun “çözümü”...

Kadın emansipasyonu: “Eşitlik”

Bu yazıda günümüz modern burjuva toplumlarında kadınların yaşadıkları sorunların feminist hareketlerin iddia ettiği gibi “erkek egemen-ataerkil toplum” safsatası ile, “erkeklerin önyargıları” efsanesi ile alakası olmadığını göstermek istiyorum.

Siyasi emansipasyon-yasal hak eşitliği günümüz modern kapitalist toplumlarında baskı ve ayrımcılığa uğrayan grup ve katmanların bu sorunlarının devlet tarafından tanınması anlamına geliyor. Söz konusu bu tanınma, baskı ve ayrımcılığa uğrayan toplumsal grupların siyasi yönetimde temsil edilmeleri sureti ile gerçekleşiyor.

Devletin, toplumsal bir sorunun varlığını “realite” olarak tanıma yoluyla çözme iddiası “yedek çözüm”den başka bir anlama gelmez. Bu yöntemle söz konusu sorunu üreten nedenler ortadan kaldırılmıyor; sadece siyasi anlamda “temsil hakkı”na kavuşturulmak sureti ile sorun tanınmış oluyor. Bu şekilde “çözüm”e kavuşturulan problemlerden biri de kapitalist toplumda kadının eriştiği yurttaşlık statüsüdür. Kadın hareketlerinin bu konudaki başarısını bir zamanların işçi hareketi veya siyahilerin ırkçılığa karşı mücadelesi ile karşılaştırmak yanlış olmaz. Gelişmiş kapitalist toplumları gözönünde bulundurarak söylersek, kadın bugün toplumun yasal haklarla donanmış özgür bir bireyi durumunda. Fakat kadınların erkeklerle yasal-hukuki tam hak eşitliği statüsü, her ne hikmetse kadınların en azından büyük çoğunluğunun sosyal-ekonomik durumunda ciddi bir iyileşmeye yol açmadı. İşin tuhaf yanı, bu durum kadın hareketlerinin de dikkatini çekmiyor.

Kadınların kapitalist toplumdaki rolü sorusunu, kadın hareketleri en başından itibaren “erkeklerle eşitlik” talebi ile cevaplandırdılar. Kadın hareketleri, devletin kendilerine biçtiği toplumsal “kadınlık rolü”nün sebep ve amaçlarını eleştirmek orda kalsın, bunların ne olduğunu öğrenmek bile istemediler.

Kadın sorunu özünde yasal-hukuksal bir sorun olmayıp, devletin kendi siyasi-ekonomik programı doğrultusunda vatandaşlarına yüklediği roller ve serbest piyasa ekonomisinin rekabet prensibinin bir ürünüydü. Çalışanların ücretlerinin masraf-gider olarak hesaplandığı kapitalist ekonomide patronlar, “mümkün olan en az ücretle en yüksek verim” hesabı ile iş piyasasında her zaman bol miktarda bulunan işçi adayları arasında seçim yapma hakkına sahiptir. Kapitalist iş piyasasında iş bulmak için birbirleri ile yarışan, yarışmak zorunda olan işçi adayları için örneğin sağlık sorunları, ilerlemiş yaş, küçük çocuk sahibi olma gibi durumlar dezavantaj anlamına gelir. Kapitalist patron kadın bir işçiyi işe alırken onun birgün çocuk doğurma ihtimalini hesaplar. Bunun işveren için anlamı, anne olan bir işçi kadın en azından belli bir süre için işe ara vermek zorundadır. Tekrar edersek kapitalist işletmelerin işçinin emeğinden mümkün mertebe en fazla kar yapma, -“minimum ücret, maximum kar”- prensibinden dolayı iş piyasasında kadın olmak, yaşlılık, mesleksiz-diplomasız olmak, engelli olmak başlı başına bir dezavantajdır. İşveren, işçi adaylarının bu tür “açıklarını” birbirine karşı

Şimdi yeni bir zirveye hazırlanılıyor. Sıra Paris'teki Dünya İklim Zirvesi'nde. Bu kez de “çevre dostu” kılığında ve insanlık için büyük bir tehdit ve tehlike haline gelen iklim değişikliği sorununa sözde çare bulmak, bu çerçevede önlemler geliştirmek amacıyla toplanıyorlar.

kullanıp, daha az ücret ödeyerek karını arttırma yollarına bakar. Devletin yasa ile işverene, işçi adayları arasında ayrımcılık yapmasını yasaklamasının pratikte bir faydası yoktur. Bir kadın işçi adayının bir işvereni: “kadın olduğum için beni işe almadı” şeklinde şikayet etmesi durumunda, işveren, bunun yasal olarak yasak olduğunu bildiği için mahkeme önünde bir başka sebep öne sürer. Demek ki kadınların hala bazı sektörlerde erkeklere nazaran daha az ücretle çalıştırılmalarının sebebi ekonomiktir, feministlerin iddiası olan “kadın düşmanı toplum” safsatası ile alakası yoktur. “Eşit işe eşit ücret” talebinde bulunan kadın hareketleri için, erkeklerin aldıkları ücret ile insanca yaşayıp yaşamadıklarının bir önemi yoktu, önemli olan kadınlarla erkeklerin ücretlerinin eşit olmasıydı. Bazı iş sektörlerinde işverenler, “eşit işe eşit ücret” talebini kadınların ücretini arttırarak değil, erkeklerin ücretlerini kadınların seviyesine düşürerek, “al sana eşitlik” dercesine kendileri açısından kara dönüştürmüşlerdir.

Her şeyin ekonomiye endekli olduğu, toplumun ekonominin hizmetine koşulduğu kapitalist sistemde tümüyle biyolojik/doğal bir durum olan cinsiyetin, kadınlar açısından ekonomik bir “handikap”a

dönüştürüldüğünü yukarda belirtmiştik. Kapitalist toplumda zaten “eşit muamele” işlemi sonucu ortaya çıkan eşitsiz durumu, yine “eşitlik” talebi ile düzeltmek isteyen kadın hareketlerinin bu talebinin neden yanlış olduğunu göstermek için bir örnek daha verelim. Bir işyerinde çalışan farklı özelliklere sahip insanları düşünelim: kadın-erkek, genç-yaşlı, sağlıklı-hasta, çocuklu-çocuksuz vs. Serbest piyasa ekonomisinde kapitalist yukarda saydığımız farklı özelliklere sahip insanların hepsine eşit muamele yapar ve hepsinde aynı başarıyı, aynı iş verimini görmek ister. Yani yaşlı bir işçiye yada evde bakılması gereken küçük çocukları olan işçi bir kadına daha toleranslı davranmaz. Kapitalist toplumda böylesi problemler “özel problem” kategorisine girer; kapitalist de devlet de “şahsi problemler” için sorumluluk almaz. Hal böyleyken, kadın hareketlerinin “eşitlik isteriz, herkese eşit muamele yapılınsın” talebinin anlamsızlığı ortaya çıkmış oluyor: Şikayet konusu eşitsizlik zaten insanlara yapılan “eşit muamele”nin ürünü. Kadın hareketlerinin bu eşitlik idealizmi, kadınların askerlik gibi insan öldürme mesleklerinde de erkeklerden geri kalmamaları gerektiğini savunacak kadar uç boyutlara varmıştır.

Kadın hareketleri devletin aileye yüklediği ulusun-devletin "üreme hücresi" rolünü ve yasa ile eşleri birbirine bakmaya yükümlü kılma işini de eleştirmediler. Evli yada boşanmış eşlerin yasal olarak birbirlerine bakma mecburiyeti, aldığı ücret ile kıt kanaat yaşayan ücretli kesim için de geçerlidir. Kendilerine bakacak kadar yeterli gelire sahip zenginler için böyle bir yasa gerekmez. Devletin böyle bir yasa ile amaçladığı, ücretli çalışanların kendini yeniden üretimi-neslin devam ettirilmesi işini devlete ve ekonomiye yük olmadan kendi sınırlı imkanları ile gerçekleştirmeleri. Kadın hareketlerinin aile konusundaki talepleri, yükün-sorumluluğun karı ve kocaya eşit bir şekilde dağıtılmasından ibaretti. "Bedenim benimdir" gibi sloganlar da aslında "annelik rolünü reddetmiyorum ama ne zaman çocuk yapacağıma ve annelik ile iş kariyerini nasıl bağdaştıracağıma ben karar vermek istiyorum" demekten başka bir anlama gelmiyordu.

Kadın hareketleri tarafından bir özgürlük eylemi gibi idealize edilen kadınların "meslek hayatına atılması, üretime katılması", meslek hiyerarşisinde tepeye tırmanma başarısını göstermiş kadınlar hariç, geri kalan çoğunluğun durumunda sosyo-ekonomik bir iyileşmeye yol açmamıştır. Hatta kadının yükü artmıştır. Almanya'da2. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrasında gelişen ekonominin ihtiyaçları doğrultusunda yedekte bekletilen kadınlar, ucuz işgücü rezervleri olarak devlet tarafından iş piyasasına sürülmüşlerdir. Aynı dönemde kadınların kitlesel olarak okul ve mesleki eğitime tabi tutulmaları da yine gelişmekte olan Alman ekonomisinin kalifiye işçi ihtiyacı içindi. Kadın hareketleri kapitalist meslek hiyerarşisini de eleştiriye değer bulmamışlardır. Sadece hiyerarşinin tepesindeki yönetici-şef makamlarının kadın ve erkekler arasında eşit paylaşılmasını talep etmişlerdir.

Feminist cinsiyet ideolojisinin en temel argümanlarından biri de şudur: "Kadınız, mağduruz, mağdur olduğumuz için de haklıyız." Almanya'da başbakanlık koltuğunda ya da IMF gibi dünyayı çekip çeviren kurumların başında kadınların olması da, kadın hareketlerinin: "Kadınlar olarak hepimiz erkek milletinin mağduruyuz" argümanını dillendirmeye devam etmelerine engel değildir. Dünyanın neresinde şiddet içerikli bir olay yaşansa, kadın hareketlerinin yaptıkları ilk iş kurbanların ve failerin cinsiyetine

bakmaktır: "Kurbanlar içinde kadın var mı, fail erkek mi?" Bundan dolayıdır ki kadın hareketlerinin internet sayfaları şöyle haberlerle doludur: "iki kadın daha öldürüldü, bir kadın daha taciz edildi vs..."

Cinsel taciz, şiddet gibi olaylar tek başına tek tek erkeklerin zihniyeti ile, feodal kültürün kalıntıları ile açıklanamaz. Zira bunu döne döne üreten bizzat kapitalizmdir. Bu tür olayların gelişmiş kapitalist ülkeler de dahil bir türlü bitmemesinin kaynağı da, kapitalist toplumun hiyerarşik sosyo-ekonomik yapısı ve ekonomik bağımlılık ilişkileridir. Bir işyerinde sekretere yapılan cinsel tacizin, o işyerinin temizliğini yapan işçi tarafından değil de o işyerinin patronu tarafından yapılması bir tesadüf değildir. Cinsel tacizin, şiddetin mantığı şudur: "Patron olarak bu benim hakkım." Aynı şekilde, yatılı okullarda öğretmenlere emanet edilen kız ve erkek çocuklara ya da çocuk cezaevlerinde gardiyanlar tarafından çocuk mahkumlara yönelik cinsel taciz ve şiddet de, söz konusu bu hiyerarşik toplum düzeni, yani suçu isleyen kişinin sahip olduğu

yasal güç, yetki ve makam ile alakalıdır.

Sonuç: Modern burjuva toplum varolduğu müddetçe feminist eleştiri de kapitalist sisteme eşlik eden bir çeşit fon müziği olarak devam edecektir. Çünkü feminist eleştiri tam da kapitalist rekabet ölçülerini esas almaktadır: Bireyler arasındaki mesleki kariyer ve para kazanma yarışı eşit şartlarda hayat bulmalı, toplumun ürettiği zenginlikten herkes kişisel başarısına, performansına göre pay almalıdır.

Kadın hareketlerinin bugün "kadınlık" kimliğini sahiplenip ön plana çıkarmaları, feminist eleştirinin çıkış noktası olan devletin vatandaşlarına biçtiği kadın-erkek rollerinin benimsenmesinden başka bir anlama gelmez. Kadın hareketlerinin kendilerini her şeyden önce cinsiyet üzerinden tanımlama işi, toplumu "kadınlar-iyiler (kadın kolektifi)", "erkekler-kötüler (erkek kolektifi)" şeklinde iki karşıt cepheye bölerek, bir çeşit cins-cinsiyet ırkçılığına kadar varmış durumdadır.

Akan Aslan

Cami tuvaletinde taciz

Düzen yargısı 'iyi hal' indirimleriyle kadın tacizcilerini 'ödüllendirmeye' devam ediyor. İstanbul'da bir etiket firmasında desinatör olarak çalışan 26 yaşındaki O.K., geçen yıl 10 Eylül'de bulunduğu sanayi sitesinin cami tuvaletinde tacize uğradı. O.K.'nin iddiasına göre tuvaleti işleten 63 yaşındaki Ö.Ö. adlı kişi, kadınlar kısmı tadilata alınınca kendisini erkekler bölümüne yönlendirdi.

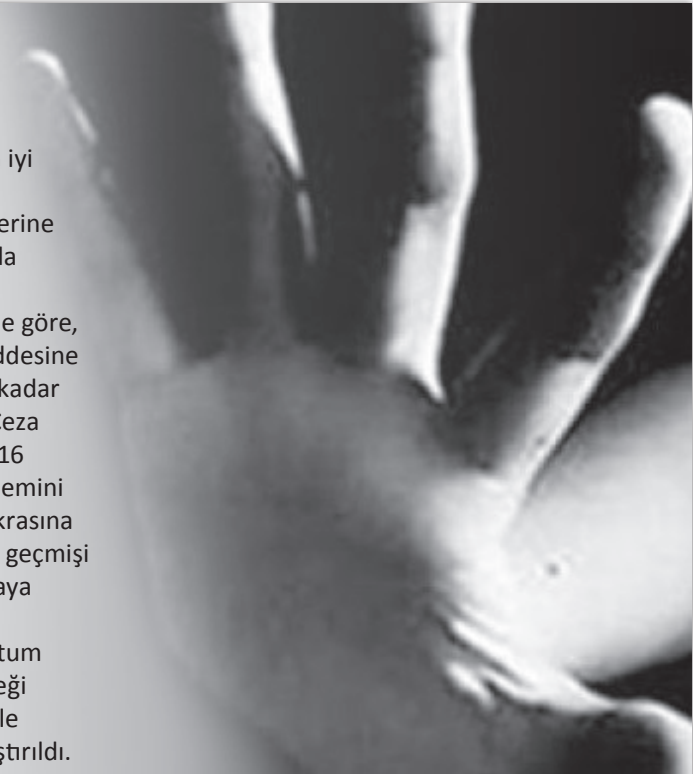
O.K.'nin iddiasına göre, tuvaletten ayrılırken, çıkış kapısının kapalı olduğunu gördü. Ellerini yıkayıp çıkmak isterken Ö.Ö. yanına geldi. "Bugün saçlarını salmışsın, ne güzel. Çok güzelsin, çok tatlısın" diyerek, göğsünün üzerinden O.K.'nin saçlarını okşadı. Ardından, "Seni sırtıma alıp gezdireyim. Gel seni öpeyim, bir sarılayım" diyen Ö.Ö., genç kadına sarıldı ve yüzünü yanağına dayadı. Ö.Ö.'yü itip kaçan O.K., şikayetçi oldu. O.K., yaşlı adamın önceki günlerde de "Eşim çok şişman, kucaklayamıyorum" dediğini ileri sürdü. Ö.Ö. taciz iddiasını reddederek, O.K.'ye 'Kızım giysilerin çok kısa.

Burası sanayi bölgesi. Biraz daha kapalı giyinsen iyi olur" dediğini savundu.

Gelineyle yaşadığı sorunun aklına gelmesi üzerine O.K.'ye "Senin gibi temiz bir gelinim olsa sırtımda taşıyım" diye konuştuğunu iddia etti.

İsmail Saymaz'ın *Radikal*'de yer alan haberine göre, Ö.Ö.'ye Türk Ceza Kanunu'nun (TCK) 102/1. maddesine göre 'cinsel saldırı' suçundan beş yıldan on yıla kadar hapis istemiyle dava açıldı. Bakırköy 37. Asliye Ceza Mahkemesi'nde açılan davanın son duruşması, 16 Ekim'de görüldü. Mahkeme heyeti, Ö.Ö.'nün eylemini sarkıntılık kabul ederek, aynı maddenin ikinci fıkrasına göre iki yıl hapis cezası verdi. Ö.Ö.'nün sabıkasız geçmiş göz önünde bulundurulurken, cezası bir yıl sekiz aya indirildi.

Ardından "sabıkasız kişiliği, duruşmadaki tutum ve davranışları itibarıyla yeniden suç işlemeyeceği konusunda olumlu kanaat oluştuğu" gerekçesiyle hükmün açıklanmasının geri bırakılması kararlaştırıldı.

Özgecan davası sonuçlandı:

Sorun bireysel değil, toplumsaldır

Özgecan davası sonuçlandı. Bu alçakça gerçekleştirilmiş cinayetin faileri ilgili mahkeme tarafından ağırlaştırılmış müebbet cezası ile cezalandırıldılar.

Mor kadınlar başta olmak üzere feminist kadın örgütleri "eşitliği ve yaşam hakkını savunan kadınlar direnişini büyüterek evrensel bir karar çıkmasını sağlamıştır" açıklaması ile bu sonucu olumlu karşıladılar. Kimi çevreler daha da ileri giderek sonucu, adaletin yerini bulmasının bir örneği olarak sundu.

Sermaye hükümetinin başbakanı Ahmet Davutoğlu da "3 kız babası olarak ve Türkiye'deki bütün kızların manevi babası olarak yüreğim soğumadı" şeklindeki açıklaması ile bu tutuma ortak oldu.

Davayı takip eden ve sonucu olumlu bir gelişme olarak gören feminist kadın kuruluşları harekete geçmekte gecikmedi. Özgecan davasının topluma mal olduğunu, haliyle Özgecan'la ilgili herhangi bir girişimin toplumsal destek bulacağını ileri sürerek, "Özgecan yasası çıksın" kampanyası başlatmaya hazırlanıyorlar. Kampanyada, "kadına karşı işlenmiş suçlarda ceza ve tahrik indiriminin kalkmasını, bu suçların en ağır ceza ile cezalandırılmasını" talep edecekler.

Sorun bir yürek soğutma ve soyut bir adalet sorunu değildir

Kadın cinayetlerine karşı duyarlı olmak, Özgecan ve benzeri olaylara tepki vermek, olayı bir dava haline getirmek ve bunun için mücadele etmek, dahası, davayı takip etmek şüphesiz ki gereklidir. Gereklidir, zira, tepkisizlik, hele hele kanıksama tehlikelidir ve her şeyden önce, olayın failerine ve mevcut iktidar sahiplerine cesaret verir. Suçluların, yani suçu işleyen bireylerin en ağır cezalara çarptırılmalarını, bu konuda en küçük bir indirimde dahi başvurulmamasını talep etmek de önemlidir.

Nihayetinde, her suçun, hele de bu topluma karşı işlenmiş bir suçsa, ödül gibi indirimler ya da salıverilmeler yerine, cezai bir karşılığı olmalıdır. Bunun için mücadele de edilmelidir. Doğru ele alınmak ve doğru bir perspektifle yürütülmek koşulu ile bunun sonucu şu ya da bu düzeyde belli yararları da olacaktır.

Şöyle ki, hatırlanacağı üzere, Özgecan olayı gerçekleşme biçimi ile sadece ilerici ve devrimci çevrelerde değil, toplum ölçüsünde infiale neden oldu. Anında çok yaygın protestolara başvurulup, Özgecan'a toplum düzeyinde bir sahiplenme tutumu ortaya kondu.

Bu aynı duyarlılık ve sahiplenme Özgecan davası sürerken de devam etti. Başta çeşitli kadın örgütleri

Sorunu bireyselleştirmek, olayı birkaç ruh hastası cinsi sapığın sorunu haline getirmek, suç ve ceza ikilemine sıkıştırmak, suçu toplumsal temellerinden kopartıp, cezayı caydırıcı bir araç değil de amaçlaştırmak ve bunları kendi içinde bir program haline getirip, mücadeleyi bu çerçeveye oturtmak son derece sakıncalıdır.

olmak üzere hatırı sayılır bir çevre davayı takip edip, failerin cezalandırılmaları için mücadele ettiler. Gerçek şu ki, olaya gelmiş geçmiş en kadın düşmanı iktidar olan dinci-gerici AKP iktidarını dahi baskı altına alacak denli güçlü, toplum düzeyinde bir sahiplenme vardı. İşte bu baskı sonuç üzerinde etkili oldu. Özgecan cinayetinin failerinin ağır cezalara çarptırılmalarında önemli rol oynadı.

Fakat öte yandan önemli bir sorun daha var. Özgecan sorununu bireyselleştirmek, olayı birkaç ruh hastası cinsi sapığın sorunu haline getirmek, bireysel intikamcı duygularla onu suç ve ceza ikilemine sıkıştırmak, suçu toplumsal temellerinden kopartıp, cezayı caydırıcı bir araç değil de amaçlaştırmak, bir yürek soğutma olayı derecesine düşürmek ve nihayet, tüm bunları kendi içinde bir program haline getirip, mücadeleyi bu çerçeveye oturtmak son derece sakıncalıdır. Bunun kendisi, niyetlerden bağımsız olarak sorunun gerisinde yatan gerçeklerin gizlenmesine hizmet eder.

Özgecan davası ile ilgilenen, her aşamada takip eden Mor Kadınlar ve benzeri reformist-feminist kadın kuruluşlarının tümü de her aşamada bu bakışla hareket ettiler. Kadın sorununa bakışlarının dolaysız bir devamı olarak, Özgecan sorununu da kadın-erkek ikilemine hapsedtiler. Protesto gösterilerinde bunun ifadesi tepkiler ortaya koydular. Erkekleri adeta

dışladılar.

Böylece toplum ölçüsünde bir sahiplenme durumu olduğu halde onlar olayı toplumsal gerçeklerden kopardılar. Toplumsal bir hesap sorma yerine, bireysel bir ölç alma, bir intikam, bir yürek soğutma darlığı ile hareket ettiler. Öyle ki, kimi gösterilerde devrimci sloganları susturmaya dahi kalktılar.

Özgecan davası toplumsal-siyasal bir sorunun parçasıdır

Çifte sömürü, sistematik baskı, cinsel taciz ve tecavüz, kadına yönelik şiddet, hayatın her alanında kadına dönük ayrımcılık, eşitsizlik, özgürlükten yoksunluk, kadın cinsini aşağılamak, fuhuşa mahkum etmek ve cinsel bir meta olarak kadını pazarlamak; tüm bunların kaynağı özel mülkiyet düzeni olan kapitalizmdir. Kadın sorunu, özel mülkiyetin ve sınıfların tarihin sahnesine çıkması ile birlikte ortaya çıkmış olup, toplumsal-sınıfsal bir sorundur.

Özgecan olayı da özel mülkiyetin ve sınıfların ortaya çıkışı ile başlayan, adına kadın sorunu denen sorunun parçasıdır. Ondan ayrı ele alınamaz. O, toplumsal-siyasal bir sorundur ve mücadele de buna göre sürdürülmelidir. Daha açık bir ifade ile, kadın sorununun çözümü için mücadele, dosdoğru kapitalizmin temellerine ve sermayenin çıplak egemenliğine dönük bir mücadele olmalıdır.

Sorunun temeli olan kapitalizm var oldukça kadın sorunu toplumun her daim kanayan yaralarından biri olmaya devam edecektir. Kadına yönelik çifte sömürü, kadına dönük şiddet, cinsel taciz ve tecavüz, ayrımcılık, eşitsizlik ve nihayet, ardı arkası kesilmeyen kadın cinayetleri sürecektir. Kadınların yaşam kavgası daha bir yakıcı hale gelecektir.

Aydın'da kadın cinayeti

Sermaye düzeninin teşvik edip yargı eliyle ödüllendirdiği kadın cinayetlerine Aydın'da bir yenisi daha eklendi.

5 Aralık günü 30 yaşındaki Fatih Yavuz adlı bir kişi, ayrı yaşadığı 20 yaşındaki Halime Yavuz'u barışmak için kent merkezindeki bir otele çağırdı. Kadın katili Fatih Yavuz, Halime Yavuz ile yanındaki 1 ve 3 yaşlarındaki çocuklarını bıçaklayarak katletti. Katil cinayetten sonra bıçağı kendi göğsüne saplayarak intihar etmeye çalıştı. Anne Yavuz ve çocukların cesetleri ise savcının incelemesinin ardından Aydın Devlet Hastanesi morguna kaldırıldı.

İstanbul Üniversitesi'nde polis ve İŞİD çeteleri birlikte hareket ediyor

İÜ Fen-Edebiyat Fakültesi'nde İŞİD'cilerin 2 Aralık günü devrimci öğrencilere yönelik saldırı girişimini teşhir eden, "Üniversitelerde cihatçı çetelere geçit vermeyeceğiz!" başlıklı bildiriye dağıtan ilerici, devrimci öğrenciler, 3 Aralık'ta maskelerle yüzlerini gizleyen İŞİD'ci çetenin satırlı ve çivili sopalı saldırısına uğradı.

Yaklaşık 10 kişilik dinci grup, tek bir getirerek öğrencilere saldırdı, öğrenciler ise kendilerini soda şişeleriyle korumaya çalıştı. Saldırı sonucunda satır darbesi alan Kaldıraç dergisi okuru bir öğrenci kafasından yaralanıp hastaneye kaldırıldı. Polis "olayları yatıştırma" görüntüsü vermek için tekrar okula girerek birkaç İŞİD'ciyi gözaltına aldı.

4 Aralık sabahı erkenden okula giren İŞİD'ci çete, okula toplu giriş yapan ilerici, devrimci öğrencilere okula girer girmez saldırdı. Okul içinde sivil polislerle birlikte duran çetenin saldırısının ardından okula çevik kuvvet girdi ve en az 15 öğrenciyi gözaltına aldı. Öğrenciler polis ve çete saldırılarına karşı Ortabahçe'de "Faşizme karşı omuz omuz!", "Beyazıt faşizme/İŞİD'e mezar olacak!" sloganlarıyla toplanırken

polis tekrar saldırdı. Bu kez katlara ve amfilere de çıkan polis, gözaltılara devam etti. Saldırganlıkta sınır tanımayan polis, Ortabahçe'de oturan öğrencileri de gözaltına aldı. Böylece sabah yaşananlarla birlikte toplam 32 öğrenci gözaltına alındı.

Gözaltılar ve saldırılara karşı direnişi sürdüren ilerici, devrimci öğrenciler, Fen-Edebiyat Fakültesi önünde saldırıları protesto eden bir basın açıklaması yaptılar. Polis ablukasında yapılan basın açıklaması biterken İŞİD'ci çeteler sopalar ve soda şişeleriyle saldırıya geçti. Yaralanan öğrenciler oldu. Okula tekrar girerek toplu çıkış yapan öğrenciler tekrar gözaltı vermeden Vezneciler Metro çıkışına kadar yürüyüş gerçekleştirdi.

Özel güvenliğin yönlendirmesiyle polis, gözaltına aldığı bir DGB'linin kelepçesini çözerek kolunu kırdı. Kolu alçıya alınan DGB'li hastaneden serbest bırakılırken, diğer gözaltılar 6 Aralık akşamı savcılıktan serbest bırakıldılar.

Kızıl Bayrak / İstanbul Üniversitesi

Dinci-faşistlere Cebeci'de geçit yok

2 Aralık günü Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü'nde "Müslüman hanımlar" adı ile dinci-gerici faşistlerce gerçekleştirilmek istenen sözde etkinlik ilerici, devrimci öğrencilerin müdahalesiyle engellenmişti. Bunun üzerine 4 Aralık günü Cebeci Kampüsü girişinde basın açıklaması yapacağını duyuran dinci-gerici faşistler Kurtuluş Parkı'nda toplandı.

İlerici, devrimci öğrenciler ise sabah saatlerinden itibaren Cebeci'de toplanarak kampüs içinde yürüyüş ve ajitasyonlarla herkesi faşizme karşı üniversitelerini savunmaya çağırdı. Öğlen saatlerinde, devrimci öğrenciler kampüs kapısında toplu bekleyişe geçti. Bekleyiş sürerken faşistler, Kurtuluş'ta basın açıklaması yaparak dağıldı ve Cebeci'ye gelemedi. Bir süre daha toplu bekleyişini sürdüren devrimci öğrenciler

sonrasında kampüste yapılan "Mülkiyeliler Birliği Konferansı"na girerek burada kürsüde söz aldılar.

Yapılan konuşmada İŞİD uzantısı gerici faşist odakların çeşitli topluluk isimleri altında üniversitelerde gerici provokasyon yaratma çabası içinde oldukları teşhir edildi. "Müslüman değerler" kisvesi altında şeriatçı faşist güçlerin okulları özgürleştirme mücadelesi veren ilerici, devrimci öğrencilere saldırmak için sürekli yeni kılıflar uydurduğu ifade edildi. Polisi de arkalarına alarak üniversitelerde saldıran faşistlere ve İŞİD destekçilerine geçit verilmeyeceği ortaya kondu. Konferans katılımcıları alkışlar ile devrimci öğrencilere destek sundu.

Kızıl Bayrak / Ankara

ODTÜ'de grev

ODTÜ'de Tez Koop-İş Sendikası ile Kamu İşletmeleri İşverenleri Sendikası (Kamu-İş) arasında devam eden toplu sözleşme sürecinde uzlaşma sağlanamaması üzerine 277 kadrolu işçi 4 Aralık tarihinde greve çıktı.

Rektörlük önünde birçok noktaya "Bu iş yerinde grev var!" pankartı asan ODTÜ işçileri, üniversite içinde bir yürüyüş gerçekleştirerek grev coşkusunu üniversitenin dört bir yanına taşıdılar.

İşçiler altı aydır dile getirdikleri taleplerinin sonuç vermemesi üzerine greve başlayacaklarını duyurmuşlardı. Yapılan görüşmeler sonucunda önce günlük 50 kuruşluk zam ardından günlük 1 liralık zam önerilmişti, fakat işçiler bu tekliflerin birer politik küfür olduğunu dile getirdiler.

Grevin beşinci günü olan 8 Aralık'ta ise görüşmeler sonucunda günlük zammın 1,5 lira olması teklif edildi. Tez Koop-İş sözcüsü 2-2,5 lira ile bu işin olmayacağını, taleplerinin karşılanabilir olduğunu söyledi. Tez Koop-İş sözcüsü sözlerini, "bugün aslında bizim grevimizin ilk günü. Her gün direnişimizi ilk günkü gibi sürdüreceğiz ve taleplerimiz karşılanana kadar mücadeleye devam edeceğiz" diyerek noktaladı. Konuşma alkışlarla ve sloganlarla karşılandı.

ODTÜ DGB, dayanışmaya çağırdı!

Ankara Devrimci Gençlik Birliği ODTÜ'de yaptıkları çalışmayla öğrencileri sürmekte olan grevle dayanışmaya çağırdı. Okulu yazılmalarla donatan DGB'liler sonrasında kütüphane önünde bildiri dağıtımını yaptı. Dağıtım sırasında öğrencilerle grevin güncel durumu ve işçi direnişlerinin gençlik için ne ifade ettiği üzerine konuşuldu.

Kızıl Bayrak / ODTÜ

Genç-Sen üyelerine tahliye

Mersin'de Aziz Güler'in cenazesini istedikleri için tutuklanan Genç-Sen üyeleri Ezgi Harbelioğlu ile Umut Çevik 9 Aralık günü çıkarıldıkları mahkemede tahliye edildi.

Duruşma öncesinde "Ezgi ve Umut için adalet nöbetindeyiz!" çağrısı üzerine siyasal güçler adliye önüne dayanışmaya gelirken, kitlenin adliye bahçesine girmesi kolluk güçlerince engellendi.

Bunun üzerine kurumlar buldukları yerde basın açıklaması ve konuşmalar yaptılar.

Kızıl Bayrak / Mersin

Zordur bu ülkede öğretmen olmak

Okullarımız yaşadığımız ülkenin sıcak gündemleriyle kavruluyor. Ülke gündemleri, öğretmen ve öğrenciler şahsında karşılık buluyor. Bir de derler ki; "yeni nesil çok apolitik!" Ben buna çok inanmıyorum. Tıpkı toplum gibi, yaşanan gelişmeler karşısında herkes gardını alıyor ve kutuplaşıyor. Herkes kendi safına geçip siper alıyor. Berkin öldüğünde ağlayanla yuh çekenler, Soma işçileri katledildiğinde "katliami lanetleyenlerle" "bu işin fitratında ölüm var" diyenler, Ankara Katliamı'nda "katili tanıyoruz" diyenle "Onlar zaten teröristti" diyenler aynı sınıfta yan yana oturuyorlar, ortak kaderleri olan yoksulluğu ve geleceksizliği paylaşıyorlar. Çocuk deyip geçmemek lazım onlar her şeyin farkında ve şimdiden saflarını belirlemekteler.

Okullar tıpkı Anadolu gibi halklar mozaiği. Türk, Kürt, Laz, Çerkez, Alevi, Sünni, Hristiyan her renkten, her dinden, her milletten çocuğa ev sahipliği yapıyor. Ama tıpkı sermaye devleti nasıl halklar için bir hapisane ise okullar da çocuklarımız için bir hapisane gibi. Ve biz öğretmenler de onların gardiyanları gibiyiz. Bunun sonu ise tek millet, tek devlet, tek din, tek bayrak diyerek tekleştirilen geleceğimiz.

Bu ülkede öğretmen olmak çok zordur. Sadece her geçen gün elimizden alınan haklarımız ve buna karşı verdiğimiz mücadele değildir öğretmenliği zorlu kılan. Bunların yanı sıra her gün şahit olduğumuz, çocuklarımızın bu küçücük yaşlarında göğüslemek zorunda oldukları yaşamlarıdır onu daha da zorlu kılan. Okullar, ayağındaki naylon ayakkabısı bile yırtık olan, kuru ekmekle öğle yemeğini geçiştiren, çocuklarla doludur. Okullara, dili yasaklı olan ve başka bir dili zorla öğrenmek zorunda bırakılan, inancında namaz olmadığı halde masa üzerlerine çıkarılıp zorla namaz kıldırılan bir anlayış hakim. Parçalanmış ailelerin parçalanmış çocukları, çocuk yaşta zorla evlilik, küçücük elleriyle çalışmak zorunda kalan çocukların varlığı, parçalar yüreğini. Okullar, yoksulluğun, yoksunluğun, eşitsizliğin kol gezdiği ve belirgin bir şekilde yaşandığı yerlerdir ve her gün bu gerçekle yüz yüze yaşamaktır öğretmenlik.

Ben bir öğretmenim. Bu güne kadar yüzlerce yaşam öyküsü dinledim, yüzlercesine tanık oldum. Bunların bazıları ders verip öğretirken yüreğini dağıtıyor, bazıları ise ağız dolusu güldürdü.

Yıllarca işsiz kaldıktan sonra öğretmen olarak atanmışım. Çok mutlu ve heyecanlıyım. Nere olursa olsun fark etmez öğretmenlik yapmak istiyorum. Küçük bir köye tayinim çıkıyor. Böylece yıllarca sürecekte olan yolculuğum da başlıyor. Araba ilerliyor. Köyün üzerinde kara bulutlar var ama yağmur yok. Hava gerçekten kurşun gibi çok ağır. Bu köy yaşamıyor sanki kasvet her yere sinmiş. Sanki bir şey olmuş herkes ölmüş bütün köy yasta gibi. Hiç ses yok. Çocukların cıvıltıları yok. Sadece hayvanların sesleri var etrafta. Araba köyün içine doğru ilerlemeye devam ediyor. Okula giriyoruz. Okul bağıyor sanki "ben yoksulum" diye. Her tarafı dökülüyor. Arkadaşlar bakışlarının şaşkınlığını anlıyor galiba "alışırsın hocam biz alıştık sen de alışırsın" diyorlar. Okul bahçesinden sesler

Okullar, yoksulluğun, yoksunluğun, eşitsizliğin kol gezdiği ve belirgin bir şekilde yaşandığı yerlerdir ve her gün bu gerçekle yüz yüze yaşamaktır öğretmenlik.

geliyor. Oyun oynayan gülen çocuk sesleri. Garip olmayan sıradan bir şeyle karşılaştım en sonunda. Oh be! Diyorum içimden. Günler sonra alışıyorum duruma, hatta o kadar çok alışıyorum ki öğretmenler odasında bizimle birlikte yaşayan farelerle yemeğimi paylaşıyorum. Köyün sessizliğinin nedeninin kan davalarında ölenlerin sayısının çokluğundan kaynaklı olduğunu da kısa sürede öğreniyorum.

Yedinci sınıftaki Semra çok dikkatli bir kız. Okul beş gün, o okula iki gün geliyor. Onun evde işleri var. Ailesi ile anlaşma yapmış iki gün okula gidecek üç gün evde iş yapacak. Olsun Semra gelmediği üç günü hemen telafi ediyor. O kadar çok okumak istiyor ki sözcüklerle tarif ettiğinde yetersiz kalır belki de. Mayıs ayı geliyor Semra okula gelmesi gereken o iki gün de okula gelmemeye başlıyor. Sorup soruşturuyoruz. Semra'nın ablası ölmüş. İki tane yeğeni varmış. Eniştesi Semra'yı babasından istemiş, babası da yedi milyar karşılığında onu enişteye satmış. Hem yeğenlerine bakacak biri lazım, onlara analık yaparmış. Kendisi çocuk olan Semra, ablasının kocasına karılık, çocuklarına da analık yapacak yaşamı boyunca.

Dinsel gericiğin tüm ağırlığıyla yaşandığı başka bir köydeyim artık. Ailelerin kız çocuklarını, erkeklerle aynı yerde olmasına karşı çıktıkları için okula göndermediği, yoksul mu yoksul bir köy burası. Okula kızların tamamı kapalı geliyor ancak neredeyse başlarındaki yemenilerin hepsi yırtık, üzerlerindeki etekler bölük pörçük. "Türkiye'de kadın erkek eşit mi?

Kadınlar mı yoksa erkekler mi eziliyor?" başlıklı bir münazara düzenledik. Adını hiç unutamadığım Hatun adlı öğrencim hıçkırıklara boğularak yaşadıklarını anlatıyor. Yaşadıklarını kâh ağlayarak kâh öfkelenerek, çaresizce anlatıyor. Daha kadın olmadan bir kız çocuğu olarak nasıl ezildiğini yaşadıklarıyla, orda olanlara kadınların ezildiğini ispatlıyor. "Ben okuyacağım öğretmenim okuyacağım ve kurtulacağım bu köyden" diyerek sözlerini bitiriyor. Hatun'u bir yıl sonra şehir merkezinde gördüm kucağında bir çocukla. Hatun beni görünce "Hocam beni sattılar bu da benim çocuğum" dedi. Evet, köyden kurtulmuştu ancak zorla evlendirilip küçük yaşta anne olarak. Tüm bunlar, hiç de egemenlerin bahsettiği gibi ağalığın, şeyhliğin hüküm sürdüğü, töre cinayetlerinin yaşandığı Kürdistan coğrafyası değil Türk ve Sünnilerin hâkim olduğu devletin gözdesi olan Orta Anadolu topraklarında yaşandı.

Anadolu'nun bağrında, yüzyıllardır katliamların hiç bitmediği aynı zamanda direnişin kalelerinden olan, Pir Sultan'ın bugün bile ruhunu taşıyan bir Alevi köyünde çalışıyorum. Çocuklarla tanışıyor, kaynaşılıyor. Dönemin ortalarına geliyoruz. Konumuz Osmanlı Devleti Yavuz Sultan Selim Dönemi. Yavuzla Şah İsmail'in karşı karşıya geldiği Çaldıran Savaşı'na yeni başlamışım. Tıpkı adını aldığı yiğit gibi yiğit olan bir öğrenci sözümü kesiyor. Deniz'in sesi çınlatıyor kulaklarımı "Hocam hocam bizim atalarımızı katleden bu katili bize mi anlatıyorsun? Alevileri Çaldıran'da

katleden Yavuz değil mi?” diyerek bana bir ultimatom çekiyor ve ekliyor “bize celladımızı anlatma!” Bu topraklarda, Pir Sultan ölmemiş, Denizler O’nun bıraktığı mücadele ateşini ellerinde taşıyor.

Küçük kasaba ve köylerden kurtuldum. Nihayet Türkiye’nin kalbinin attığı metropole gelebildim. Yıl dolandı Eylül’den Mayıs’a geldi. Mayıs ayı hiç de bahar gibi gelmedi. Soma’da 301 maden işçisi patronlar ve devlet ortaklığı ile katledildi. Katliamın ardından ortaya çıkan toplumsal muhalefet bizim okulda da karşılık buldu. Tüm öğrenciler yasta, siyahlar içinde okula gelmişler. Somada yitirdiklerimizi anmak için okulun tüm öğrencileriyle birlikte bir anma gerçekleştirmek istiyoruz. Anma için okul bahçesinde toplanıyoruz. Bizim toplandığımızı gören okul idaresi engel olmaya çalışıyor ama nasıl bilemiyor. Saygı duruşuna geçiyoruz tam o sırada idare “yaptığınız suç herkes sınıflarına girsin yoksa başınıza iş gelir” tehditleri savuruyor. Öğrenciler bu tehditleri dikkate almıyor. Okul idaresi yandaş öğretmenleri devreye sokuyor. Çaresizce bağırıp çağırıyor. Ancak ne yandaş öğretmenler ne de idare, çocuklar ve iki öğretmenin anma yapmasına engel olamıyor. Okul bahçesindeki eylemcilerin, ilk karşı koyuşları cılız iken şimdi daha kararlılar. Oturma eylemine başlıyorlar. Yaklaşık iki saat sonra kendiliğinden oturma eylemini bitiriyorlar. Prangalarından kurtulmanın, kendi inisiyatifleriyle karar almanın, birlikte iş yapmanın ilk deneyimini tadıyorlar.

Savaş yüzünden yaşanmaz halde olan Suriye’den göç etmek zorunda kalan Muaz. Zeytin karası gözleri ışıl ışıl, mutluluk ve umut taşıyor tüm yaşadıklarına inat. Her defasında elinde bir harita ile benim yanıma geliyor, geri dönmek istediği Suriye’yi gösteriyor. Sınıfa geleli daha iki ay olmadan Türkçe konuşmaya ve yazmaya başlıyor. O kadar öğrenme isteğiyle dolu ki çok ısrarcı ve hatta ısrarı bazen beni yoruyor.

Herkes dünya çiziyor. Ben de onun yanına gidip dünyayı çizebilmiş mi bakıyorum. Çizdiği dünya bir uçurtmaya benziyor. Bilinmez belki de ülkesine uçurtmayla dönmek istiyor ve yahut uçurtma gibi özgür olmak. Önünde oturan arkadaşı Muaz’ın çizdiği dünyayı fark ediyor diğer arkadaşlarına dönerek hem anlatıyor hem de gülüyor. Sınıfta birkaç öğrenci hariç hepsi gülmeye başlıyor. Muaz’ın gözyaşlarını görüyorum yanaklarında. İçin için ağlıyor ama sessizce, kimseye göstermeden. Kırk dakika boyunca ağlıyor. Onun gözyaşları savaşa, mülteciliğe küçük yaşında göğüslemek zorunda kaldığı yaşama bir isyan belki de.

Çok sevdiğim bir sınıfa gidiyorum. Kapıdan içeri girdiğim halde kimse beni görmüyor. İnanılmaz bir gürültü var ve herkes ayakta. Beş on dakika boyunca onları yerlerine oturtmaya çalışıyorum. Belli, bir şey olmuş. Başlıyorlar anlatmaya. Ve arkasından “öğretmenim şunu şunu istiyoruz” demeye. Ben de hafif alaylı, tatlı sert bir şekilde hem de tepkilerini ölçmek için “Artık bu sınıfta sıkıyönetim ilan” ettim. “Benim isteklerim geçerli sizinkileri şimdilik rafa kaldırdım” dedim. Onlar ise hep bir ağızdan “o zaman biz de isyan ederiz hocam” cevabını verdiler. Hoşuma gitti. Ne güzel, korkmuyorlar, haklarını arıyorlardı. Zil çalıp ders bitince sınıftan çıkmak için kapıya yöneldim, onlar ise kapının önüne dizilmişler “istediklerimizi yapmazsanız çıkmanıza izin vermeyiz hocam” diyerek çıkmama izin vermiyorlardı. İsyana başlamıştı bile.

Bir eğitim emekçisi

Özgür bir üniversite için mücadeleye

Bulduğumuz coğrafyada başta Suriye meselesi olmak üzere, Rusya krizi, mülteci sorunu, Kürt sorunu, anayasa değişikliği, asgari ücret artış planları ve en son ortaya çıkan Irak krizi gibi iç ve dış gelişmeler ile birlikte iktisadi, sosyal ve siyasi çok yönlü kriz koşulları ve oldukça karmaşık bir süreç yaşanmaktadır. Derinleşen kriz koşullarında hükümetin saldırganlığı da gittikçe artmaktadır. Toplumun tüm emekçi kesimlerine ve hatta düzen içi muhalefete uygulanan bu devlet terörü kendisini YÖK protestolarında da ortaya koymuştur. Bu bağlamda devletin kolluk güçleri, emperyalist savaşa, saldırganlığa ve geleceksizliğe karşı 6 Kasım YÖK’ün kuruluş yıl dönümünde alanlara çıkan öncüler ve devrimci öğrencilere, Ankara, İstanbul ve İzmir gibi büyük kentlerde azgınca saldırmış ve gençliğin sesini boğmak istemiştir. 6 Kasım sonrası gerek Ankara’da Üniversitesi’nde yaşanan faşist saldırılarda ve gerekse İstanbul Üniversitesi’ndeki İslamcı faşistlerin saldırılarında kolluk kuvvetleri özel bir rol oynamıştır. Bu saldırıları gerçekleştiren grupların bir kısmı, üniversitelere “belirsiz bir şekilde” dışardan sokulmuşlar ve maskelerle saldırıları gerçekleştirmişlerdir. İslamcı ve faşist grupların gerçekleştirdiği bu saldırılarla yaratılmak istenen “kamplaşmayı” bahane eden kolluk kuvvetleri, kampüslerin içerisine adeta karargâh kurdular.

Faşist saldırılar ve İstanbul Üniversitesi örneği

Yukarıda bahsettiğimiz 6 Kasım YÖK protestolarında ayağa kalkan İstanbul Üniversitesi öğrencilerine polis azgınca saldırdı ve 50’ye yakın öğrenciyi gözaltına aldı. Daha sonraki günlerde ise üniversite içerisine yerleştirilmiş sivil polisler tarafından korunan İslamcı faşistler, afişler ve afişlerde kullanılan söylemleri bahane ederek saldırmaya başladılar ve öğrencilerin tok tutumu sayesinde geri püskürtüldüler. Ancak hem özel güvenlik ve polis işbirliğiyle üniversiteye sokulan İslamcı faşistlerin saldırıları hem de polisin saldırıları günlük provokasyonlar eşliğinde dersliklere ve amfilere kadar yayıldı. Kampüslerde öğrenci avına çıkan, dersliklere izinsiz ve rastgele giren polis, derste bulunan akademisyenleri tehdit etmekte, daha da ileriye giderek “Hoca falan dinlemem sana soruşturma

açtırmım” gibi ifadelerle, akademisyenleri de baskı altına almaya çalıştı.

İstanbul Üniversitesi’ndeki saldırıları işlemişken, geçtiğimiz yıl yapılan rektörlük seçimlerine de değinmek gerekiyor. Üniversitelerde 4 yılda bir yapılan rektörlük seçimlerinde, muhalefetin adayı Raşit Tükel, AKP yandaşı Mahmut Ak’tan daha fazla oy almasına rağmen seçilememiş, yandaş aday Mahmut Ak, rektörlüğe getirilmişti. Bu süreçte üniversite muhalefetini yan yana getirmeyi hedefleyen ve Eğitim-Sen’in de içerisinde bulunduğu, Demokratik Üniversite Girişimi adında bir platform kuruldu. Bu platformun kurulmasıyla öğrenciler, akademisyenler ve diğer üniversite bileşenleri çeşitli etkinlikler ekseninde yan yana geldiler. Bu platform, üniversitede yapılmış olduğu panel, “öğrencime sahip çıkıyorum”, “benim rektörüm Raşit TÜKEL” vb. etkinliklerle iyi bir atmosfer oluşmasını sağladı. Zaman zaman alternatif dersler işlendi, üniversitelerdeki sorunlara dair forumlar yapıldı, üniversitede anlamlı birliktelikler kurulmaya başlandı. Demokratik Üniversite Girişimi’nin bütün bu çalışmaları sonucunda Raşit Tükel, yaklaşık 1200 akademisyenin oyuyla birinci aday olarak rektörlük sıralamasında yerini aldı. Ancak bu birliktelik seçim sonuçlarıyla birlikte sönümlenmeye başladı.

Tüm bu saldırılar karşısında ne yapmalıyız?

Üniversite bileşenlerini yan yana getirme ve ortak mücadele yürütme hedefiyle ortaya çıkan Demokratik Üniversite Girişimi şimdi çok daha zorlu görevlerle karşı karşıyadır. Girişim, öğrenci gençlik üzerinde oluşturulan baskıyı kırmak; üniversiteyi, karargâh haline getiren polis kuşatmasından kurtarmak; geleceğimize sahip çıkıyoruz şiarı ile yeniden mücadele yol ve yöntemlerini tartışmak, üniversitelerdeki faşist saldırılara karşı birliktelikleri güçlendirmek ve büyütme sorumluluğuyla karşı karşıyadır. Bizler üniversitelerde öğrenci gençlik ve üniversitelerin bütün bileşenleri ile ortak mücadele edersek, polis baskınlarını, keyfi soruşturmaları ve işten atmaları püskürtebiliriz.

Sosyalist Kamu Emekçileri

Ortadoğu'dan üniversitelere gericiliğin, saldırganlığın, savaşın adı: sermaye düzeni

Soruşturmalar, gözaltılar, işkenceler, polis ve ÖGB destekli gerici çeteleşmeler, faşist saldırılar, siyasal faaliyet yasaklamaları... Sıralamamız çok daha fazla uzatılabilir. Bir süredir üniversiteler gerici bir ablukanın içerisinde. Ege Üniversitesi'nde geçen sene yaşanan ve ardı gelen Fırat Çakıroğlu provokasyonu, Ankara Üniversitesi'nde gündemden hiç düşmeyen ülkücü faşist saldırılar, ODTÜ'de, İTÜ'de topluluklar eliyle örgütlenmeye çalışılan İŞİD yanlısı çeteler, İstanbul Üniversitesi'nde satırlarla, çivili sopalarla polis ve ÖGB desteği ile kampüste cirit atan İŞİD'ciler. Kocaeli Üniversitesi'nde ÖGB ve polis desteği ile kendine alan açan Ak Gençlik (AKP Gençlik Kolları), Mersin Üniversitesi'nde geçtiğimiz dönem 3 Mayıs Türklük günü bahanesi ile gerçekleşen faşist saldırılar ve daha nice gerici provokasyon üniversitelerin gündemini teşkil etmekte.

Henüz geçtiğimiz hafta çevik kuvvet eğitimi almış, onların kıyafetleri ile üniversitede yer alan ÖGB'leri gördük Kocaeli Üniversitesi'nde. Polis yetmiyormuş gibi bir de polisleşen ÖGB'lerimiz var artık. Şu an sadece Kocaeli Üniversitesi'nde var olan bu örnek dur denilmezse kısa bir süre sonra diğer üniversitelerde de kendine yer bulacaktır.

Yine geçtiğimiz hafta İstanbul Üniversitesi'nde İŞİD'cilerin satırlı, sopalı saldırılarına tanıklık ettik. Kaldıraç okuru bir üniversite öğrencisi kafasından yaralandı, yaşanan saldırıları protesto ettiği için gözaltına alınan DGB'li bir yoldaşımızın polis tarafından kasten kolu kırıldı.

8 Aralık günü İŞİD taraftarı gerici çeteler Beyazıt Meydanı'nda cihat çağrıları ile, gerici propagandalarla bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Devrimci, ilerici öğrencilerin afiş bile asmasına izin verilmeyen İstanbul Üniversitesi'nde İŞİD çeteleri polis korumasında gerici eylemlerini gerçekleştirdiler.

Bu yaşananlar Üniversiteler ve gençlik üzerinde gerici siyasal baskıların arttığını göstermektedir. Yaşananlar toplumsal durumdan bağımsız değildir. Sermaye düzeninin zaten var olan siyasal gericiliği özellikle 7 Haziran seçimleri öncesinde ileri bir boyut kazanmıştı. Sözde çözüm sürecinin "rafa kaldırılması" ve sonrasında "terör ile mücadele" yaftası altında ilericilere, yurtseverlere, devrimcilere saldırması; gözaltı ve tutuklamalarla toplumun ileri kesimlerini teslim almaya çalışması, Süruç Katliamı, Ankara Katliamı ve son olarak da Tahir Elçi suikastı bir çok şeyi gösteriyor. Emperyalistler ve ona bağlı Türk sermaye devleti Ortadoğu'nun paylaşımı üzerinden bir savaş hazırlığındalar. Notalar çekiliyor, uçaklar düşürülüyor, TIR'lar bombalanıyor; Paris'te, Ankara'da bombalar patlıyor, ABD'de İŞİD olarak ajanslara düşen kimseler kamusal alanda silahlı saldırılarda bulunuyor... Sermaye devletleri kendilerinin yarattığı bu gerici provokasyonlardan yine kendi sınıf çıkarları adına tek tek iç siyasette gericileşme, şovenleşme, mezhepsel dinsel kutuplaşmalar yoluyla faydalanmaya çalışıyor. Askeri müdahale imkanlarına hem kendi kamuoylarında hem de dünya kamuoyunda meşruluk

alanı yaratmaya çalışıyorlar. Tam da bu yüzden ki sadece Türkiye'de değil birçok ülkede sermaye tarafından örgütlü, bilinçli bir gericilik ortamı yaratılmaya çalışılıyor.

Bakın Fransa'ya son bölgesel seçimde aşırı sağ partinin oylarını arttırdığını, sandıktan birinci parti olarak çıktığını görüyoruz. Avrupa'nın birçok yerinde özellikle Ortadoğulu göçmenleri hedef alan gerici basın toplantıları, yürüyüşler hatta kimi saldırılar gerçekleşiyor. Rus sermaye medyası "Türkiye'nin neresini vuralım" diyerek televizyon programları yapıyor.

Kısaca söylemek istediğimiz şu ki, kapitalizm büyük bir bunalım ve kriz içerisinde ve bunu aşmanın tek yolu olarak "emperyalist savaş" görüyor. Böylesi bir ekonomik, siyasal atmosferde elbette ki gericilik, şovenizm, mezhepçilik bizzat sermaye düzeni tarafından kısırlatılacaktır. Öyle de oluyor. Bugün üniversitelerde yaşanan saldırılar ve gericilik toplumsal koşullarla bu anlamda bir bağ taşımaktadır.

Devrimci Gençlik Birliği kuruluşundan beri emperyalist saldırganlığa dikkat çekmektedir. Gençliği emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı bir taraf olarak örgütlemeye çalışmaktadır. Bugün üniversitelerde özellikle de saldırıların en yoğun yaşandığı İstanbul Üniversitesi'nde yükseltilmesi gereken şiar "emperyalizme karşı Deniz olunmalı" şiarıdır. İstanbul Üniversitesi Deniz Gezmişler'in üniversitesidir. İstanbul Üniversitesi aynı bugün saldırıların en yoğun yaşandığı Ankara Üniversitesi gibi yani Mahir Çayan'ın üniversitesi gibi devrimci gençlik hareketi tarihinde sembol olmuş kalelerden biridir. Bu üniversiteler gençlik hareketinin bağrında sembol olmayı tam da emperyalizme, faşizme ve gericiliğe karşı verilen zorlu mücadelelerde başarabilmişlerdir. Saldırıların bu üniversitelerde yoğunlaşması tesadüf değildir. Gerici çeteler İstanbul ve Ankara Üniversitesi şahsında devrimci gençlik hareketinin bütün değerlerine saldırıyorlar. Yaşananları buradan okumalıyız.

Peki ne yapmalı? Gençlik kitleleri gericiliğe karşı tepki göstermediği oranda durumun kendisi ilerici, devrimci ve yurtsever öğrencilerle gericiler arasında yaşanan bir alan savaşından öteye gitmiyor. Üniversitelerdeki gerici dinci yapılanmalar ile Suriye'de terör estiren İŞİD çetesinin arasındaki bağları anlatamadığımız ölçüde yaşananlar dışarıdan bakanlar için "karşıt görüşlü öğrencilerin çatışması" olarak görünecek. Durumun böyle olmadığını varolanın İŞİD barbarlığının üniversitelerdeki izdüşümü ile öğrenciler arasındaki çatışma olduğunu gösterebilmemiz lazım. Polisin, ÖGB'nin ve rektörlerin bu gerici çeteleri besleyip ilerici, yurtsever ve devrimcilere saldırttığını anlatabilmemiz gerekiyor. Bugün bu saldırılara sessiz kalmak İŞİD gericiliğine sessiz kalmaktır. Türk sermaye devleti Ortadoğu'da İŞİD'i nasıl koruyor, kolluyor ve besliyorsa üniversitelerde onun taraftarlarını da aynı şekilde koruyor, kolluyor, besliyor. Durumun kendisi emperyalizmin o büyük Ortadoğu sahnesinde oynadığı uğursuz oyunlardan çok da farklı değil. O zaman şunu

görmek gerekir; biz emperyalizme, onun Ortadoğu'da eli kanlı işbirlikçilerine karşı bir duyarlılık yaratmadan geniş gençlik kesimlerinin üniversitede yaşanan gerici saldırılara karşı taraf olmasını sağlayamayız. Belli aralıklarla olaylara bağlı olarak zaman zaman kitleselleşen hareketlenmeler oluşsa bile gençliği politikleştiremediğimiz, düzen ve devrim çizgisi içerisinde devrimden yana taraflaşmadığımız sürece gericilik ve baskı düzeni şiddetlenerek yükselecektir. Çünkü yaşananlar dönemsel değildir. Başta da belirttiğimiz gibi emperyalistler ve işbirlikçileri kendi krizlerinin faturasını savaşlarla emekçilere ödetmenin peşindedir. Bu da giderek siyasal gericiliğin tırmanacağı anlamına gelmektedir.

Bir sene önce 1. Genel Kurulumuz'da "Gericilik, faşist baskı ve saldırganlık tırmanıyor" başlığı altında bugünleri tartışmıştık. Baskı ve gericiliğin toplumun bütününe dayatılacağı gibi üniversite ve liselerde de kendine alan açmaya çalışacağını söylemiştik. Krizler, bunalımlar, savaşlar ve devrimler dönemi olarak değerlendirdiğimiz bu yeni dönem içerisinde siyasal ve sosyal gericiliğin yoğunlaşacağını belirtmiştik. DGB daha kuruluşunda faşist baskı ve saldırılara karşı nasıl bir perspektif ile hareket edilmesi gerektiğini 4 maddede en öz biçimi ile önüne koymuştu.

Bunlar;

1- DGB sorunu salt çatışmalara indirgemeyen, faşist çeteleri etkili bir biçimde teşhir eden, bununla birlikte saldırılara karşı koyan bir çizgi izlemelidir. Gericiliğe politika yapacak alan bırakmamalı, onların zeminini politik olarak daraltmalıdır. Yaşananların "sağ-sol çatışması" değil, devlet güdümlü faşist çetelerin saldırganlığı olduğu güçlü bir faaliyetin konusu olabilmelidir.

2- Faşist saldırılara karşı gençlik içerisinde savunma birlikleri oluşturulmalıdır.

3- Devletin yasakçı tutumlarına karşı fiili eylemler gerçekleştirilmeli, bu eylemler dar kadro eylemlerine sıkışmamalı, kitleleri mücadeleye çekme perspektifiyle hareket edilmelidir.

4- Baskı, gericilik ve faşist saldırganlığın kaynağının kapitalizm olduğu vurgusu güçlendirilmeli, faşist saldırganlığın arkasında sermayenin çıkarlarının durduğu gençlik kitlelerine anlatılmalıdır.

Bu 4 madde faşist baskı, saldırı ve gericiliğe karşı bütünlüklü, sürekli bir mücadelenin en öz biçimiyle ifadesidir. Ayrı ayrı ele alınamazlar. Yaşanan saldırılar karşısında DGB'nin yapması gereken yerellerin kendi özgünlüklerini de göz önüne alarak genel kurulda ortaya koyduğu iradeyi kitlelere taşımaktır.

Gençlik kitleleri emperyalizme ve onun gerici, dinci çetelerine karşı taraflaşırılmalıdır. Bu anlamda bir taraflaşmada gençlik için tek seçenek devrimdir. Bu bilinçle emperyalist savaşın ne anlam ifade ettiğini, topluma ve gençliğe nasıl etki edeceğini, emperyalist savaşa karşı tek çözümün devrim olduğunu çok yönlü bir şekilde anlatabilmemiz gerekiyor.

Devrimci Gençlik Birliği

Faşist saldırılara ve devlet terörüne karşı mücadeleyi büyüteceğiz

İstanbul Üniversitesi'nde 6 Kasım YÖK protestosu eylemlerine yönelik saldırıyla hız kazanan işkence, gözaltı ve faşist baskılar uzun bir süredir devam ediyor. 6 Kasım YÖK protestolarına polis azgınca saldırmış ve onlarca öğrenciyi gözaltına almıştı. Polis işkence ve tacizle gözaltına aldığı öğrencilere "Sizi IŞİD'in eline veririz" tehdidinde bulunurken işkenceyi görüntülemek isteyen basın mensuplarına ise "Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak" diyerek tehditler savarmıştı.

6 Kasım gününden sonraki birkaç haftalık süreçte İstanbul Üniversitesi'nde amaçladıkları şeyin devrimci ve ilerici öğrencilerin siyasal faaliyetlerini engellemek ve öğrencileri sindirmek olduğunu, gerçekleştirilen saldırılar göstermiş oldu. Bu iki haftalık süreçte 66 öğrenci gözaltına alınırken okul yönetimi tarafından ÖGB ile işbirliği içinde birçok öğrenciyi soruşturma açıldı.

İstanbul Üniversitesi'nde iki haftalık polis ve ÖGB terörünün ardından bu kez de devlet destekli IŞİD çeteleri devrimci ve ilerici öğrencilere saldırdı. Geçtiğimiz perşembe günü sabah saatlerinde polisin koruma altına aldığı IŞİD çeteleri polisin okuldan çıkmasının ardından yüzleri maskeli olarak tekbirler eşliğinde çivili sopalar ve sodalarla öğrencilere saldırdı. Bu ilk saldırıda Kaldıraç okuru bir öğrenci kafasına aldığı darbeler sonucu yaralandı.

Cuma günü ise aldığımız karar sonucu kendimizi korumak ve okulumuzu gerici çetelere karşı savunmak için okula toplu giriş yaptık. Yaklaşık 100 kişi olarak okulun önüne geldiğimizde kapıda çevik kuvvet ve sivil polislerin yığılı olduğunu gördük. Okul girişinde her zaman olduğu gibi sivil polislerin bizlerin görüntüsünü aldığı ve ÖGB'lilerin didik didik üstümüzü aradığı bir tablo ile karşılaştık. Aramanın ardından okula girdiğimizde IŞİD çetelerinin polis koruması eşliğinde yüzleri kapalı bir şekilde tekbirler getirdiği, tehditler savurduğunu gördük. Geçmişten bugüne bağrından birçok devrimci çıkaran, Taylan'ların ve Deniz'lerin okulunda böylesi bir gerici çeteleşmenin karşısında durmak adına müdahalede bulunduk. Yaşanan çatışmanın ardından polis eli kanlı bu IŞİD'ci çeteye müdahale etmek yerine onları bu okulda istemeyen bizleri alandan uzaklaştırdı ve ilk saldırısında devrimci ve ilerici öğrencilerden birkaçını gözaltına aldı. Bu sırada IŞİD'ci çetenin hala tehditler savurduğunu gördük. Bizler "Faşizme karşı omuz omuza!" diyerek yeniden havuzlu bahçede toplanmaya başladık. Bu kararlı duruşun ardından göstermelik olarak IŞİD'ciler gözaltına alındı. Ardından polis, ÖGB ile işbirliği içinde katlarda öğrenci avına çıktı. ÖGB'nin de hedef gösterdiği Devrimci Hareket, FKF, Anarşist Gençlik, Öğrenci Kolektifleri, Devrimci Gençlik Birliği'nden 32 öğrenci işkence ile gözaltına alındı.

DGB'li öğrenciler olarak bizler polisin öğrencileri işkence ile gözaltına almasına tepki olarak "katil polis üniversiteden defol!" sloganları ile okulumuzda yaşanan polis terörüne karşı durduk. Bunun üzerine 20'ye yakın sivil polis ve çevik kuvvet tarafından

gözaltına alınmak üzere darp edildik. Gözaltına alınırken ters kelepçe uygulayan sivil polisler bir yoldaşımızın "bunun hesabını vereceksiniz" demesi üzerine kelepçeyi çıkararak işkenceye devam etti. Bu işkence sonucunda yoldaşımızın kolu omzundan kırıldı. Gözaltına alınan diğer yoldaşlarımıza ise polis fiili işkencenin yanında küfürler ve hakaretler ile tehditler savurdu. Gözaltı aracında "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek, işkenceci polis hesap verecek" sloganlarımız polis tarafından ağızımız kapatılarak engellenmeye çalışıldı.

Gittiğimiz ilk sağlık kontrolünde araçlardan indirilmemiz ile beraber bir çevik kuvvet polisi tarafından bir yoldaşımıza yönelik "sen çok konuşuyorsun, senin dilini keserim" tehditleri savruldu. Hastane doktoruna sağlık kontrolü yapılırken polisin eşlik etmesi yönünde polis tarafından baskı yapıldı. Orada bulunan kadın öğrencilerin müdahalesi sonucu doktor muayeneyi yaparken polis çıkmak zorunda kaldı. Gözaltına alınan öğrenciler olarak muayenenin ardından Vatan Emniyet Müdürlüğü'ne getirildik. Yaklaşık 10 saat kadar gözaltı aracında polislerin sözlü işkencesi altında bekletildik. Avukatlar ile yapılan görüşmenin ardından nezarethaneye götürüldük. Açlık grevinde olmamıza rağmen avukatlarımızın buraya su ve şeker getirmesi bir gün boyunca engellendi. Nezarethanede kaldığımız süre boyunca tuvalet gibi temel ihtiyaçlarımızı gidermemiz kasıtlı bir şekilde geciktirildi. İkinci gün gözaltı süremizin uzatıldığına dair savcılık kararını öğrendik. Bu gün içerisinde gözaltına alınan öğrencilerin polis tarafından ifadeleri alındı. Bizler DGB'li öğrenciler olarak polise ifade vermedik. Gözaltımızın 3. günü ise savcılık karşısına çıkarılmak üzere nezarethaneden alındık. 6 kadın öğrencinin

bulunduğu araçta ise 20 kadın çevik kuvvet polisi tarafından işkenceye uğradık. Kadın çevik polislerin gözaltı aracından inmesinin ardından hepimize kelepçe takıldı. Ardından tekrar araca binen polisler tarafından kelepçeli bir halde bir kez daha işkenceye maruz kaldık. İşkenceye uğrayan kadın arkadaşlarımızın çeşitli yerlerinde işkence izlerinden dolayı sağlık kontrolüne -izlerin geçmesi beklenilerek- geç götürüldük.

Bizler devlet terörünün her alanda hissedildiği bu savaş ve saldırganlık döneminde mücadele alanlarımızdan biri olan üniversitelerimizi gerici çetelere ve polis terörüne karşı korumakta kararlı bir duruş sergilemeye devam edeceğiz.

İstanbul Üniversitesi'nden DGB'liler

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2015/46 * 11 Aralık 2015 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tayfun Altıntaş

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mh. Kodaman Sk. No: 111/15 Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

OLTANIN UCUNDAKİ ZEHİRLİ YEM

Vergiler, giderler,
enflasyon artıyor...

Kıdem tazminatına,
işsizlik fonuna yönelik
saldırı kapıda...

İşçi sağlığı ve iş
güvenliği önlemleri
alınmıyor...

Gece-gündüz
sömürülüyoruz...

İşsizlik artmaya
devam ediyor...

Savaşa sınırsız
kaynak aktarılıyor,
bize ise 'asgari'...

Güvencesiz çalışma
ve taşeron köleliği
yaygınlaşıyor...

1300 TL

Açlık sınırının altında,
yoksulluk sınırının üçte biri!

Ne istiyoruz?

- İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf asgari ücret!
- Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!
- 7 saatlik iş günü, 35 saatlik çalışma haftası!
- Esnek ve taşeron çalışma yasaklansın!
- Savaşa değil, emekçiye bütçe!
- Eşit işe, eşit ücret!

